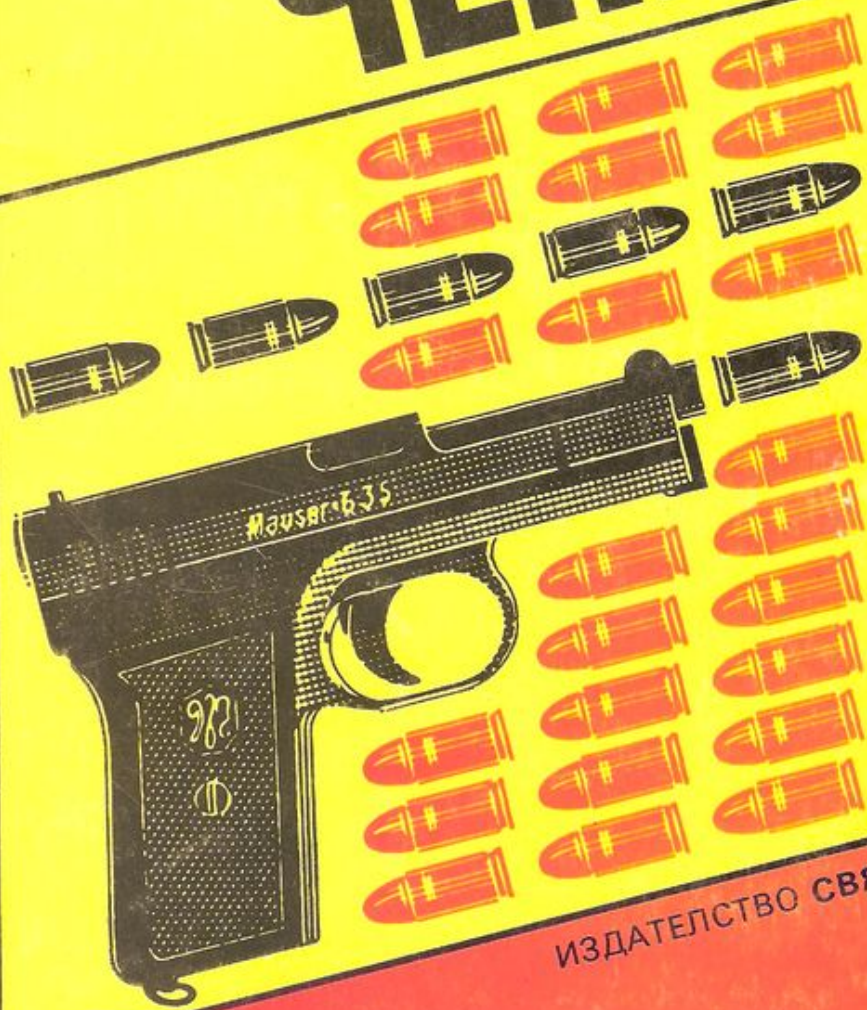

ЕД МАКБЕЙН ЧЕНГЕ

ИЗДАТЕЛСТВО СВЯТ

Ед Макбейн

Ченге

Посвещавам тази книга на моя тъст Хари Мелник,
вдъхновител на идеята за нейното написване и до известна
степен виновник за създаването ѝ.

Градът в този роман е измислен. Хората и местата също. Само полицейските методи са съобразени с установената професионална практика.

1

Ама че седмица!

Четиринайсет обира, три изнасилвания, намушкване с нож на Кълвър Авеню, трийсет и шест нападения с взлом и отгоре на всичко – боядисват участъка!

Не че не се нуждаеше от боядисване.

Детективът Майър Майър пръв бе заявил, че този участък плаче за боядисване. Колко идиотско, да го боядисват тъкмо сега, в началото на март, когато навън е пълна гадория – студ, мрак и мраз, дори когато затваряш прозорците, защото радиаторите са по-скоро хладни, отколкото топли, а носът ти щипе ли щипе от силната миризма на терпентин. Да не говорим за двамата бояджии, които се мотаят насам-натам – имат късмет, че това не им е Сикстинската капела, та да видят тогава.

– Извинете, може ли да преместите това нещо? – рече единият бояджия.

– Кое нещо? – попита Майър.

– Ей онова там.

– Онова там е Черната кантонерка – едва не избухна Майър. – В нея има информация за известните в района престъпници и размирници, и е безценна за отрудените детективи в този участък!

– Брей! – възкликна бояджията.

– Ще я премести или няма да я премести? – попита колегата му.

– Преместете я вие! – заяви Майър. – Вие сте бояджии, вие трябва да я преместите.

– Ние не местим – обади се първият бояджия.

– Ние само боядисваме – допълни другият.

– Аз също не местя – каза Майър. – Аз съм детектив и толкова.

– Ако не я преместите, ще я боядисаме в зелено и нея.

– Защо не я покриете? – предложи Майър.

– Покрихме бюрата и нямаме повече найлони.

– Ох, как обичам водевилите! – въздъхна Майър.

– Какво?

– Какво, какво, прави се на интересен. Детектив.

– Казвам ви – подхвана Майър, – че няма да преместя кантонерката. Няма! И изобщо нищичко няма да пипна. Разгонихте фамилията на целия участък. Сигурно ще ни трябва цяла седмица, за да си подредим

отново нещата.

– Стараем се колкото можем.

– Да не би да сме ви молили да дойдем, а? Като че ли няма нищо по-интересно, ами ще се цапотим тук! Сигурно си мислите, че тази работа е много интересна! Тази работа е адски досадна!

– Тъй ли! – подхвърли Майър.

– Тъй. Досадна е.

– Всичко в ябълково яркозелено – пълна гадост. Таванът – ябълковозелен, стените – ябълковозеления стълбите – ябълковозелени – страхотно, нали!

– Виж миналата седмица на пазара на Каунсъл Стрийт беше приятно.

– Най-приятната работа, която някога сме върши-ли. Всяка сергия – в различен пастелен цвят, сещаш ли се? Различен пастелен цвят – ето па това му викам аз приятна работа.

– А това тук е лайнияна работа.

– Досадна и лайнияна.

– И все пак няма да помръдна кантонерката – заяви Майър. Телефонът извънтя и той вдигна слушалката – Осемдесет и седми участък, детектив Майър.

– Майър Майър лично?

– Кой се обажда?

– Кажете ми, с Майър Майър ли разговарям?

– Да, лично с него.

– Божичко, ще припадна!

– Но кой...

– Обажда се Сам Гросман.

– Здравсти, Сам. Какво има?

– Колко се вълнувам, че разговарям с такава известна личност!

– Хайде бе!

– Честно.

– Добре, добре, кажи какво има.

– Нима не знаеш?

– Не, не знам. Какво да знам?

– Скоро ще разбереш.

– Ох, как мразя загадъчните разговори. Казвай за какво се обаждаш, че и без това...

– Ами...

– Само ти ми липсваш днес – въздъхна Майър.

– Обаждам се във връзка със спортното мъжко сако, размер трийсет и осем, на червени и сини карета, с марка „Томс Таун и Кънтри“. Направих анализ на петното в левия ревер. Знаеш ли нещо за случая?

– Аз поръчах анализ на състава.

– Имаш ли нещо за писане?

– Давай.

– Проба за кръв – отрицателна. За сперма – отрицателна. Прилича на обикновено мазно петно. Искаш ли му състава?

– Не, няма нужда.

– Някой заподозрян в изнасилване?

– Тази седмица имаме трийсетина заподозрени в изнасилване. И двама бояджии.

– Моля?

– Нищо, нищо. Това ли е всичко?

– Да. За мен бе истинско удоволствие да разговарям с вас, Майър Майър. Не можете да си представите колко съм развълнуван!

– А бе защо не... – подхвана Майър, но Гросман затвори телефона.

Вперил поглед в слушалката, Майър я поддържа още миг, и я постави на вилката. Черната пластмаса на телефона бе опръскана с ябълково-зелена боя.

– Мърлячи такива! – процеди той през зъби.

– Моля? – обърна се към него единият от бояджиите.

– Нищо.

– Като че ли казахте нещо...

– Вие всъщност от кой отдел сте? – обърна се Майър към бояджиите.

– От обществения сектор.

– Поддръжка и ремонт.

– Е защо тогава не боядисахте това шибано място през лятото, ами клепате сега, когато не можем да отворим прозорците?

– Какво ти пречат затворените прозорци?

– Вони, ето какво!

– То си вонеше и преди да започнем да боядисваме.

Бояджията може и да беше прав. Майър помириса въздуха. После се обърна с гръб към мъжете и се опита да открие шкафа за сведенията от миналата седмица. Сякаш беше потънал вдън земя. Ако имаше нещо, което да не може да понася, а тези неща не бяха едно и две, това бе хаосът. Участъкът бе в пълен и безнадежден хаос. Навсякъде стълби-, найлони, вестници, затворени тенекиени кутии с боя, отворени кутии с боя,

мръсни четки, чисти четки, кутии с терпентин, кутии с разремител, пръчки за разбъркване, цветни проби (до една в зашеметяващи нюанси на ябълковозелено) валяци, мечета, широк скок за облепване, гашеризони, наклепани с боя, парцали – и всички те разхвърляни, подпрени, провиснали небрежно и разпилени по бюрата, шкафовете, пода, до стените и прозорците, изобщо върху всичко и навсякъде. Вчера за малко да хвърлят найлон и над застиналата фигура на детектива Анди Паркър, който, както обикновено, дремеше на въртящия се стол до бюрото, вдигнал крака върху отвореното чекмедже. Майър стоеше сред целия този безпорядък като истинска статуя на търпението. Широкоплещест, як мъж, с тъмносини очи и плешиво теме, напръскано (той естествено не знаеше) с ябълковозелена боя. Кръглото му лице имаше измъчено изражение, раменете му бяха отпуснати в отчаяние, а видът му бе объркан и безпомощен. Дявол да го вземе. Нищо не беше на мястото си! Хаос, пълен хаос! Телефонът отново иззвъня.

Майър пхна ръка под найлона над близкото бюро, опипвайки за телефона. Когато измъкна ръката си, на ръкава на самото му се мъдреше голямо ябълковозелено петно. Втурна се към другия край на стаята, където беше неговото бюро. Вдигна телефонната слушалка, ругаейки.

– Осемдесет и седми участък, детектив Майър.

– Ако утре до обяд не получа пет хиляди долара, главният инспектор по градоустройството Каупър ще бъде застрелян вечерта! – каза мъжки глас. – И това е началото.

– Какво? – възкликна Майър. Но отсреща вече нямаше никой.

Погледна часовника си. Беше четири и петнайсет.

Детективът Стийв Карела влезе в участъка в четири и трийсет и лейтенант Бърнс го извика в кабинета си. Той седеше на бюрото, пуфкаше пура с вид на началник, какъвто и беше, в раиран сив костюм, малко по-тъмен от нископодстриганата прошарена коса. Връзката му беше копринена, в черно и златисто, ризата – бяла, с малко зелено петънце на единия маншет. На дясната ръка носеше колежански пръстен с кафеникав камък, а на лявата – халка. Попита Карела иска ли кафе, Карела кимна, и Бърнс звънна на Мисколо в канцеларията, за да поръча още една чаша кафе. После помоли Майър да разкаже на Карела за телефонния разговор. Майър предаде разговора за около десет секунди.

– Това ли е всичко?

– Да.

– Хм...

– Какво ще кажеш, Стийв? – попита Бърнс.

Карела седеше па ръба на поолуоченото бюро на Бърнс – висок слаб мъж, преоблечен като уличен скитник. Стъмнеше ли се, той тръгваше, вонящ на вино из улиците, полягваше в някой вход или на някоя алейка, и чакаше ония разбойници да дойдат и да го запалят. Преди две седмици някакви „весели“ младежи бяха драснали кибрита па един безделник, а миналата седмица друг нещастник се беше превърнал в горяща факла – този път с фатален край. И така, пияният Карела прекарваше нощите си по улиците, в очакване на престъпниците. Не се беше бръснал от три дни. Наболата му кафеникава като косата брада, растеше тук-там на малки туфи, което придаваше на лицето му вид на набързо навърлян от непрофесионален художник портрет. Очите му бяха кафяви (а според него и проникателни), но на фона на неугледната брада и мръсотията по челото и страните, изглеждаха стари и уморени. На носа му се мъдреше зарастваща рана – колодият и боята имитираха съсирена кръв и гноен абсцес. Имаше вид дори на възлясал.

Бърнс го гледаше и имаше чувството, че тук-там започва да го сърби. И другите в стаята изпитваха подобно чувство. Карела се издуха преди да отговори. Кърпата, която извади от задния джоб на мръсните си панталони, беше като че ли току-що извадена от помийна яма. Духа се дълго и шумно (май прекалено се вживява в образа, помисли си Майър), натъпка кърпата в джоба и каза:

– Искаше ли да говори с някого?

– Не, щом вдигнах слушалката и веднага започна да приказва.

– Може да е някой луд.

– Може.

– Но защо се обажда на нас? – попита Бърнс.

Интересен въпрос. Ако не беше луд, и ако наистина смяташе да застреля инспектора в случай, че не получи пет хиляди долара до обяд, то защо ще се обажда в осемдесет и седми участък? В този град имаше толкова много други участъци и по всяка вероятност никой от тях не беше в ремонт през тази първа седмица на март! Всички участъци разполагаха със смели, работливи детективи, които с нищо не отстъпваха на тези юначаги, събрали се да пийнат по едно кафе и да убият час-два в късния следобед. Каупър им беше толкова непознат, колкото и на всички други представители на закона... Защо тогава се бе обадил в техния участък?

Интересен въпрос. Който, като повечето интересни въпроси, не получи бърз отговор. Мисколо влезе с кафето, попита Карела кога

възнамерява да се окъпе, и се върна в канцеларията. Карела взе чашата с мръсните си пръсти и я вдигна към разранените си напукани устни. Отпи и каза:

- Да сме имали взимане-даване с Каупър?
- В какъв смисъл?
- Ами да сме се ангажирали за нещо с него?
- Не си спомням – отвърна Бърнс. – Сещам се само за оная полицейска сбирка, на която присъстваха всички ченгета в града.
- Сигурно е някой луд – заяви Карела.
- Сигурно – съгласи се отново Майър.
- Да не е било някое дете? – попита Карела.
- Не, гласът беше мъжки.
- Каза ли кога ще се обади пак?
- Не. Само добави, че това е началото.
- А каза ли кога или къде трябва да занесем парите?
- Не.
- А откъде да ги вземем, каза ли?
- Не.
- Вероятно се надява да ги съберем – заяви Карела.
- Колко му е, за една година печеля дори с петстотин и петдесет долара повече – рече Майър.
- Е да, ама той сигурно е разбрал колко щедри са ченгетата от осемдесет и седми участък.
- Сигурно е луд – заяви Майър. – Ала едно нещо ме тревожи.
- И кое е то?
- Думичката „застрелян“. Тя ме безпокои, Стийв. И никак не ми харесва.
- Е да – съгласи се Карела. – Да почакаме да се обади пак, а? Кой е на смяна?
- Клинг и Хос ще бъдат тук в пет.
- А патрулната двойка? – попита Бърнс.
- Уилис и Браун. Те се сменят на място.
- Случаят какъв е?
- Кражбите на коли. Обикалят по Кълвър и Второ Авеню.
- Какво мислиш, Майър, някой луд ли е, или не?
- Знам ли. Ще изчакаме и ще видим.
- Да предупредим ли Каупър?
- Няма смисъл – каза Карела. – За какво ще вдигаме паника – може да е блъф.

– Добре – съгласи се Бърнс. – Той погледна часовника си, стана, отиде до закачалката в ъгъла и облече палтото си. – Обещах на Хариет, че ще я закарам на пазар. Тази вечер магазините са отворени до по-късно. Ще се прибера към девет, ако ви трябва за нещо – звъннете. Кой поема дежурството?

– Клинг.

– Кажу ми, че ще се прибера към девет.

– Добре.

– И все пак, надявам се да е някой луд – подхвърли Бърнс на излизане.

Карела седеше на ръба на бюрото и пиеше кафе. Имаше доста умерен вид.

– Хубаво ли е да си известен? – рбърна се той към Майър.

– Моля?

Карела го погледна и рече:

– О, може би още не знаеш...

– Какво да знам?

– Ами за книгата.

– Каква книга?

– Излязла е една книга...

– Е?

– Със заглавие „Майър Майър“.

– Какво?!

– Да. „Майър Майър“. Има рецензия в днешния вестник.

– Какво говориш! Наистина ли се казва „Майър Майър“?!

– Рецензията е хубава.

– Но Майър Майър е моето име!

– Така де.

– Но той няма право на това!

– Тя! Авторът е жена.

– И коя е тя?

– Казва се Хелън Хъдсън.

– Но тя няма право на това!

– След дъжд качулка.

– Няма право! Аз съм „съществуващо лице“ и никой няма право да назовава героя си на името на „съществуващо лице“. – Майър се намръщи и изгледа подозрително Карела. Да не ме занасяш, ей?

– Не те занасям, честна дума.

– И какъв е героят? Ченге ли е?

– Не, май че е преподавател.
– Преподавател! Боже мой!
– В университета.
– Но тя няма право! – отново каза Майър. – Плешив ли е?
– Не знам. Бил нисък и дебел – според рецензията.
– Нисък и дебел! Как така ще кръщава някой нисък и дебел с моето име! Ще я съдя!

– Съди я.
– Мислиш, че няма ли? Кое е издателството?
– „ДЪТЪН“.
– Ще видят те. – Майър извади тефтерче от джоба на самото си. Записа името, гневно затвори тефтера, изпусна го на пода, докато се опитваше да го сложи в джоба си, изруга, наведе се да го вземе, после погледна Карела и рече обидено: – Та аз съм се появил първи на този свят!

В единайсет без десет вечерта последва второ обаждане. Телефона вдигна дежурният детектив Бърт Клинг. Преди да си тръгне тази вечер, Майър му бе съобщил за първото обаждане.

– Осемдесет и седми участък. На телефона Клинг.
– Сигурно ме мислите за луд, ама не съм – каза мъжът.
– Кой се обажда? – попита Клинг и даде знак на Хос да вдигне другия телефон.
– Ако не получа до обяд пет хиляди долара, да знаете, че ще изпълня заканата си. Каупър ще бъде застрелян утре вечерта. Това е положението. Имате ли нещо за писане?

– Но господине, защо се обаждате на нас? – попита Клинг.
– От добри чувства – отговори мъжът и Клинг почти го видя как се хили в слушалката. – Взе ли си моливче?
– Но откъде смятате, че можем да вземем пет хиляди долара?
– А, това си е ваш проблем. Моят проблем е да убия Каупър в случай, че не изпълните желанието ми. Ще записваш или няма да записваш?

– Слушам.
– Парите да не са на пачки. Няма нужда да споменавам, че банкнотите не бива да са белязани, нали?
– Господине, това е живо изнудване!
– И така да е. Не се опитвайте да ме задържите на телефона. Всякак ще се омета, преди да успеете да ме засечете!
– Знаете ли какво предвижда законът за изнудване?

Мъжът затвори.

– Копеле такова – промърмори Клинг.

– Сигурно пак ще се обади. Следващият път ще сме готови – рече Хос.

– И как ли ще го пипнем, като се обажда от автомат...

– Ще се опитаме.

– Та защо значи, ни се обаждал на нас?

– „От добри чувства“.

– Браво на него. И какво означава това?

– Каж ми да ти кажа – заяви Хос и отново седна, на бюрото. Върху найлона бе постлал голяма салфетка. Пиеше чай в картонена чаша и ядеше сандвич със сирене. Телефонът отново извъня.

Хос беше едър, стокилограмов мъж, висок метър и деветдесет. Килограмите му тежаха и пречеха. Очите му бяха сини, а брадичката четвъртита, с трапчинка. Беше червенокос, с изключение на кичура над лявото слепоочие, където след удар с нож, върху заздравялата рана беше пораснала бяла коса. Носът му беше прав, не беше чупен, а устата – голяма, с широка долна устна. Както си пиеше чая и дъвчеше, той по-скоро приличаше на безстрашен богатир, осъден кой знае защо да служи на държавата. Когато се навеждаше над салфетката, под самото му надничаеше дръжката на голям, подходящ за него пистолет „Смит и Уесън“, който тежеше като тухла и можеше да направи дупка колкото хралупа. Важното беше да не се изпречваш на пътя на Хос при пълнолуние. Хос гризеше сандвича, когато телефонът извъня.

– Осемдесет и седми участък, Клинг.

– Наказанието за изнудване е затвор до петнайсет години. Други въпроси?

– Чуйте ме... – започна Клинг.

– Вие ме чуйте – прекъсна го мъжът. – Искам пет хиляди долара в банкноти, небелязани. В метална кутия за сандвичи. Ще оставите кутията в парка Гроувър на третата пейка в посока към Клингън Стрийт, Това е началото.

Мъжът затвори телефона.

– Хубава играчка. На час по лъжичка, а? – обърна се Клинг към Хос.

– Аха. Да се обадим ли на Пийт?

– По-добре да изчакаме, може нещо да се изясни – въздъхна Клинг и продължи да печата отчета си.

Телефонът извъня отново в одинайсет и дваайсет. Клинг вдигна

слушалката и веднага позна гласа на мъжа.

– Повтарям. Ще оставите кутията в парка Гроувър на третата пейка в посока към Клинтън Стрийт. Ако наблюдавате пейката, и ако вашият човек не е сам, кутията ще си остане на мястото и инспекторът ще бъде убит!

– Значи искаш пет хиляди долара в кутия за сандвичи на пейката в парка – каза Клинг.

– Схвана – отговори мъжът и затвори.

– Как мислиш, това ли беше всичко? – обърна се Клинг към Хос.

– Откъде да знам. – Той погледна часовника на стената. – Да изчакам до среднощ. Ако не се обади дотогава, ще докладваме на Пит.

– Добре – съгласи се Клинг.

Той продължи да пише отчета. Пишеше приведен над машината, по своя, шестопръстна система. Печаташе бързо, с много грешки, зачертаваше и триеше, където намери за добре, с цялата си полицейска ненавист към писмената работа. Не можеше да си обясни как може някой да иска пари в метална кутия на пейка в парка – всеки може да грабне кутията, възмутен от небрежното отношение на градската община към чистотата. Що за наглост – да искаш пет хиляди долара, за да не извършиш убийство. Той се мръщеше и пишеше, но тъй като беше най-младият детектив в участъка, лицето му все още не носеше белезите на тази нелека професия. Единствената забележима бръчка се появяваше напред гладкото му чело, и то само когато се мръщеше. Клинг беше висок метър и осемдесет, рус с приятни черти. Носеше жълт пуловер без ръкави, а кафявото му спортно сако висеше на облегалката на стола. Обикновено носеше пистолета си „Колт 38 Дитектив Спешъл“ на колана, но сега го беше оставил в кобура, в горното чекмедже на бюрото.

В следващия половин час телефонът звъня седем пъти, но нито едно от обажданията не беше на мъжа, който заплашваше да убие Каупър. Тъкмо свършваше отчета – протоколно изреждане на разпитаните във връзка с едно нападение на Ейнсли Авеню – и телефонът отново иззвъня. Пресегна се към слушалката, а Хос веднага вдигна деривата.

– Последно обаждане за тази вечер – каза мъжът. – Искам парите предиобед. Не се опитвайте да арестувате човека, който ще ги вземе, иначе инспекторът ще бъде убит. Ако кутията е празна, ако съдържа хартийки, фалшиви или белязани банкноти, или ако не е на пейката предиобед, планът за убийството на инспектора ще бъде приведен в действие. Някакви въпроси?

– Ама ти да не би наистина да се надяваш да получиш пет хиляди

долара на ноднос?

– На поднос не, но виж, в метална кутия от сандвичи...

Клинг отново си го представи как се хили.

– Ще трябва да докладвам на лейтенанта – каза той.

– Тъй, тъй, а той пък ще трябва да докладва на инспектора, нали?

– Как бихме могли да се свържем с вас? – понита Клинг – последен опит, чрез който се надяваше да изкопчи механично споменаване на някакъв телефон или адрес.

– Говори по-високо, трудно чувам – рече мъжът.

– Как бихме могли...

Мъжът затвори.

Тоя гаден град може да те сбърка само с големината си, но като се прибави и времето, иде ти да легнеш и да умреш. Във вторник, пети март, Котън Хос предпочиташе да е умрял. В седем часа сутринта температурата в парка Гроувър бе около нулата, а в девет часа, когато се отправя по алеята, се беше покачила само с два градуса и не мърдаше. Силен пронизващ вятър духаше от пристанището в северна посока, режеше и вилнееше по тясната алея, която водеше към пейката. Рижата коса на Котън се вееше на кичури, а палтото му бе прилепнало към краката. Носеше ръкавици, а в лявата си ръка държеше черна кутия. Третото копче на палтото му бе разкопчано, така че светкавично можеше да бръкне и да извади пистолета с дясната си ръка.

Кутията беше празна.

Предишната нощ бяха събудили лейтенант Бърнс в дванайсет без пет, за да му докладват за разговорите си с мъжа, когото започнаха да наричат Смахнатия, Лейтенантът промърмори и каза:

– Тръгвам. – После попита колко е часът, а когато му казаха, че е почти среднощ, отново замърмори и тресна телефона.

Подробностите научи в участъка. Решиха да се обадят на Каупър и да го предупредят за заплахата срещу живота му, като обсъдят по-нататъшните действия. Каупър погледна часовника на нощното си шкафче и заяви на лейтенант Бърнс, че е дванайсет и половина, и че вероятно биха могли да отложат разговора за сутринта.

Бърнс се покашля и каза:

– Но един човек заплашва, че ще ви застреля.

Каупър се покашля на свой ред.

– Защо не казахте така?

Положението беше наистина нелепо.

Каупър за пръв път чуваше такава невероятна история. Тоя човек беше напълно луд – да вярва, че ще се сдобие с пет хиляди долара, само след няколко телефонни обаждания! Бърнс се съгласи, че историята е нелепа, ала не едно и не две престъпления се извършваха от разни сбъркани хора – някои бяха безспорно луди, но кой е казал, че криминалните простъпки са запазен периметър само за нормалните?

Невероятна история.

Каупър за пръв път се сблъскваше с такава ситуация и се чудеше защо изобщо го занимават с прищевките на някакъв откачен. Най-добре щеше да е да не му обръщат внимание. Бърнс обаче възрази:

– Сър, никак не искам да се правя на ченге в телевизионен сериал и по-скоро бих ви послушал, като не му обръщам внимание, но при наличието на план за вашето убийство, съвестта не ми позволява да го преобрегна и да не обсъдя положението с вас.

– Е, обсъдихме го и аз ви казвам – не му обръщайте никакво внимание.

– Сър, ние ще опитаме да арестуваме човека, който ще дойде да прибере кутията, и ще ви осигурим полицейска охрана за вечерта. Смятате ли да излизате?

Каупър каза, че Бърнс може да постъпи както иска с ареста на човека, но че нищо няма да го накара да си остане вкъщи, тъй като бил канен от кмета на Бетовеновата „Ероика“ в изпълнение на филхармонията, и то в новия културен център на Ремингтън Съркъл. Не искал и не се нуждаел от охрана.

– Ще видим какво ще стане с кутията и пак ще ви се обадим – рече Бърнс.

– Добре, обадете ми се, но ако може да не е в полунощ – каза Каупър и затвори.

В пет часа сутринта във вторник, още преди зазоряване, детективите Хол Уилис и Артър Браун гаврътнаха по едно силно кафе сред тишината на безлюдния участък, навлякоха специални дебели дрехи, окачиха пистолетите на коланите си и излязоха в арктическата тундра, за да огледат по-спокойно третата пейка в Гроувър Парк. Повечето алеи се виеха в посока север-юг и имаха два изхода. Детективите отначало решиха, че пътеката към Клинтън Стрийт води в друга посока. Но като разгледаха картата на парка, установиха, че тя има само един изход към Гроувър Авеню, а другият ѝ край стигаше до концертния подиум с козирка на брега на езерото. Уилис и Браун седнаха на големия камък срещу третата пейка, скрит зад няколко голи бряста. Беше страшно

студено. До появяването на Хос, който трябваше да остави кутията, оставаха няколко часа и дотогава едва ли щеше да се случи нещо, но пък след това не биха имали възможност да заемат удобна позиция. На Бърнс му хрумна гениалната идея да отидат още по тъмно, та никой да не ги забележи. Размахвайки ръце като мелници, тропача с крака, притискаха длани към безчувствените си от студа лица, а вледеняващият бял скреж пълзеше заплашително в тъмния утринен час. И на двамата не им се беше случвало да зъзнат така.

В девет часа Котън Хос влезе в парка. Той също зъзнеше, макар не толкова силно. По пътя си срещна двама души. Възрастен мъж с черно палто, който крачеше бързо към павилиона на Гроувър Авеню, и момиче с кожено палто върху дълга розова нощница. Полите на нощницата се мотаеха в краката му, а около него подскачаше бял пудел с червено вълнено елече. Момичето се усмихна на Хос.

На третата пейка нямаше никой.

Хос се огледа и вдигна очи към жилищните сгради на Гроувър Авеню. Хилядите прозорци отразяваха ранното утринно, слънце. Третата пейка можеше спокойно да бъде наблюдавана с бинокъл от тези прозорци. Той остави кутията в края на пейката, после я премести в другия край, сви рамене и я придърпа в средата. Огледа се още веднъж, чувстввайки се доста глупаво, и пое в обратна посока към участъка.

Бърт Клинг седеше на бюрото и разговаряше с Хол Уилис и уокито му в парка.

– Как сте? – попита Клинг.

– Замръзнаха ни задниците – отговори Уилис.

– Някакво раздвижване?

– Само лудите излизат в тоя студ! – рече Уилис.

– Горе главата, шефът щял да ви изпрати за награда в Ямайка.

– На куково лято. Чакай малко!

В стаята цареше тишина. Хос и Клинг чакаха. Най-после Уилис продължи.

– Едно дете се спря до пейката, погледна в кутията и си тръгна.

– Стойте и наблюдавайте – каза Клинг.

– И да искаме, не можем да мръднем – намеси се Браун. – Като шушулки сме.

Паркът вече не беше така безлюден.

Хората се подаваха един по един и плъзваха по тъмните улици, предизвестени за студа от радиото, телевизията и от термометрите на

прозорците. Предупреждение бе и воят на вятъра в стрехите на по-старите сгради и режещият мраз, който сграбчваше боязливо подадената от откrehнатия прозорец ръка, преди да последва бързото затръшване на прозореца. Хората бяха забравили суетата – мъжете бяха нахлузили наушници и дебели шалове, жените се бяха навлекли с пуловери и подплатени с кожа ботуши, а на главите си носеха вълнени шалове. Всички подтичваха по алеите на парка и не вдигаха поглед към пейката и кутията. Хората съвсем се бяха затворили в този и без това прословут с недружелюбността си град – те бързо се разминаваха, хвърляйки си по някой и друг поглед, и не смееха да отворят уста – истински кака-види. Заговореха ли, рискуваха да изгубят част от на-събралата се топлина, пък и думите не биха спрели вятъра. Остър и фучаш, той идваше от реката и се опитваше да ги събори, вдигаше и завихряше вестниците във въздуха, запращаше шапките в канала. В този мартенски ден разговорите на улицата бяха едва ли не излишен лукс.

Бояджиите бяха в словоохотливо настроение.

– Какво става – някаква клопка, а? – попита единият.

– Помага ли уокито? – заинтересува се колегата му.

– Може би обир на банка?

– Какво ви съобщяха по уокито?

– Тихо! – рече Клинг, но те не млъкваша.

Бояджиите бяха на стълбите и превръщаха всичко в ябълкова градина.

– Веднъж боядисвахме областната прокуратура.

– Тогава разпитваха оня, дето беше намушкар майка си четирийсет и седем пъти.

– Четирийсет и седем пъти!

– В корема, в главата, в гърдите, навсякъде.

– С лост за разбиване на лед.

– Здравата я беше загазил.

– Заяви пред съда, че искал да я спаси от марсианците.

– Пълен идиот.

– Четирийсет и седем пъти!

– И защо ли е смятал, че по тоя начин ще я спаси от марсианците?

– Ами марсианците сигурно не си падат по дупчените с лост за разбиване на лед – прихна бояджията. Колегата му също се разсмя. Двамата едва пазеха равновесие на стълбите, а боята се стичаше от четките им върху засланите на пода вестници.

Мъжът се появи в десет часа – двайсет и седем, двайсет и осем годишен, с тясно, изпито лице, със стиснати срещу мраза устни и сълзящи очи. Беше облечен с плътно закопчано тричетвърто бежово палто с вдигната яка и със зелен вълнен шал. Ръцете му бяха пъхнати във вътрешните джобове на палтото. Панталоните му бяха кафяви, от рипсено кадифе, обувките също кафяви и високи като на строителен работник. Той вървеше бързо по алеята и не се оглеждаше. Когато стигна третата пейка, вдигна кошчето и го пъхна под мишница, скри отново ръката си в джоба и бързо пое по обратния път. Тъкмо когато излизаше от парка, чу зад гърба си:

– Не мърдай, приятел!

Мъжът се обърна и видя висок широкоплещест негър, облечен почти като космонавт. Негърът държеше огромен пистолет в дясната си ръка. Чантата в лявата му ръка, изведнъж се оказа щит в златисто и синьо.

– Полицейска проверка – каза негърът. – Искаме малко да си поговорим с теб.

2

Миранда Ескобедо звучи като име на мексикански бикоборец.

Ама не е.

Това е краткото полицейско наименование на две решения на Върховния съд.

Тези решения определят правилата при разпита на заподозрените в престъпление и ченгетата ги мразят до немай къде. И всички без изключение са против Миранда Ескобедо. Не че ченгетата не са истински американци и не държат на правата на човека, и на свободното общество. Те ненавиждат Миранда Ескобедо, защото смятат, че усложнява работата им. А тяхната работа е да предотвратяват престъпленията.

Ако в осемдесет и седми участък задържат някой заподозрян, Миранда Ескобедо тутакси влиза в действие. Веднага след излизането на решението на Върховния съд през 1966 година капитан Фрик, който отговаряше за целия район, издаде нареждане как да се извършват разпитите. То представляваше зелена листовка с указания за униформените и цивилните ченгета. Повечето униформени ченгета носеха листовката със себе си и я ползваха като справочник.

Цивилните детективи разпитваха повече хора от униформените си колеги и бяха запомнили правилата. Прилагаха ги с лекота, но все така ги ненавиждаха.

– Според решението на Върховния съд ние сме длъжни да ви осведомим за правата ви – каза Хол Уилис. – Първо – имате право да не говорите, ясно ли е?

– Да.

– Можете и да не отговаряте на въпросите.

– Да.

– А ако отговаряте, отговорите могат да бъдат използвани като доказателство срещу вас.

– Да.

– Имате право да се консултирате с адвокат преди или по време на разпита. Ясно ли е?

– Ясно.

– Ако решите да се възползвате от това свое право, но нямате финансова възможност да си го позволите, можете да наемете безплатен адвокат за консултации преди или по време на разпита.

- Добре.
- И така, ясни ли са правата ви?
- Да.
- Ще отговаряте ли на въпроси без присъствието на адвокат?
- Ами не знам. Налага ли се?

Уилис и Браун се спогледаха. Бяха запознали заподозрения с указанията на Миранда Ескобедо и той знаеше правата си и за възможността да ползва съветите на адвокат. Ясно и подробно му обясниха всичко. Бяха се убедили, че заподозреният знае правата си, и чак тогава го попитаха ще се възползва ли от тях, или не. В зелената листовка на капитан Фрик се казваше, че преди да започне разпита, полицаят е длъжен не само да запознае задържания с неговите права, но и да чуе от самото лице, че ще отговаря на въпросите без консултация с адвокат. Само тогава съдът би признал, че лицето доброволно се е отказало да се възползва от конституционните си права.

В листовката се казваше, че полицаите трябва да избягват език и изрази, които биха били окачествени като „заплаха, подвеждане или придумване на обвиняемия да се откаже от своите права“. Полицаите не биваше в никакъв случай да съветват заподозрения да не си взема адвокат или да му намекват, че е по-разумно, ако не се обърне към адвокат. Накратко полицаят трябваше да уведоми заподозрения за правата, с които би избегнал самообвинение, както и за правото му да се обърне към адвокат. Но ето че Уилис и Браун не знаеха как да отговорят на въпроса на задържаното от тях лице. Ако му кажеха, че може да отговаря без присъствието на адвокат, съдът не би уважил признания при подобни обстоятелства. Ако пък не му предоставеха възможност да отговаря на въпросите и да се обърне към адвокат, шансовете да стигнат до някакви признания значително намаляваха.

И така Уилис каза:

- Обясних ви какви са правата ви и не е редно да ви съветвам за каквото и да е друго. Решението е ваше.
- Ами като не знам... – рече мъжът.
- Ами помислете си – каза Уилис.

Младежът се замисли. Уилис и Браун мълчаха. Те знаеха, че ако откаже да отговаря на въпросите им, това беше и краят на разпита. А ако започнеше да отговаря, но изведнъж решеше, че повече не му се говори и заявеше: „Искам си правата“, „Повече няма да говоря“, или да речем: „Искам адвокат“, трябваше веднага да спрат разпита.

И така, те чакаха.

– Нямам какво да крия – заяви младежът.

– Ще отговаряте ли на въпроси без присъствието на адвокат? – от-
ново попита Уилис.

– Да.

– Как се казвате?

– Антъни Ла Бреска.

– Къде живееш, Антъни?

– В Ривърхед.

– Къде точно в Ривърхед?

И двамата детективи продължиха да говорят на младежа на първо име – това обръщение унижава личността, но не и човешките права, не нарушава Миранда Ескобедо, но е изпитано средство за стъпкване на самочувствието на всеки задържан. Заговориш ли го на първо име, без да му даваш възможност и той да ти говори така, а) веднага го караш да се чувства зависим, и б) правиш всяка фамилиарност невъзможна, като заплахата ляга помежду ви и му даваш да разбере, че не го очаква нищо хубаво.

– Къде точно в Ривърхед, а Антъни? – попита Уилис.

– Джонсън, 1812.

– Сам ли живееш?

– С майка ми.

– Баща ти починал ли е?

– Не живеят заедно.

– На колко години си, Антъни?

– На двайсет и шест.

– С какво се занимаваш?

– Безработен съм в момента.

– А инак с какво се занимаваш?

– Строителен работник съм.

– Кога прекъсна работа?

– Миналия месец.

– Защо?

– Свършихме строежа.

– Н оттогава не си работил?

– Търсех си работа.

– Ама не намери, така ли?

– Да.

– Разкажи ни сега за тази кутия тук.

– Какво да ви разкажа.

- Например, какво има в нея?
- Храна, какво друго?
- Храна, значи.
- Какво друго може да има в кутия за сандвичи?
- Въпросите задаваме ние, Антъни.
- Е добре – храна – повтори Ла Бреска.
- Ти ли се обади в участъка?
- Не.
- Тогава откъде знаеш, че кутията ще е на тази пейка?
- Казаха ми.
- Кой ти каза?
- Ами един човек.
- Какъв човек?
- Срегнах го в бюрото за безработни.
- И?

– Чаках на опашката пред бюрото в Ейнсли – в него обикновено предлагат строителна работа. Последната си работа намерих там и реших пак да опитам. Та стоим на опашката и изведнъж оня се плесна по челото и рече: „Забравих си обяда в парка!“. Аз не казах нищо, а той добави: „Моля ти се, да си забравя обяда на пейката в парка!“. Тогава му рекох, че си е за яд, ама да не се ядосва. Горкият, да си забрави обяда на пейката!

– И после?

– После каза, че го болял кракът и ме помоли да ида вместо него и да му взема обяда.

– И ти естествено се съ согласи – рече Браун. – Някакъв непознат те помолва да извървиш всичкия път от Ейнсли до парка Гроувър, за да му вземеш кутията с обяда и ти, разбира се, веднага се съ согласиаш!

– Не, аз, разбира се, не се съ согласих.

– Какво правеше тогава в парка?

– Ами той ми разказа как са го ранили в крака през Втората световна война в бой срещу немците, забил му се шрапнел, изобщо здравата пострадал...

– И така, ти естествено реши да отидеш за кутията е обяда му.

– Не, все още няхах такива намерения.

– И как в крайна сметка се озова в парка?

– Нали това се опитвам да ви разкажа.

– Стана ти жал за човека, така ли? Защото го болеше кракът, а беше много студено – обади се Уилис.

– И да, и не.

– Сърце не ти даваше да го оставиш да куцука до парка и обратно, а? – каза Браун.

– И да, и не. Та аз изобщо не го познавах, откъде накъде ще ми е жал за него?

– Виж какво, Антъни – започна Уилис, леко раздражен, по полагайки усилия да се владее. Миранда Ескобедо превръщаше разпитите в истинско мъчение. Заподозряното лице можеше да откаже да говори, когато си поиска: „Съжалявам, край на въпросите, ще трябва да млъкнете, инак, лоша работа...“ – Виж какво, Антъни – повтори Браун, смекчил тона, – единственото, което искаме да знаем, е, как стана така, че се озова в парка, и се запъти право към третата пейка, за да вземеш кутийката?

– Ясно – каза Ла Бреска.

– Значи, запозна се с ветеран от войната, така ли?

– Така.

– И той ти каза, че си е забравил кутията с обяда в парка?

– Е, отначало не каза кутията с обяда, а само обяда.

– Кога спомена за кутията?

– След като ми даде петте долара.

– О, значи ти предложи пет долара, за да му донесеш обяда?

– Не ми ги предложи, а направо ми ги даде.

– Значи, даде ти пет долара и каза: „Ще ми донесеш ли кутията с обяда?“

– Точно така. Каза също, че кутията е на третата пейка на алеята към Клинтън Стрийт. Така и беше.

– И какво трябваше да направиш с тази кутия?

– Трябваше да му я занеса. Той щеше да ми пази реда.

– Аха – промълви Браун.

– Какво толкова е станало? – попита Ла Бреска.

– Нищо особено – отговори Уилис. – Кажете сега как изглеждаше този човек?

– Най-обикновено.

– И според теб, на колко години беше?

– Трийсет и четири, и пет...

– Висок, нисък, среден на ръст?

– Висок. Горещо-долу около метър и осемдесет.

– А фигурата му? Едър ли беше, дребен, или нещо по средата?

– Добре сложен. С широки рамене.

- Едър значи.
- Як мъжага.
- Цвят на косата?
- Рус.
- Мустаци? Брада?
- Не.
- Забеляза ли очите му?
- Сини очи.
- Някакви белези или отличителни черти?
- Не.
- Татуировки?
- Не.
- А гласът му какъв беше?
- Нито тънък, нито дебел. Приятен глас.
- Акцент или диалект?
- Не.
- С какво беше облечен?
- Кафяво палто, кафяви ръкавици. Не се виждаше с какво е облечен под палтото. Не бих могъл да ви кажа дали панталоните бяха от костюм, нито пък цвета им.
- Добре, а шапка носеше ли?
- Не, нямаше шапка.
- Очила?
- Не.
- Нещо друго, което да ти е направило впечатление?
- Да.
- Е?
- Носеше слухово апаратче.

Бюрото за безработни бе на ъгъла на Ейнсли Авеню и на Клинтън Стрийт, пет пресечки на север от началото на алеята. За всеки случай решиха да проверят дали мъжът със слуховото апаратче не е още на опашката. Качиха се в една от колите и се отправиха към бюрото. Ла Бреска седеше на задната седалка, горящ от желание да разпознае и посочи мъжа.

Опашката се виеше зад ъгъла. Яките мъже в работнически дрехи и кепета, пъхнали ръце в джобовете на палтата си, бяха преbledнели от студ и потропваха с крака, за да се стоплят.

- Като ги гледаш, можеш да си помислиш, че вътре раздават долари

– каза Ла Бреска. – А всъщност за услугата ти взимат цяла седмична надница. Поне предлагат хубави условия. Последната ми работа беше с добра заплата и за цели осем месеца.

– Виждаш ли някъде човека? – попита Браун.

– Не мога да кажа оттук. По-добре да излезем от колата.

– Готово.

Паркираха до тротоара. Уилис, който караше, излезе пръв. Той беше нисък, слаб и подвижен като танцьор, но погледът му бе проникателен и нетрепващ, като на покерджия. Докато чакаше Браун да излезе от колата, той припряно потриваше пъхнатите си в ръкавици длани. Браун се измъкна от вратата като носорог – едва провря едрото си тяло навън, тръшна вратата и нахлузи ръкавиците върху огромните си лапи.

– Постави ли полицейския знак? – попита Уилис.

– Не. Нали веднага се връщаме.

– По-добре го сложи. Лешоядите веднага ще довтасат и ще ни глобят.

Браун изсумтя и се върна при колата.

– Ух, че студ! – каза Ла Бреска.

– Аха – рече Уилис.

Браун свали противослънчевата козирка на стъклото. Към нея с ластичета бе прикрепена написана на ръка бележка:

ПОЛИЦЕЙСКА КОЛА.

После тръшна вратата. Браун му кимна и тримата се отправиха към опашката. Детективите разкопчаха палтата си.

– Виждаш ли го? – попита Браун.

– Засега не – отговори Ла Бреска.

Огледаха хората.

– Да видим и горе – предложи Уилис.

Опашката се виеше по разнебитени дървени стълби до мрачния офис на втория етаж. Надписът па матираното стъкло на вратата гласеше:

БЮРО ЗА БЕЗРАБОТНИ
МЕРИДИАН
РАБОТА ЗА ВАС

– Видя ли го? – попита Уилис.

– Не.

– Чакай тук – каза Уилис и двамата детективи тръгнаха към дъно го на коридора.

– Какво мислиш? – попита Браун.

– Имаме ли причина да го задържим, или не?

– Нямаме.

– Точно така мисля и аз.

– Да го проследим?

– Зависи какво мисли шефът.

– Защо не го питаш?

– Ще го попитам. Ти дръж фронта.

Браун се върна при Ла Бреска. Уилис намери телефонен автомат зад ъгъла в коридора и се обади в участъка. Лейтенантът го изслуша внимателно и каза:

– Ти как го преценяваш?

– Смятам, че не ни лъже.

– И че наистина е разговарял с някакъв мъж със слухово апаратче?

– Да.

– И защо тогава не е изчакал Ла Бреска?

– Не знам, Пийт. Но Ла Бреска не ми се вижда да е мошеник.

– Къде каза, че живеел?

– Джонсън, 1812. В Ривърхед.

– Там кой участък е?

– Не знам.

– Ще проверя и ще им се обадя. Може да имат някой човек да го проследи. При нас няма пукнат човек в повече.

– Да пуснем ли Ла Бреска?

– Да, и се връщайте. Ама първо малко го сплашете – за всеки случай.

– Добре – каза Уилис, затвори телефона и се върна при Браун и Ла Бреска.

– Е, Антъни, можеш да си вървиш – каза Уилис.

– Къде да вървя? Оставам тук и се нареждам на опашката – нали трябва да си намеря работа.

– И помни, че ако пи потрябваш, знаем къде да те намерим!

– Как така? За какво бих ви потрябвал?

– Имай го предвид, и толкова.

– Ясно. – Ла Бреска помълча и рече: – Искам да ви помоля за една услуга.

- Каква услуга?
 - Да ме вкарате, без да чакам.
 - Как така?
 - Ами нали сте ченгета?
- Уилис и Браун се спогледаха.

Когато се върнаха в участъка, разбраха, че лейтенант Бърнс е говорил със сто и петнайсети участък в Ривърхед, но и те не разполагали с човек, който да следи Ла Бреска. Така и очакваха.

Вечерта, когато главният инспектор Каупър слизаше на няколко крачки зад кмета и съпругата му по широките мраморни стъпала пред залата на филхармонията, а жена му го държеше под ръка, загърната с палто от норки и с бял прозрачен шал на главата – инспекторът бе не по-малко елегантен с черната си папионка и смокинг – същата тази вечер на небето нямаше нито една звезда и въздухът едва ли не хрущеше от студ. Инспекторът слизаше по стъпалата, а огромните, високи два етажа прозорци зад гърба му хвърляха топла, златиста светлина на пометените от вятъра стъпала и тротоар. Тъкмо когато вдигаше левия си крак, за да слезе с едно стъпало по-надолу, и се смееше на нещо, което жена му шепнеше в ухото, а от устата му заедно със смеха излизаха кълбета пара, тутакси понасяни от вятъра като рисувани балончета, тъкмо тогава и точно в мига, когато пъхаше дясната си ръка в ръкавицата, зимният покой бе ненадейно нарушен от два изстрела. Смехът на инспектора секна, застинаха и ръката, и кракът му, и той се прекатури надолу по стъпалата – от челото по лицето му шуртеше кръв, жена му пищеше, кметът се обърна сепнато, а един чевърст фотограф запечата сцената за историята.

Докато тялото стигне най-долното широко бяло стъпало, инспекторът бе вече мъртъв.

3

Кончета Еспозита Ла Бреска бе възпитана да ненавижда негрите. Братята ѝ пък едва ли не биха ги разкъсали. В този дух бяха израснали всички в мизерното гето, наричано на шега, но и с любов от обитателите италианци Парадизо.

Още като дете Кончета бе свидетелка на боевете, в които братята ѝ разбиваха главите на негрите. Тези изстъпления не я тревожеха. Кончета смяташе, че щом си бил достатъчно глупав да се родиш негър, и още по-глупав да се шляеш из Парадизо, то тогава си заслужаваш да ти разцепят тъпата черна глава.

Кончета напусна Парадизо на деветнайсет години, когато кварталният продавач на лед, неаполитанецът Кармин Ла Бреска, захвана бизнес в Ривърхед и поиска ръката на най-малката от сестрите Еспозито. Тя, разбира се, се съгласи, защото той бе красив, с тъмнокафяви очи и къдрава черна коса, пък и въртеше собствена, при това процъфтяваща търговия. Прие и защото беше бременна.

Синът ѝ се роди след седем месеца. Сега беше на двайсет и седем и двамата живееха на втория етаж на една от двуфамилните къщи на Джонсън Стрийт. Месец след раждането на Антъни, Кармин Ла Бреска замина за Позуоли, на двайсетина километра от Неапол. Говореше се, че бил убит през Втората световна война, но Кончета познаваше съпруга си и подозираше, че сигурно си живее някъде в Италия като бос на продавачите на лед, и че все така се развява и прави бебета на младите момичета, за да обърква и техния живот.

Кончета Еспозита Ла Бреска все така ненавиждаше негрите и затова – слабо казано – бе доста учудена, когато видя, че посред една беззвездна и безлуна нощ, точно в 12,01 часа, на прага ѝ стои негър.

– Какво има? – викна тя. – Вървете си!

– Полиция – каза Браун и в ръката му блесна значката. Кончета забеляза, че до негъра стои мъж, бял, нисък, с продълговато лице и пронизващи кафяви очи. *Madonna mia*, да припаднеш!

– Какво искате, вървете си! – повтори Кончета и дръпна щорите на стъклената задна врата. Вратата бе на върха на разнебитените дървени стълби (Уилис за малко не се прекатури и не си счупи врата на третото стъпало преди площадката) и гледаше към задния двор, в който се мъдреше намазано с катран дърво. Смокиня, отбеляза Браун, докато се

катереха по стълбите. От малкото задно балконче, по диагонал до стълбата в края на двора, бе опънато накачулено с изпрано бельо въже. Вятърът духаше и сякаш искаше да събори.

Уилис върху надвисналата над вътрешното дворче лоза. Той отново почука и извика:

– Полиция, отворете госпожо!

– *Sto zitto!* Тихо! – рече Кончета и отвори вратата. – Искате да събудите съседите ли. *Ma che vergogna!* Срамота!

– Може ли да влезем, госпожо? – попита Уилис.

– Влезте, влезте – каза Кончета.

Уилис и Браун я последваха в кухничката.

– Какво искате в два часа, а? – попита Кончета и бързо затвори вратата срещу вятъра. Кухнята бе тясна, печката, мивката и хладилникът бяха наредени до едната стена, а на срещуположната бе опряна маса с лакиран плот. До радиатора, в десния ъгъл, стърчеше метален долап с отворена вратичка – па полиците бяха подредени кутии с корнфлейкс и консерви. Над мивката висеше огледало, а върху хладилника се мъдреше порцеланово куче. От картината над радиатора гледаше Исус Христос. Сред стаята висеше голям стъклен глобус с шнурче. Кранът капеше. Отнякъде долетя мелодия от електрически часовник.

– Полунощ е, не е два часа – каза Браун.

За пръв път откакто се бяха отправили на това пътешествие до Ривърхед, гласът му прозвуча раздражено. Причината вероятно бе госпожа Ла Бреска, ако, разбира се, това бе наистина тя. Може би за стотен път се учудваше на Браун и на безпогрешния му усет към всеки расист – надушваше ги от километри. Според Уилис жената гледаше и двамата с нескрита враждебност. Дългата ѝ черна коса бе прибрана отзад на врата, а кафявите ѝ очи бяха присвити и гледаха предизвикателно. Над нощницата бе облякла мъжки халат, беше боса.

– Вие ли сте госпожа Ла Бреска? – попита Уилис.

– Аз съм Кончета Ла Бреска. А вие кои сте?

– Уилис и Браун от осемдесет и седми участък – каза Уилис. – Къде е синът ти?

– Спи – отвърна Кончета и понеже беше родена в Палермо и израсла в Парадизо, тутакси реши, че му трябва алиби. – Не е мръднал от къщи – добави тя. – Нещо грешите.

– Бихте ли го събудили, госпожо Ла Бреска? – рече Браун.

– Защо да го събудям?

– Искаме да поговорим с него.

– За какво?

– Госпожо, ако това ви харесва, можем и да го арестуваме – каза Браун, – но всякак ще е по-лесно ща му зададем едно-две въпросчета, нали? Хайде, госпожо, събудете го!

– Не спя – обади се Ла Бреска от стаята.

– Бихте ли дошли в кухнята, господин Ла Бреска? – рече Уилис.

– Един момент.

– Цяла вечер си беше вкъщи – повтори Кончета.

Браун протегна ръка към пистолета на колана си – кой знае дали Ла Бреска не беше излязъл преди няколко часа, за да гръмне две куршумчета в главата на инспектора. Когато най-сетне вратата се отвори и Ла Бреска влезе в кухнята, той не държеше нищо друго освен безобидния колан на халата, който завърза на кръста си. Косата му беше разрошена, а очите сънливи.

– Какво има? – попита той.

Това не беше официален разпит и затова нито Уилис, пито Браун смяха, че трябва да го уведомят за правата му, Уилис попита:

– Къде беше тази вечер в единайсет и половина?

– Тук – отвърна Ла Бреска.

– И какво правеше?

– Спях.

– В колко часа си легна?

– Към десет.

– Винаги ли си лягаш с кокошките?

– Когато трябва да ставам рано.

– Утре рано ли ще ставаш?

– В шест.

– Защо?

– За да отида на работа.

– Че нали беше безработен?

– Намерих си работа този следобед, след като се разделихме.

– И каква работа?

– В строителството. Като работник.

– В „Меридиан“ ли ти я предложиха?

– Да.

– За кого ще работиш?

– За фирмата „Ерхард“.

– В Ривърхед?

– Не, в Изола.

– В колко часа се прибра? – попита Браун.

– Излязох от „Меридиан“ в около един часа, отидох в игралната зала в Саут Лиъри и изиграх няколко игри с момчетата, около пет-шест часа се прибрах.

– Какво прави, като се прибра?

– Яде – обади се Кончета.

– После?

– Позяпах телевизия и си легнах.

– Освен майка ти, друг може ли да го потвърди?

– Ако питате дали въщи е имало друг човек – не, нямаше.

– Да си говорил с някого по телефона?

– Не съм.

– Значи можем само да вярваме на честната ти дума.

– И на моята честна дума – обади се Кончета.

– Вижте, не знам какво искате от мен, но това е истината – заяви Ла Бреска. – За какво е цялата тая работа?

– Не гледа ли новините?

– Не, явно съм заспал преди тях. Защо? Какво се е случило?

– Загасих лампата му в десет и трийсет – каза Кончета.

– Защо не ми вярвате? – продължи Ла Бреска. – Нещо сте си наумили, ала аз не съм замесен, честно.

– Аз ти вярвам – каза Уилис. – А ти, Арти?

– И аз му вярвам – рече Браун.

– Но трябва да те поразпитаме, нали разбираш – поясни Уилис.

– Разбирам, ама все пак, среднощ е. Утре трябва да ставам рано.

Уилис предложи:

– Защо не ни разкажеш пак за мъжа със слуховото апаратче?

Разпитваха Ла Бреска поне още петнайсет минути и най-сетне решиха, че или ще трябва да го задържат и да го обвинят в нещо, или най-добре да го оставят на мира. Оня по телефона беше казал, че има и други, и Клинг беше разпространил тази информация сред детективите в участъка. Затова продължаваха да разпитват Ла Бреска. Едно ченге обикновено може да прецени на гореща следа ли е, или не, а Ла Бреска никак не приличаше на престъпник. Уилис го беше заявил на лейтенанта още следобед и мнението му си оставаше същото. Но ако убийството на инспектора бе извършено от банда, то Ла Бреска можеше да е един от тях. Вероятно беше обикновена маша и вършеше най-елементарното, като всеки би могъл да го замени при провал. Ако наистина бе така, Ла Бреска лъжеше.

Но ако лъжеше, той го правеше майсторски, зяпаше наивно и едва ли не просълзи ченгетата с тая нова работа, заради която си ляга толкова рано, та да се наспи крехкият му организъм на млад американец второ поколение и тъй нататък? Съществуваше още една вероятност. Ако лъжеше (нищо, че до този момент не можеха да го заподозрят и свържат с оня фантом на опашката пред „Меридиан“), то съществуваше ли вероятността мъжът от телефонните обаждания да е именно Ла Бреска? Може би банда нямаше, може би тя бе плод на неговата фантазия, една хубава малка лъжа, с която ги подвеждаше да си мислят, че убийството е дело на добре организирана шайка, а не на един-единствен превъртял човек. Но ако Ла Бреска и оня, дето се обаждаше, бяха един и същ човек, то същото се отнасяше за Ла Бреска и за убиеца на инспектора. В такъв случай трябваше да приберат този малък лъжец и да го задържат за обвинение в убийство. И да се опитат да намерят някакво очебийно, наистина очебийно доказателство, че иначе щяха да станат за смях в съда още на предварителното разглеждане.

Имаше вечери, в които удряха само на камък.

След петнайсетина минути изискано обработване, предназначено да обърка и смути Ла Бреска, нито Браун с неговите специални, настоятелни логически въпроси, нито Уилис, който правеше резки и неочаквани засечки, разбраха повече от онова, което бяха научили следобед. Единствената разлика се състоеше в това, че инспекторът беше вече мъртъв. И така, те благодариха на госпожа Ла Бреска за любезността, стиснаха ръка на сина ѝ и му пожелаха успех в новата работа, казаха им лека нощ и си тръгнаха, а госпожа Ла Бреска заключи вратата след тях. Слязоха по разклатените дървени стъпала и се отправиха по осеяната с дупки пътека към отсрещната страна на улицата, където бяха паркирали полицейската кола.

Уилис запали колата и включи радиатора. Двамата поговориха тихо и сериозно и решиха сутринта да поискат разрешение от лейтенанта да подслушват телефона на Ла Бреска.

После се прибраха.

Сгушен в дрипавото си палто, Стийв Карела зъзнеше полегнал сред тъмната алея. Късният февруарски сняг бе струпан на купчина до ниската тухлена ограда покрай алеята – той бе почернял от мръсотия, а саждите го покриваха с тънка коричка. Карела се беше навлякъл с два чифта ватено бельо и грейка без ръкави. В джоба на грейката стискаше и малък термофор, които го топлеше под разръфаното палто. И въпреки

това му беше студено.

А като гледате купчината сняг, му ставаше още по-студено. Не обичаше снега. Спомняше си детската шейна и как се спускаше с нея по корем, радостно и вихрено. Като се има предвид истинското отвращение, което изпитваше сега към снега, този спомен изглеждаше някак нереален. Снегът беше студен и мокър. Хората го ринеха на купчини пред домовете си, а уличните чистачи го закарваха с камиони и го изхвърляха в река Дикс. Истинска гадост беше тоя сняг.

Гадост беше и това, с което се занимаваше сега.

По то си имаше и забавна страна.

Именно тази страна го караше да лежи в тъмната, мразовита алея в тази нощ, в която дърво и камък се пукаха от студ. (Е, разбира се, бяха му наредили да лежи в тъмната мразовита алея, нареди му оня симпатяга шефът му, лейтенант Питър Бърнс, ама защо ли той не дойде да полежи в тази тъмна и мразовита алейка!). Забавното беше, че от Карела се искаше не да предотврати банков грабеж, нито да следи съмнително магазинче, за да залови международни иарко-трафиканти, камо ли да изскочи от банята на някоя стара мома, където е причакал психопата изнасилвач. Карела лежеше сред тъмната мразовита алея и забавното беше, че преди известно време двама скитника бяха запалени. Всъщност точно запалването не беше кой знае колко забавно. То си беше страшно. Забавното се състоеше в това, че жертвите бяха скитници. Откакто се помнеше, полицията водеше непримирима борба срещу градските безделници – арестуваха ги, затваряха ги, освобождаваха ги, за да ги арестуват отново и така *ad infinitum*. И ето че се бяха появили двама „помощници“, които чрез любезното си съдействие бяха решили веднъж завинаги да очистят улиците от всякакви прождохи – просто като ги запалват. И как постъпи полицията? Полицията тутакси изпрати своя тъй ценен служител в тъмната мразовита алея, да лежи до мръсната купчина от сняг и да се надява, че ще сгаси подпалвачите. Безумна история. И забавна!

В работата на полицаите има много забавни неща.

Ей го на, лежи тук и зъзне, вместо да е в топлото легло, изтегнат до любящата си жена. Много забавно, няма що, на Карела чак му се приплака. Представи си Теди – лежи сама в леглото, с разпиляна върху възглавницата черна коса, леко усмихната, тънката ѝ нощница вдигната над извивката на бедрото... Боже, като нищо ще замръзна в тази проклета алея, и собствената ми жена ще научи за това чак сутринта. Собствената ми, пламенна жена! Ще го научи от вестниците! Ще види името ми на

четвърта страница! Ще...

Чу се шум от стъпки.

Карела се стегна. Ръката под палтото му пусна термофора и бързо се прилепи до студената метална дръжка на служебния пистолет. Той го измъкна от кобура и остана да лежи нащрек, докато стъпките се приближаваха към него.

– Ето тук един – дочу се глас.

Млад глас.

– Аха – отговори друг глас.

Карела чакаше. Очите му бяха затворени, правеше се, че спи и не помръдваше, все така сгушен на земята. Пръстът му беше на спусъка.

Усети ритник.

– Ставай!

Карела се надигна, ала не достатъчно бързо. Още се изправяше на крака и нагласяваше пистолета за евентуална стрелба, когато усети, че заливат предницата на палтото му с някаква течност.

– Наздраве! – извика едно от момчетата. Карела зърна пламъчето на кибритената клечка и мигом се озова целият в пламъци.

Странно, но първата му реакция, възприета като сигнал за опасност, беше предизвикана от особения мирис. Реакция, предизвикана от бензиновите изпарения, които идваха от палтото. Последва шокиращият блясък на клечката – искряща малка експлозия сред тъмата на алеята, още по-шокираща в комбинация с бензиновата миризма. Чувството за надвиснала опасност прониза слепоочията и премина като светкавица в тила му и тогава видя пламъците. Към лицето му лизнаха пламъци и първоначалният шок премина в истински ужас.

Стийв Карела реагира така, както, кроманьонецът е реагирал при първата си по-близка среща с буен огън, която му дала да разбере, че освен предисторически тигри, на огъня могат да се пекат и хора. Карела пусна пистолета, покри лицето си с ръце, рязко се втурна и инстинктивно се насочи към мръсната купчина сняг. Забрави за нападателите си, които се смееха и се отдалечаваха тичешком. Трескаво си повтаряше: „Горя, трябва да се изгася, горя, горя“, докато най-сетне се хвърли връз купчината сняг. Притискаше лицето си с ръце и усещаше как пламъците ръфат опакото на дланите, долови ужасяващия мирис на опърлена коса и кожа, но чу и съскащия звук от допира на пламъците със снега, после потъна в облака от пара, който се издигна от тази спасителна бяла купчина, овъргля се целия в благословения сняг и почувства, че се просълзява? Дълго лежа, без да мисли, с лице, притиснато в снега, дишаше

тежко, напълно отпуснат.

Най-сетне успя да стане, с мъка вдигна пистолета, бавно се запъти към края на алеята и се спря под уличната лампа, за да огледа ръцете си. Пое дълбоко дъх и се отправи към телефонната кабина на ъгъла. Съобщи на дежурния сержант Мърчисън, че подпалвачите са го нападнали, че ръцете му са обгорели и че ще трябва да изпратят линейка, за да го откарат в болницата.

– Добре ли си? – попита Мърчисън.

Карела отново погледна ръцете си и каза:

– Да, Дейв, добре съм.

4

Детективът Бърт Клинг беше влюбен, но друг влюбен нямаше.

Кметът не само че не беше влюбен, той беше бесен. Обади се на главния полицейски инспектор и му се разкрещя – искал да знае шо за град бил тези, в който лице, с такъв важен пост като инспектора Каупър, може да бъде застреляно на стъпалата на Филхармонията, шо за проклет град било това...!

– Ами, сър? – опита се да отговори инспекторът, но кметът ядосано го прекъсна:

– Може ли да ми отговорите защо инспектор Каупър не е бил надлежно охраняван, след като жена ми ме уведоми сутринта, че в полицията са знаели за отправената му заплаха? Може ли да ми отговорите на този въпрос?

– Ами, сър... – подхвана отново инспекторът, но кметът отново не го изслуша.

– Може би ще ми кажете защо все още не е установено от кой прозорец е стреляно? Защо, кажете ма, след като от аутопсията стана ясна посоката и ъгъла на стрелба и специалистите ви вече са изчислили приблизителната траектория?!

– Ами, сър...

– Кога ще чуя вашето заключение? Да не би да искате градът ни да стане за смях?!

Полицейският инспектор не искаше градът да стане за смях, и отвърна:

– Да, сър, ще направя всичко възможно.

– Крайно време е – заяви кметът и затвори телефона.

Разговорът между кмета и инспектора съвсем не беше от най-приятните и инспекторът веднага нареди на секретаря си – висок, блед, рус мъж, с вид на ох-тичав и с непрестанна суха кашлица, която, според него, се дължала на трите пакета цигари на ден, последица от подлудяващото всекидневие, та инспекторът веднага му нареди да проучи каква е била заплахата и да му докладва. Високият блед секретар тутакси се залови за работа и скоро научи, че в осемдесет и седми участък е имало няколко обаждания от някакъв странен тип, който е заплашил, че ще убие инспектора, ако до вчера на обед не получи пет хиляди долара. Полицейският инспектор изслуша информацията, възкликна: „Така ли?“ и

веднага се свърза с лейтенант Питър Бърнс.

Тази сутрин лейтенант Бърнс имаше достатъчно неприятности – като започнем с Карела в болницата с изгаряния от втора степен на двете ръце и свършим с бояджиите, които се бяха настанили в кабинета му и си подхвърляха шегички, яхнали стълбите, мацотейки с боя всичко наоколо. Полицейският инспектор изобщо не беше по вкуса на Бърнс – той бе дошъл от съседния град при смяна на административния апарат, а според Бърнс, оттам, откъдето идваше, се ширеше още по-голяма престъпност, отколкото в техния град. Инспекторът също не харесваше Бърнс, този невъздържан ирландец, който обяви мнението си за новоназначения от кмета „парашутист“ едва ли не пред всички присъстващи на сбирката на Благотворителното полицейско дружество. Така че по време на разговора, в телефонните жици, свързващи кабинета на инспектора в главното управление и ъгловото, оплескано с боя кабинетче на Бърнс в мрачния участък, не протече нито капчица любезност или вежливост.

– Какъв е случаят, Бърнс? – попита инспекторът.

– Сър - започна Бърнс, припомняйки си, че предишният инспектор го наричаше Пийт, – вчера имахме няколко телефонни обаждания със заплахи от неизвестно лице. Обсъдих разговорите лично с инспектор Каупър.

– И какви мерки предприехте?

– Наблюдавахме мястото, откъдето трябваше да вземат парите и задържахме лицето, което се яви, за да ги вземе.

– После?

– Разпитахме го и го пуснахме.

– Защо?

– Недостатъчни доказателства. Снощи отново го разпитахме след убийството на инспектора. Нямаме основания за арест. Лицето е на свобода, но от тази сутрин подслушваме телефона му и при най-малък сигнал ще действаме.

– Защо не осигурихте охрана на инспектора?

– Предложих му, сър, но той отказа.

– Защо не поставихте заподозрения под наблюдение преди извършването на престъплението?

– Нямах свободни хора, сър, а от сто и петнайсети участък в Ривърхед ми казаха, че също нямат свободни. Освен това, както вече ви казах, инспекторът не пожела да бъде охраняван. Той смята, че си имаме работа с луд, такова беше и нашето мнение. Докато събитията не го

опровергаха.

– А за апартамента какво ще кажете?

– Какъв апартамент, сър?

– Апартаментът, от чиито прозорци са стреляли по инспектор Каупър.

– Сър, престъплението не е извършено в нашия район. Залата на Филхармонията се намира в петдесет и трети район и вярвам, вие разбирате, че убийството трябва да се разследва от детективите, които работят в участъка на района, където е извършено убийството.

– Дрън-дрън приказки са това Бърнс – заяви полицейският инспектор.

– Сър, такава е практиката в този град.

– Бърнс, този случай е твой. Ясно ли е?

– Щом казвате, сър.

– Да, така казвам, и затова пращай хората си да разберат къде е този апартамент.

– Добре, сър.

– И ми докладвай.

– Добре, сър. – Бърнс затвори телефона.

– Малко строяване, а? – подхвърли единият бояджия.

– Поскастриха те нещо май – добави другият.

Двамата се бяха покатерили па стълбите, хилеха се и от четките им капеше зелена боя.

– Я да се разкарате от кабинета ми! – викна Бърнс.

– Не сме свършили.

– И няма да мръднем, докато не свършим.

– Това пък са нашите нареждания.

– Защото ние не работим в полицията, нали така?

– Ние работим в общественния сектор.

– Отдел „Поддръжка и ремонт“.

– И не си тръгваме преди да сме си свършили работата.

– Престанете да цапате пода с боя! – разкрещя се Бърнс и изхвърча от стаята. – Хос! Клинг! Уилис! Браун! Къде се дянахте? – не спираше да вика той.

Майър се подаде от вратата на тоалетната с ръка върху ципа на панталона.

– Какво има, шефе?

– Къде беше?

– Да пусна една вода. Защо, какво има?

– Веднага да отидат хора на мястото – крещеше Бърнс.

– На кое място?

– На мястото, където убиха проклетия инспектор.

– Добре, но защо? Случаят не е наш.

– Вече е наш.

– А?

– Кой е на смяна?

– Аз.

– Клинг къде е?

– Има свободен ден.

– Браун?

– Подслушва она телефон.

– Уилис?

– Отиде при Стийв в болницата.

– А Хос?

– Излезе за сандвичи.

– Но какво е това тук? Планински курорт?!

– Не, сър. Ние...

– Хос да дойде веднага при мен! Веднага, щом се появи! Обади се в балистичния отдел. И разбери докъде са стигнали. Обади се и ми докладвай за медицинското заключение от аутопсията. Размърдай се, Майър!

– Тъй верно, сър! – тутакси отвърна Майър и веднага вдигна телефонната слушалка.

– Тая разхайтеност ще ме подлуди! – заяви Бърнс и се втурна към кабинета си, но се сети, че веселите зелени мърлячи са там и затова нахлу в канцеларията.

– Веднага да подредиш папките – викна той. – Ти, Мисколо, какво правиш по цял ден, а? Кафе ли?

– Сър... – понечи да се обади Мисколо, но млъкна, тъй като в момента наистина правеше кафе.

Бърт Клинг беше влюбен.

Макар това да не беше най-подходящото време за любов. Много по-добре е да си влюбен, когато цветята цъфтят и нежни ветрове духат от реката, и те милват, а разни трогателни животинки се доближават до теб, за да близнат ръката ти. Както е казал мъдрецът, единственото предимство на това да си влюбен през март е фактът, че е по-добре да си влюбен през март, отколкото изобщо да не си влюбен.

Бърт Клинг бе лудо влюбен.

Беше лудо влюбен в едно двайсет и три годишно момиче с голям бюст и широки бедра, с дълга руса коса до средата на гърба или понякога завита на руло на тила, момиче с очи като синчец, високо почти до брадата му, когато се качеше на токове. Той беше лудо влюбен в това умно момиче, което учеше за магистър по психология, а през деня работеше в една фирма, в това сериозно момиче, което възнамеряваше да направи и докторат, и после да практикува специалността си, в това шустро момиче, което му изпрати миналия месец за Деня на любовта почти двуметрово сърце от боядисан в червено шперплат, на което пишеше с жълта боя: *Синтия Форист обича детектива трети ранг Бъртран Клинг! Това престъпление ли е?* Изпрати сърцето в участъка, тъй че Клинг още не можеше да се отърве от закачките на колегите си. Тя беше емоционално момиче, което се разплака, когато видяха на улицата един слепец да свири на акордеон и неусетно и тихичко измъкна и пусна в сандъчето пред него петдоларова банкнота, после свря лице па рамото на Клинг, за да скрие сълзите си. Беше и пламенна, по цели нощи го държеше в прегръдките си, а сутрин го събуждаше в шест с думите: „Хей, ченге, след няколко часа отивам па работа, не те ли привличам?“ Клинг винаги отговаряше: „Съвсем не, мен сексът изобщо не ме интересува“, после я целуваше, докато ѝ прималее, а по-късно седеше на кухненската маса в апартамента ѝ, гледаше я и ѝ се любуваше. Веднъж я накара да се изчерви, защото ѝ каза: „На Мейсън Авеню има една жена, която продава pidaguas, казва се Илуминада, порториканка. Синди, и ти трябва да се казваш Илуминада. Защото изпълваш стаята със светлина!“

Боже, колко влюбен беше!

Но сега беше март, улиците бяха затрупани с февруарския сняг, вятърът фучеше, вълците виеха и гонеха хората по петите, а те хвърчаха в тройки и плюсяха с камшици, увити в мечи кожи. Ужасно студена зима, която като че ли започна още от септември, и не даваше никакви признаци, че ще свърши до август, когато може би – ама само може би – проклетият сняг ще се разтопи и най-сетне ще има цветя. Та, сред една такава отвратителна зима какво може да прави човек, освен да обсъжда работата в участъка? Или да подтичва по замръзвания тротоар в обедната почивка на Синди?

Синди го стискаше здраво под ръка, вятърът ги блъскаше и заглушаваше гласа на Клинг, който се опитваше да ѝ разкаже за мистериозните обстоятелства, свързани със смъртта на инспектор Каупър.

– Да, много странно наистина – съгласи се Синди и измъкна ръка от

джоба си, за да попречи на вятъра да отвее шала от главата й. – Ох, Бърт, как мразя зимата, а ти?

– И аз я мразя. Синди, знаеш ли кой се надявам да не е замесен?

– В кое да не е замесен?

– В обаждането по телефона. В убийството на инспектора. Знаеш ли кой се надявам да не е вътре в тая работа?

– Кой?

– Глухия.

– Кой е той?

– Не знаем как се казва. Така и не го хванахме. Скочи в реката и решихме, че се е удавил, но кой знае? Може би отново се е появил, като Франкенщайн.

– Като чудовището на Франкенщайн – рече Синди.

– Да, като него. Помниш ли, то трябваше да умре в пламъците, ама не умря.

– Помня сцената.

– Ужасно, нали?

– Напишках се, докато гледах. И то по телевизията.

– Напишка се по телевизията? Пред четирийсет милиона зрители?

– Не, гледах Франкенщайн по телевизията – засмя се Синди и го бутна закачливо.

– Глухия... Дано не е той – каза Клинг.

Той беше първият от участъка, на когото хрумна, че убиецът на инспектора може да е опя тип, дето преди години ги направи на луди. Това беше едва ли не потресаващо предположение. Бърт Клинг беше млад и в никакъв случай особено проникателен, но интуицията му подсказваше, че Глухия (веднъж се беше подписал L. Sordo – доста комично, защото на испански El Sordo означава „Глухия“) може да действа с компютърна точност, да обърква и да всява страх, да подвежда и осуетява стриктните, понякога бюрократични действия на районните полицейски участъци, и да принуждава изпълнителите на закона да се държат като ония малоумници, Кийстоунските полицаи. Изобщо – лошо им се пишеше, ако убиецът на инспектора бе наистина Глухия. Мисълта за онова, което Глухия можеше и щеше да направи, бе направо ужасна и Клинг потрепери – този път не от студ.

– Дано не е той – повтори той и вятърът отнесе думите му.

– Целуни ме – каза Синди – и ме почерпи с горещо какао, скръзна такава!

В сряда следобед в участъка влезе едно дванайсетгодишно момче.

Очевидно беше облякло синьото спортно яке на батко си, с около три номера по-голямо от неговия размер. Въпреки че беше нахлупило качулката и стегнало шнур-четата около врата, голямата качулка непрекъснато се свличаше назад. То се опитваше да я нахлупи, а в ръката, с която си бършеше носа, стискаше плик. Гордо пристъпваше с кецовете си, като всяко бедно дете, което – въпреки съветите на лекарите – не ги сваля от краката си и зиме, и лете. С пружинираща походка момчето се запъти към дежурното гише, опита се отново да нахлупи качулката, избърса носа си и попита сержант Мърчисън:

– Вие ли сте дежурният полицаи?

– Да – отговори Мърчисън, без да вдигне поглед от списъка на сутрешната смяна. Беше два и десет следобед и следобедната смяна щеше да дойде след час и трийсет и пет минути, което означаваше изготвяне на нов списък и предаване на стария, досадно всекидневие, защо ли не стана пожарникар или пощаджия...

– Трябва да ви предам това – каза момчето и подаде на Мърчисън запечатания плик.

– Благодаря – отговори Мърчисън и взе плика, без да погледне момчето. След миг вдигна глава и каза: – Чакай малко.

– Защо?

– Само минутка.

Мърчисън отвори плика. Разгърна сгънатия на три бял лист, прочете написаното, погледна момчето и попита:

– Откъде взе този плик?

– От улицата.

– От кого?

– Един мъж ми го даде.

– Какъв мъж?

– Един висок мъж на улицата.

– Къде точно?

– До парка. На отсрещния тротоар.

– Значи даде ти го...

– Да.

– И какво ти каза?

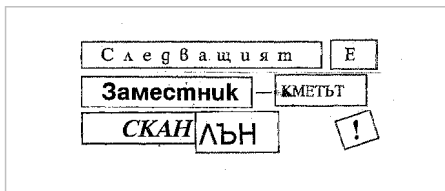
– Да го занеса в участъка и да го предам на дежурния.

– Познаваш ли този мъж?

– Не. Даде ми пет долара, за да донеса писмото.

– Как изглежда?

- Висок, рус. С машинка в ухото.
- Каква машинка?
- От машинките за глухи – отговори момчето и отново избърса нос с ръка.

Ето това пишеше на бележката.

Разгледаха я внимателно, като се стараеха да не оставят отпечатьци от пръсти, освен онези на сержант Мърчисън, после заобиколиха дванайсетгодишния подсмърчащ хлапак с огромното синьо яке и го заразпитваха, сякаш бяха хванали Джек Изкормвача.

Момчето повтори в общи линии онова, което беше вече казал на сержант Мърчисън: че един висок рус мъж с машинка в ухото („Слухово апаратче ли?“), да, с машинка в ухото, го спрял на отсрещния тротоар и му дал пет долара, за да занесе плика в участъка. Момчето не виждаше нищо нередно в това. Взело плика. То повтори, че не познава мъжа с машинката в ухото („Добре де, слухово апаратче“), че никога не го бил виждал в квартала и изобщо дали няма да го пуснат да си ходи, защото трябва да мине през бутик „Линда“, за да вземе няколко рокли за сестра си, която шие на госпожа Монтана? Значи имаше слухово апаратче? Да, машинка в ухото, отговори момчето.

И така, момчето си тръгна в два и половина, без да го почерпят поне със сладолед или дъвка. Седяха и оглеждаха бележката, като си я подаваха с пинсети и най-накрая решиха да я покажат на лейтенант Сам Гросман в лабораторията, с надеждата, че ще открие и други отпечатьци освен тези на Мърчисън.

Никой не спомена Глухия.

Никой не обича да говори за духове.

Дори да мисли за тях.

– Здравсти, Бърнис, шефът ти там ли е? – попита Майър. – Добре, ще почакам.

И той зачака. Със слушалка в ръка, почуквайки с молива по бюрото. След миг чу ясен и бодър, отчетлив глас:

- Помощник областен прокурор Раул Чабриър.
- Здравсти, Роли, обажда ти се Майър Майър от осемдесет и седми участък. Как е животът на Челси Стрийт?
- Добре, не се оплакваме. Какво сте ни приготвили – убийство може би?
- Нищо, такава, Роли.
- Съсичане с брадвичка?
- Не, искам да те питам нещо лично.
- Охо!
- Роли, как би постъпил ако някой използва името ти?
- Как така?
- Ами така. В книга.
- Значи някой е използвал името ти в книга?
- Да.
- В книга за полицейския участък?
- Не.
- Конкретно теб ли споменава?
- Не. И да, и не. Какво точно имаш предвид?
- Ами дали в книгата пише „детектив трети ранг Майър“.
- Детектив втори ранг – поправи го Майър.
- Детектив втори ранг от...
- Не.
- Значи това не го пише?
- Не, но все пак...
- Нали каза, че са използвали името ти?
- Точно така. Използвал го е, всъщност, използвала го е!
- Майър, ако знаеш колко работа имам! Чака ме планина от дела и затова казвай направо за какво точно става дума.
- Става дума за един роман. Със заглавие „Майър Майър“.
- С такова заглавие?!
- Да. Мога ли да заведа дело?
- Аз съм по престъпленията.
- Да, но...
- Не съм наясно със законите за авторските права.
- Да, но...
- Книгата хубава ли е?
- Не знам. За някакъв университетски преподавател, който е нисък и дебел?
- Ще трябва да я прочета.

- Ще ми се обадиш ли след това?
- За какво да ти се обаждам?
- За да ме посъветваш.
- Да те посъветвам за какво?
- Ами дали мога да заведа дело.
- Ще трябва да проверя какво пише в закона. И на какво дължа цялата тази чест, а Майър?

– Дължиш я на мен – повиши тон Майър. – Защото не един и два пъти можех да те събудя посред нощ, тъй като имах основателни причини, но аз рискувах и държах заподозрените типове до сутринта, та да се напиш, макар да не ти се е полагало. Сега искам от теб една малка услуга. Нямам намерение да наемам скъпи адвокати по авторските права и разни такива, само искам да знам мога ли да заведа дело срещу някой, който е използвал името от кръщелното ми и го е сложил за заглавие на роман. Назовал е така и героя си, а аз съм жив, дявол го взел!

– Добре, добре, не се ядосвай! – каза Чабриър.

– Кой се ядосва?

– Ще проверя и ще ти се обадя.

– Кога?

– След известно време.

– Тогава след известно време, когато си дежурен и сме хванали някого, аз ще приложа Миранда Ескобедо и ще го държа до сутринта, за да можеш славно да си хъркаш цяла нощ!

– Добре де, ще ги се обадя утре. Може би трябва да кажа и часа?

– Да, кажи ми и часа.

Собственичката на сградата имаше артрит, мразеше зимата, но не харесваше и ченгетата. Веднага заяви на Котън Хос, че и друг полицаи ѝ е досаждал по повод убийството на оня тип и че би искала да я оставят на мира. Хос беше свикнал на подобни приказки от страна на портieri и хазяи и спокойно ѝ обясни, че си върши работата и вярва, че тя би помогнала в залавянето на един убиец. Според жената градът гъмжал от престъпници, та ако питат нея, тя би предпочела да убият един път завинаги всички типове, дето са за убиване, та да може да спи на спокойствие.

Хос беше вече посетил четири от еднаквите запусната бедни жилищни сгради, които се оглеждаха в бляскавата стъклено-бетонна нова зала на Филхармонията. Внушителната фасада на сградата се изправяше като на длан срещу редицата от жилища, ясно се виждаха и хората,

които стояха или се движеха по широките мраморни стъпала от площада към входа. Човекът, който беше изстрелял два куршума в главата на Каупър, е можел да го стори от всяка една срещуположна сграда. Мясото, от което бе стрелял, интересувахе полицията дотолкова, доколкото можеха да открият някаква улика. Уликите са винаги от полза при разследване на убийство.

Първият въпрос на Хос към жената беше дали скоро е давала под наем стая или апартамент на висок рус мъж със слухово апаратче. Отговорът беше:

– Да.

Добро начало. Хос беше опитен детектив и веднага прецени, че положителният отговор на собственичката означава добро начало.

– И как се казваше? Спомняте ли си името му?

– Орекио. Морт Орекио.

Хос извади бележника си и започна да пише.

– Орекио. Морт. Морт от Мортън или от Мортимър?

– Само Морт. Морт Орекио. Италианец.

– Откъде знаете?

– Думите, които завършват на „о“ са италиански.

– Тъй ли? Ами Шапиро?

– На умни ли ще се правим? – попита жената.

– Та кой апартамент нае Орекио?

– Нае стая, а не апартамент. На третия етаж, с изглед към улицата.

– И към Филхармонията.

– Да.

– Може ли да видя стаята?

– Разбира се. Каква друга работа имам освен да показвам стаите си на ченгетата.

Изкачиха се по стълбите. Коридорът беше студен, а по прозорците на вентилационната шахта имаше скреж. Носеше се миризма на боклукчийски кофи и урина, голяма чистници трябва да беше тая хазяйка. Не спря да се оплаква на Хос от артритата си – кортизонът не й по-магал, тия мошеници, докторите, само я лъжели, че болките ще изчезнат. Спряха пред вратата с менсингов номер 31 и жената бръкна в джоба на престилката си за ключа. Една от вратите се откряна и затвори.

– Кой беше това? – попита Хос.

– Кой кой?

– Който отвори и затвори вратата.

– Сигурно е Поли – отговори жената и отключи номер 31.

Стаята беше малка и мрачна. Леглото, персон и половина, бе покрито с бяла плюшена покривка и опряно до срещуположната на вратата стена. Над него висеше картина в рамка – дъскорезница, река и овчарско куче заляпано в небесата. До десния ъгъл на леглото имаше лампион. Абажурът му беше жълт и мръсен. Там, където покривката завиваше възглавницата, се мъдреше петно от уиски или повръщано. Срещу леглото имаше шкаф, а над него висеше огледало. Шкафът бе на тъмни петна от загасени цигари. Огледалото беше мръсно и се лющеше. На дъното на мивката се жълтееше ръждив кръг.

– Колко дни живя тук? – попита Хос.

– Нае стаята преди три дни.

– Как плати – с чек или на ръка?

– На ръка. Предплати за една седмица. Аз не давам стая за по-малко от седмица. Не ги обичам тия за по една нощ.

– Естествено.

– Знам какво мислите – че това не е луксозен хотел и че няма защо да се превземам – каза хазяйката. – Е, че може и да не е луксозен хотел, но пък е чисто.

– Виждам, виждам.

– Няма нито една дървеница, господине!

Хос кимна и застана до прозореца. Щорите бяха скъсани, липсваше и шнурчето. Без да сваля ръкавицата си, той ги повдигна и погледна навън.

– Снощи чухте ли някакви изстрели?

– Не.

Хос огледа пода. Никаква следа от гилзи.

– Кой друг живее на този етаж?

– Поли и никои друг.

– Презиме?

– Поли Малоу.

– Може ли да огледам шкафа и гардероба?

– Може. Времето е пред вас. Любимото ми занимание е да развеждам посетителите из стаите.

Хос отвори чекмеджетата на шкафа. Бяха празни, с изключение на гушената в един от ъглите на долното чекмедже хлебарка.

– Неканен гост – отбеляза Хос.

– А?

Хос отвори гардероба. Няколко телени закачалки и нищо друго. Тъкмо се канеше да затвори вратата, когато нещо привлече вниманието

му. Хос се наведе, извади фенерче от джоба си и освети предмета – беше монета.

– Ако е пари, те са мои – обади се хазияката.

– Ето – подаде ѝ Хос монетата. Монетата може и да бе притежание на наемателя, но шансът да открият отпечатъците му върху нея (между всички други отпечатъци от пръсти), бе равен на шансът да ти платят бензина, ако се е наложило да използваш личната си кола по служба.

– Къде е тоалетната? – попита Хос.

– В дъното на коридора.

– Исках да знам има ли друго помещение към стаята.

– Тоалетната е чиста, ако това ви тревожи.

– Убеден съм, че блести. – Той огледа стаята още веднъж и попита:

– Значи това е всичко?

– Да.

– Ще изпратя един мой човек да поизбърше перваза.

– Че защо? Той е чист.

– За да вземе отпечатъци.

– О! – жената го зяпна. – Допускате, че она тил е бил застрелян от тази стая?

– Възможно е.

– Аз ще си имам ли неприятности?

– Не. Освен ако вие не сте го застреляли – усмихна се Хос.

– Имате чувство за хумор.

Излязоха от стаята и жената заключи.

– Това ли е всичко, или има и още нещо? – попита тя.

– Искам да поговоря с Поли, но от вас вече нямам нужда. Много ви благодаря за отзивчивостта.

– Малко разнообразие не е лошо.

– Благодаря ви – повтори Хос и жената заслиза по стълбите.

Хос застана пред вратата с номер 32 и почука. Ни-кой не отвори.

Почука отново и извика:

– Госпожице Малоу?

Вратата се откряна.

– Кой е?

– Полиция. Може ли да поговорим?

– За какво?

– За господин Орекио.

– Не познавам такъв.

– Госпожице Малоу...

– Госпожа Малоу, и не познавам никакъв Орекио.

– Бихте ли отворили за малко?

– Не искам да се замесвам в нищо.

– Аз няма да...

– Знам, че снощи бе убит човек. Не искам да се замесвам.

– Ви е чухте ли изстрелите, госпожице?

– Госпожо!

– Чухте ли ги?

– Не.

– Можете ли да ми кажете дали господин Орекио беше в стаята си снощи?

– Не познавам такъв човек.

– Наемателят от номер 31.

– Не го познавам.

– Бихте ли отворили вратата?

– Не искам.

– Вижте, винаги мога да дойда с писмено разрешение, но ще бъде много по-лесно, ако?

– Не ме замесвайте в тази история. Ще отворя вратата, но не ме замесвайте.

Поли Малоу бе облечена със светлозелен памучен пенюар с къси ръкави. Щом отвори вратата, Хос забеляза синините от инжекции по ръцете ѝ. Тези синини му разкриха едва ли не всичко за тази жена. Около двайсет и пет, двайсет и шестгодишна, Поли бе слабичка и стройна, с хубаво, но съсипано от начина ѝ на живот лице. Очите ѝ бяха зелени и живи, устата – чувствена. Прехапала устни, тя придържаше пенюара около голото си тяло с дългите си тънки пръсти. Синините по ръцете ѝ говореха сами по себе си.

– Нямам дрога.

– Не съм ви питал за това.

– Можете да влезете, ако искате.

– Не държа.

– Влезте.

Той влезе. Тя затвори и заключи вратата.

– Не желая неприятности. Имам си достатъчно.

– Не се безпокойте. Искам само да разбера неща повече за този човек.

– Знам за убийството. Но моля ви, не ме замесвайте.

Седнаха един срещу друг, тя на леглото а той на един стол с права

облегалка. Във въздуха между тях витаеше някакво взаимно осезаемо чувство, при това силно осезаемо, както миризмата на боклук и урина в коридора. Те седяха и не се чувстваха неудобно, макар да не се познаваха: Котън Хос, детектив и Поли Малоу, наркоманка – това беше ясно като бял ден. Може би двамата се познаваха доста по-добре, отколкото много други хора съумяваха някога да се опознаят. Може би Хос бе посещавал достатъчно наркомански сборища, за да може да си обясни какво означава да си на мястото на такова момиче, може би бе арестувал твърде много проститутки, които се чукаха за няколко долара, за да се сдобият с поредната доза отрова, може би бе наблюдавал агониите на не един и двама изпаднали в криза наркомани и може би той ги познаваше толкова добре, колкото и търговците на наркотици. Той бе ви-дял много и знаеше много. Момичето вероятно бе арестувано не един и два пъти, не веднъж бе „изгървало“ при появата на полицаи хероина под столчето си на бара или в крайпътната канавка, вероятно бе обиколило всички участъци и бе разпитвано от какви ли не ченгета, а колкото до законите, засягащи наркоманите, то сигурно ги знаеше наизуст като прокурор. Това момиче също бе видяло много и знаеше много. Връз-ката между двамата бе едва ли не електрическа, тя таеше някаква собствена енергия, потвърждаваше странната симбиоза между нарушителите и изпълнителите на закона и доказваше съществуването на омагьосания кръг, свързващ всяко престъпление и наказание. Всичко това незабележимо ги сближаваше – близост, която можеше да бъде оприличена и на съчувствие. Двама-та разговаряха естествено, без превземки. Като любовници, които си шептят в леглото.

- Познаваше ли Орекио? – попита Хос.
- Обещавате ли, че няма да ме замесите?
- Само ако нямаш нищо общо.
- Нямам.
- Тогава обещавам.
- Дума на ченге, а? – усмихна се тя.
- Давам ти думата си, ако разбира се имаш нужда от нея.
- По всичко личи, че имам нужда.
- Така е, малката.
- Познавах го.
- Откъде?
- Запознахме се вечерта, когато пристигна.
- Кога беше това?
- Преди две-три вечери.

- И как се запознахте?
- Бях много зле, няхах нищо за друсане, защото само преди седмица ме бяха пуснали от оная дупка Карамур и няхах връзка с никого.
- За какво те бяха прибрали?
- За проституция.
- На колко години си, Поли?
- На деветнайсет. Изглеждам по-голяма, нали?
- Да.
- Омъжих се на шестнайсет. И той беше наркоман. А и откачалка.
- Къде е сега?
- В затвора Касълвю.
- За какво. Поли сви рамене.
- Започна да търгува с наркотици.
- Така. Разкажи ми сега за Орекио.
- Помолих го да ми даде пари назаем.
- Кога беше това?
- Оня ден.
- И той даде ли ти?
- Всъщност не му поисках заем, ами му предложих да го позабавлявам. Толкова ми беше лошо, че не можех да изляза на улицата, а той беше в съседната стая...
- И той се съгласи?
- Даде ми десет долара, но не поиска нищо от мен.
- Добър човек значи.
- Поли отново сви рамене.
- Защо, не си ли съгласна?
- Най-малкото не е мой тип.
- Аха.
- Истински изверг, това е той.
- Какво се случи?
- Появи се снощи.
- Кога? В колко часа?
- Около девет, девет и половина.
- След започването на концерта.
- Какво?
- Нищо, мисля си наум. Давай по-нататък.
- Дойде и каза, че ми е намерил нещо готино и че щял да ми го даде, ако отида в стаята му.
- И ти отиде ли?

– Първо го попитах какво е това готино нещо. И той ми каза, че било онова, което най-обичам.

– Отиде ли в стаята му?

– Да.

– Там забеляза ли нещо необичайно?

– Какво например?

– Ами да речем пушка с телескопичен мерник?

– Не.

– Добре. И какво беше готиното нещо?

– Херо.

– Хероин?

– Да.

– Значи затова те покани – за да ти даде хероина?

– Така ми каза.

– Искаше да ти го продаде или...?

– Не, обаче...

– Да?

– Накара ме да му се моля, за да ми го даде.

– Как така?

– Показа ми го, накара ме да го опитам, за да се уверя, че е истински и каза, че ще ми го даде само ако му се помоля.

– Ясно.

– Измъчва ме... почти два часа... Непрекъснато поглеждаше към часовника си и ме караше да правя разни неща?

– Какви неща?

– Разни идиотщини. Накара ме да му пея „Бяла Коледа“ – голяма смешка, няма що, нали хероинът е бял, а той знаеше как се нуждая от него, та затова трябваше да пея „Бяла Коледа“ до побъркване – шест или седем пъти. И през цялото време току поглеждаше към часовника си.

– После?

– После ме накара да се съблека, ала не просто да се съблека, ами да направя стриптийз. Започна да ми се подиграва и да ме обижда. Трябваше да стоя гола пред него, а той говореше ли говореше колко съм била жалка, питаше ме наистина ли искам хероина, поглеждаше часовника и някъде около единайсет ме накара да танцувам, като преди това трябваше да повтарям, че искам хероина, моля те, дай ми го, искам го. Накара ме да танцувам валс, после „шаг“, знаеш ли какво е това шаг, аз за пръв път то чух.

– Знам.

– И така, правех каквото ми кажеше, бих направила всичко, което ми нареди. Накрая ме накара да коленича и да му обясня защо чак толкова ми трябва това пликче с хероин. Давал ми пет минути, в които искал да му обясня защо наркоманите изпитват непреодолимо желание да се друсат. Засече времето и аз започнах да говоря, но вече се тресях, бях цялата в тръпки и в главата ми беше само хероинът и нищо друго. – Поли затвори очи и продължи: – Разплаках се, говорех и плачех, докато най-сетне той погледна часовника си и заяви: „Край на петте минути. Ето ти гадостта и веднага се омитай!“ и ми хвърли пликчето.

– Колко беше часът?

– Вероятно единайсет и десет. Нямам часовник, отдавна го продадох, но от прозореца ми се вижда електрическият часовник на върха на сградата отсреща. В единайсет и петнайсет вече се боцках, значи трябва да е било около единайсет и десет.

– Значи през цялото време поглеждаше часовника си?

– Да. Сякаш, имаше уговорена среща.

– Защото наистина е имал среща.

– Моля?

– Имал е среща с човека, когото е застрелял от прозореца на стаята.

А с теб се е забавлявал, докато свърши концерта. Симпатията е тоя Орекио.

– Имам да добавя още нещо за него.

– Да?

– Хероинът си го биваше. – Тя погледна Хос замислено и добави: – Отдавна не се бях друсала с такова готино нещо. И топ да беше гръмнал в стаята му, пак нямаше да го чуя.

Хос прегледа телефонните указатели, но никъде не намери Морт, Мортън или Мортимър Орекио. В четири следобед се обади в Бюрото за криминални разследвания. От Бюрото позвъниха след десет минути и му съобщиха, че нямат регистрирано такова лице. Хос изпрати телекс до ФБР във Вашингтон с молба да прегледат безбройните досиета, за да проверят има ли престъпник на име Орекио – Морт, Мортимър или Мортън. Хос седеше на бюрото си в ухаещия на боя участък, когато Ричард Дженеро влезе и го попита дали трябва да ходи с Клинг в съда по делото за престъпниците, които бяха заловили заедно преди седмица. Дженеро беше обикалял улиците цял следобед, беше премръзнал и макар Хос да отговори веднага на въпроса му, остана в стаята с надеждата, че ще му предложи кафе. Погледът му се спря на името, което Хос бе написал в тефтера си, после подхвърли:

– Поредното италианче, а?

– Защо пък да е италианче?

– Щом името му завършва на „о“...

– Ами Мънро?

– Е, хайде, не се прави на много умен – засмя се Дженеро. – Странно име има този юнак.

– Какво му е странното?

– Ухо.

– Какво?

– На италиански „орекио“ значи ухо.

Морт плус „орекио“ тогава означаваше Глухо ухо! Хос скъса листа с името, смачка го и го запрата към кошчето, но не улучи.

– Какво толкова казах? – попита Дженеро, съвсем загубил надежда, че ще получи чаша кафе.

5

Момчето, което донесе бележката, бе осемгодишно. Според указанията то я подаде на дежурния полицаи и сега стоеше заобиколено от ченгета, които му се виждаха истински двуметрови гиганти, гледаше ги с ококорените си сини очи и му идеше да изчезне вдън земя.

– Кой ти даде тази бележка?

– Един човек в парка.

– Плати ли ти?

– Да.

– Колко?

– Пет долара.

– Опиши човека.

– Ами рус...

– Висок?

– О, да.

– Имаше ли слухово апаратче?

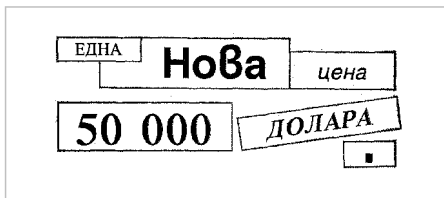
– Да.

– Какво, какво?

– Едно нещо в ухото, имаше ли?

– Да.

Оглеждаха бележката много внимателно, сякаш всеки миг щеше да избухне. Взимаха я с пинсети или с бели памучни ръкавици. Бяха еднородни, че трябва да я изпратят в лабораторията за проучване. Четоха я по два пъти. Много внимателно. Дойдоха и полицаите от долния етаж. Това беше много важен документ. Отне им повече от половин час ценно време, преди да я сложат в папка и в кафяв плик, и да я изпратят в лабораторията.

Всички бяха на мнение, че бележката означава, че Глухия (който, уви, очевидно бе отново сред тях) искаше петдесет хиляди долара за

живота на заместник-кмета, инак щеше да го убие, както уби инспектора. Петдесет хиляди беше значително по-голяма сума от предишните пет хиляди и ченгетата от осемдесет и седми участък се тревожеха с основание. Освен това дързостта на този загадъчен престъпник надминаваше професионалните им представи и опит. Всъщност той не беше отвлякъл никого, а искаше откуп. Това беше вид изнудване, но случаите на изнудване, с които се бяха сблъскали, бяха едва ли не случаи от учебниците, когато „чрез незаконно използване на сила или заплаха“, изнудвачът се стреми да присвои „собственост от друг човек“. Ключовият израз бе „друг човек“. Именно този „друг човек“ беше заплашван. В случая изнудвачът не се интересуваше кой ще плати откупа. Да го плати, който иска. Как можеха да се справят с такъв маниак!

– Тоя човек е луд – заяви лейтенант Бърнс. – От къде ще му намерим петдесет хиляди?

Стийв Карела, когото бяха изписали следобед от болницата, приличаше на боксьор с омотаните си в бинтове ръце. Той каза:

– Вероятно очаква заместник-кметът да ги даде.

– Тогава защо не му праща на него такива бележки?

– Ами ние сме му посредници. Нали сме представители на закона, сигурно смята, че така заплахата му тежи повече – рече Карела.

Бърнс го погледна.

– Пък и така ни го връща за това, че осуетихме банковия обир преди осем години – продължи Карела. – Един вид ни отмъщава.

– Луд човек – повтори отново Бърнс.

– А, не, според мен е доста печен – не се предаваше Карела. – Пречука Каупър, след като поиска пет хиляди, показа ни, че не му мига окото и вдигна цената на петдесет хиляди, за да не застреля заместник-кмета.

– Защо пък да го застреля?

– Ами така...

– Никъде не споменава, че ще го застреля. Във вчерашната бележка пише: „Следващият е заместник-кметът Сканлън!“

– Е, може да го отрови, да го пребие, да го наръга с нож – заизброява Карела.

– Стига, стига – прекъсна го Бърнс.

– Хайде да се обадим на Сканлън – предложи Карела. – Може и да има излишни петдесет хиляди.

Обадиха му се, но се оказа, че той няма излишни петдесет хиляди. След десет минути повъзни главният полицейски инспектор.

– Е, Бърнс, каква е последната гадост? – иронично попита инспекторът.

– Сър, получихме две писмени заплахи от убиеца на Каупър. Този път срещу Живота на заместник-кмета Сканлън.

– И какво правите по въпроса?

– Сър, изпратихме бележките за анализ. Разбрахме и от коя стая е стреляно снощи и имаме основания да вярваме, че убиецът и друг път се е подвизавал в нашия район.

– Кой е той?

– Не знаем.

– Нали е известен в района?

– Имали сме работа с него, но личността му е неизвестна.

– Колко иска този път?

– Петдесет хиляди, сър.

– Кога заплашва, че ще убие Сканлън?

– Не споменава, сър.

– А парите кога ги иска?

– И това не споменава.

– Но Бърнс, какво по дяволите знаете за случая?

– Зная, сър, че правим всичко възможно да се справим с тази необичайна ситуация. Готови сме да охраняваме заместник-кмета веднага, щом го пожелае. Освен това смятам, че бих убедил капитан Фрик, който, надявам се, знаете, отговаря за целия район...

– Какво значи това „надявам се“?

– Ами в този град редът е такъв, че...

– В повечето градове редът е такъв, Бърнс.

– Да, сър. Та, бих го убедил да изпрати още полицаи, след като ги освободи от задълженията им, или да извика колеги, които не са на работа, ако, разбира се, главният инспектор смята за необходимо.

– Смятам за необходимо да отговарям за сигурността на заместник-кмета.

– Всички смятаме така, сър.

– Ама Бърнс, аз нещо не ти допадам, а?

– Не смесвам работата с чувствата, сър. Всеки случай положението е доста сериозно. Не знам за вас, но аз за пръв път се сблъсквам с подобен случай. Хората ми си ги бива и всички се стараем колкото можем. Какво повече от това?

– Ще се наложи да можете повече, Бърнс.

– Сър... – започна Бърнс, но инспекторът затвори телефона.

Артър Браун седеше в мазето на училище № 106 със слушалки на ушите и дясна ръка върху копчето за включване на касетофона. Телефонът в дома на Ла Бреска от другата страна на улицата току-що иззвъня за трийсет и втори път. Браун чакаше Кончета Ла Бреска да вдигне слушалката. Включи касетофона и въздъхна в очакване на трийсет и втория телефонен разговор.

Полицията постъпи много умно, като постави подслушвателно устройство в дома на Ла Бреска. Мръсната работа свърши цивилен полицай, който се представи за телефонен техник – той прокара жиците от хола на Ла Бреска, през покрива, до телефонен стълб пред къщата, после до стълба на тротоара пред училището, по стената и през прозореца на мазето в стаичката със складирани учебници и стар училищен проекционен апарат, където бе Артър Браун с касетофона и слушалките.

Полицията постъпи умно и като възложи на Артър Браун задачата с подслушването, тъй като той бе опит-но ченге, вършило тази работа и преди, така че умееше да отсява същественото във всеки телефонен разговор.

Обаче имаше един проблем.

Артър Браун не знаеше италиански, а Кончета Ла Бреска разговаряше с приятелите си предимно на италиански. Може би обсъждаха аборт или планираха банков обир, кой ги знае, затова Браун бе записал вече две ленти, та някой – може би Карела – да ги преведе.

– Здравсти – каза глас на английски.

Браун за малко да падне от стола. Той нагласи слушалките, усили звука и се приготви да слуша.

– Тони, ти ли си? – попитаха от другата страна.

– Да, кой се обажда?

Първият глас беше на Ла Бреска. Явно току-що се беше върнал от работа. Вторият глас...

– Обажда се Дом.

– Кой?

– Доминик.

– О, здрасти, как си?

– Добре съм.

– Нещо ново?

– Нищо. Обаждам се да те питам добре ли си.

Последва тишина. Браун изправи глава и покри с длан едната слушалка.

– Много съм добре – отговори Ла Бреска.

– Радвам се.

Отново тишина.

– Ами ако няма друго, тогава... – подхвърли Ла Бреска.

– Всъщност исках да те питам...

– Какво?

– Исках да те питам дали нямаш да ми дадеш пари назаем, докато се организирам.

– Какво толкова се организираш?

– Загубих доста преди две седмици, знаеш нали, та трябва всичко наново да организирам.

– Ти никога не си бил организиран.

– Това не е вярно, Тони.

– Добре, не е вярно. Аз обаче нямам пари и не мога да ти дам назаем.

– Тъй ли, аз пък чух друго.

– И какво си чул?

– Разправят, че скоро ще правиш голям удар.

– Кой ти каза тая глупост?

– Ами чух случайно.

– Грешно си разбрал.

– И все пак няколко стотачки биха ми помогнали да се оправя.

– Дом, аз не съм помирисвал стотачки от памтивека!

– Тони...

Настъпи кратко мълчание, в което тегнеше явна заплаха. Браун долови закана нотка в гласа на Дом и напрегна слух.

– Аз знам – рече Дом.

Отново последва тишина. Браун чакаше. Единият от разговарящите мъже дишаше тежко.

– Какво знаеш?

– Знам за удара.

– Какъв удар?

– Тони, хайде да не говорим по телефона. Де да знаеш кой ни слуша...

– Но какво искаш? – попита Ла Бреска. – Заплашваш ли ме?

– Не, искам само няколко стотачки назаем. Докато се организирам. Много ще ми бъде неприятно, ако плановете ти се провалят. Тони, ама наистина много неприятно.

– Какви ги разправяш, не мога да разбера.

– Виж, Тони, щом аз знам за удара, има още много други, които знаят за него. Няма скрито-покрито. Радвай се, че ченгетата не са по петите ти.

– Те не са и чували за мен. Досега не знам що е провал.

– Ще видим, ще видим.

– Не ме изнудвай, Дом. Тая шибана история?

– Тая шибана история засяга теб, а не мен. Искам ти заем от няколко стотачки и нищо повече. Да или не? Казвай, че ми писна в тая телефонна кабина. Да или не?

– Копеле гадно!

– Това „да“ или „не“ означава?

– Къде искаш да се срещнем?

Карела лежеше на алеята с бинтовани ръце, пъхнати в дебели вълнени ръкавици, и като че ли мислеше повече за Глухия, отколкото за ония, които го подпалиха.

В дрипавите дрехи и обувки, целите на дупки, той представляваше истински модел на уличен скитник – лицето му бе мръсно, косата сплескана, дъхът му лъхаше на евтино вино. Но под парцаливото палто Карела стискаше трийсет и осем калибров пистолет „Детектив Спешъл“. Дясната му ръкавица беше с отрязан пръст на показалеца и Карела го беше проврял и поставил на предпазителя. Готов да стреля, този път Карела нямаше да им позволи да го опърлят.

Притворил очи, уж в пиянска дрямка, Карела внимателно наблюдаваше началото на алеята и се ослушваше за стъпки, но най-вече мислеше за Глухия. Не че му беше приятно да мисли за него, защото споменът за изстрела преди осем години беше все още жив, както и споменът за ужасната болка в рамото и безчувствеността на ръката му, последвани от многобройни удари с приклада в лицето, докато загуби съзнание и падна на пода в несвяст. Неприятен спомен, защото се беше разминал на косъм със смъртта. Глухия явно бе по-умен от детективите в осемдесет и седми участък, той бе хитър и изобретателен, гениално копеле, което си играеше професионално, хладнокръвно и майсторски с живота и смъртта. Глухия действаше като машина, а Карела се ужасяваше от компютърната точност, от непоклатимата логичност, от всичко, извършено със студена и безгрешна пресметливост. Боеше се, че отново ще се срещне с него. Сегашното изпитание бе едва ли не дребна занимавка – двама хулигани, които сами си просеха заслуженото, двама хулигани, които щяха да бъдат заловени, защото вярвах, че жертвите им са

беззащитни и не допускаха, че ще се натъкнат на детектив със смъртно оръжие в ръката. Хванеха ли ги, веднага щеше да се залови с Глухия. И може би отново щеше да се срещне лице в лице с високия рус мъж със слухово апаратче.

Какво странно съвпадение и ирония на съдбата – на този свят той обичаше най-много жена си Теди, а тя бе глухоняма, глух бе и човекът, от когото се боеше най-много – или може би се преструваше на глух и слуховото апаратче бе част от плана и служеше за заблуда... Изумителна бе убедеността на Глухия, че си има работа само с глупаци. А може и да беше прав. Още един ужасяващ факт. Той действаше уверено, без никакви колебания. За него всички ченгета бяха мухълъвци и толкова – може би най-добре щеше да е да му дадат откупа преди да избие всички висши служители в града. След като изпълни смъртната си заплата пред очите на градския елит, какво би го спряло да убива пак и пак, и пак?

На Карела не му беше приятно да го мислят за глупак.

Е, работата в полицията не винаги бе по вкуса му (както в случая – да мръзне в тая проклета алея), но пък уважението му към професията бе неизменно. Ченгетата прилагаша закона – просто и ясно. Добрите срещу лошите. Той беше от добрите. И макар че лошите вече бяха успели да преобразят представата за добродетелите в този живот, като често ги караха да изглеждат отживелица, Карела продължаваше да смята, че да убиеш човек (например) е нещо все пак нередно. Нередно бе и да нахълташ в нечия къща посред нощ, да се занимаваш с търговия на наркотици, да нападаш минувачи, да сводничиш. А дори и да плюеш на тротоара. Всичко това снижаваше човешкия дух, опорочаваше душата.

Той беше полицай.

А това означаваше, че бе под влияние на многобройните, създадени от филмите и телевизионните сериали образи на желязното частно ченге, надхитрящо глуповатия полицейски служител, който само му се пречка и с наивността си едва ли не насърчава престъпните деяния. Какво да се прави – нямаше как да не се подаде на това влияние. И все пак – колко ли автори на телевизионни сериали лежаха тази вечер сред някоя мразовита алея и чакаха нападението на двама подпалвачи? Отвратителното бе, че Глухия непрекъснато доказваше, че всички тези стереотипи съвсем не бяха измислени. Появеше ли се, и всички полицаи ставаха тъповати, смотани и пипкави.

Щом един човек успяваше да постигне всичко това само с няколко телефонни обаждания или бележки, то какво оставаше, ако...

Карела потръпна.

Детективът, който трябваше да следи Антъни Ла Бреска, бе Бърт Клинг – важно беше Ла Бреска никога да не го е виждал. Браун се обади в участъка, за да предупреди лейтенанта, че Ла Бреска е признал в разговора за участието си в някакъв бъдещ удар, а това вече беше основателна причина да го следят. И така Клинг се озова на ледената улица, далеч от уютата на Синдиния дом, стигна с колата до Ривърхед и застана срещу къщата на Ла Бреска с надеждата да го последва, щом излезе за срещата с Доминик. Браун беше съобщил, че срещата им е в десет вечерта. Светещият циферблат на часовника на Клинг показваше девет и седем минути, имаше предостатъчно време да стане на шушулка.

Ла Бреска се появи в десет без десет. Клинг застана в сянката зад паркираната кола. Ла Бреска се запъти на изток, към платформата на спирката на метрото, на две пресечки оттук. Да му се не види и късмет, тоя няма кола, помисли си Клинг. Пусна го на трийсетина крачки пред себе си и го последва. От широкия булевард духаше силен западен вятър. Клинг не смееше да наведе глава, за да не изпусне Ла Бреска от очи и за кой ли път кълнеше проклетото време, истинска напаст за хората, които работеха на открито. Не че непрекъснато работеше на открито. Част от работното си време пишеше отчети в три екземпляра или се занимаваше с призоваването на свидетели и потърпевши. И все пак повечето време (така си беше, няма спор) той прекарваше на улицата, обикаляше насамота, разпитваше, събираше сведения, а тази зима бе най-гадната, откакто се помнеше. Дано срещата ти е в някое топло местенце, Ла Бреска, мислеше си той, да речем в турска баня или нещо подобно.

Ла Бреска се изкачи по стълбите на спирката. Обърна се и погледна Клинг, но той веднага сгуши глава в яката си и забърза. Никак не му се искаше Ла Бреска да се качи на някой влак и да изчезне под носа му.

Напразни тревоги. Ла Бреска го чакаше до гишето за дребни монети.

– Защо ме последваш? – попита той.

Какво можеше да му отговори? Можеше да каже: „Побъркан тип! Да не се мислиш за много хубав!“ Или: „Преследвам те, защото съм полицаи. Ето картата ми.“ Трябваше да избере единия отговор. Но каквото и да кажеше, той беше разконспириран.

– Какво ще кажеш за един по мутрата? – рече Клинг.

– А? – зяпна Ла Бреска.

– Попитах те дали не си нещо откачен – каза Клинг, но Ла Бреска като че ли не забеляза разликата в отговорите му. Зяпаше го слисано,

после промърмори нещо, но Клинг му хвърли такъв заплашителен и страшен поглед, че той тутакси млъкна.

Клинг промърмори на свой ред и се отправи към спирката в посока към покрайнините. Застана на перона с развято палто и изчака Ла Бреска да се появи на отсрещния перон, на който спираха влаковете за центъра. Влакът на Ла Бреска дойде след около три минути и той се качи. Клинг излезе на улицата и намери телефонен автомат. Телефона вдигна Уилис.

– Обажда се Бърт. Ла Бреска ме забеляза нна няколко пресечки от дома си. Пратете друг след него.

– Като че ли си ченге от вчера – възнегодува Уилис.

– И на най-добрите им се случва. Къде беше срещата?

– В един бар в Крауфорд.

– Качи се на влака само преди няколко минути, Така че има време да изпратите друг.

– Веднага ще изпратя О'Брайън.

– Да се връщам ли в участъка?

– А бе как така те забеляза?

– Късмет, какво да се прави.

Шибана нощ.

Вървяха по алеята бързо, право към Карела, две яки, седемнайсет-осемнайсетгодишни момчета, единият носеше тенекиена туба без етикет, която проблясваше на уличната лампа. Бензинът, помисли си Карела.

Понечи да извади пистолета, но за пръв път в живота си не успя.

Беше се закачил за нещо. Плосък, с удобна форма, той не беше предназначен да се заплита в дрехите тъкмо когато имаш най-много нужда от него. Кийстоунските полицаи, няма що, каза си Карела и скочи на крака. Пистолетът се беше закачил за пуловера и все повече се заплиташе в издърпаните влакна. Всеки миг щяха да лиснат бензина в лицето му и да драснат клечката кибрит, та да замирише на изгоряло човешко чак до участъка. Инстинктивно изопна лявата си ръка и я стовари с все сила с железен замах върху китката на момчето, което държеше тубата. То изкрещя, а миг след това Карела усети нетърпимата болка в бинтовалата си ръка, като едва се сдържа да не завие с цяло гърло. Ами сега, мислеше си той, та аз всъщност нямам ръце, тия двамата ще ме размажат от бой... Така и стана.

Но поне не можаха да го запалят. Ръцете му не ставаха за нищо,

пистолетът се беше смотал в пуловера и не можеше да го измъкне от усуканата прежда, десет, двамайсекунди, цяла вечност... Нападателят му разбраха, че жертвата им е безпомощна и се нахвърлиха ожесточено. Биваше си ги тия момчетии. Знаеха всичка хватки – юмрук в адамовата ябълка, нападение в гръб и изпипан боксов удар по тила, о, наистина бяха майстори, интересно дали ковчегът му щеше да е метален или дървен... Докато се чудеше, единият го срита в слабините – добре отработен удар в някое благочестиво предградие – и Карела се превеи от болка. Усети втори боксов удар по тила, той явно им беше специалитет, последван от силен аперкот, който едва не му отнесе главата. Падна на алейата, сред мръсотията, калта и собствената си бликаща кръв, а ония двамата скочиха отгоре му и както се полагаше на свалена на земята жертва, го заритаха в главата, раменете и гърдите, навсякъде. Ако падналата жертва има все още сили, ще те сграбчи за крака, но ако си късметлия, и под теб е някакъв смотаняк с наскоро опърлени бинтовали длани, можеш да си го блъскаш и риташ на воля, защото ръцете му не стават за нищо, камо ли да те хванат за крака. Ето в такива случаи човек се нуждае от оръжие, мислеше Карела, но с изгаряния втора степен на ръцете, не можеш да си служиш с тях. Вярно, имаш пистолет, трябва само да натиснеш спусъка, ала ето че проклетият пистолет се замота. Срамота! Срамота и че ще остави Теди вдовица... Тези двамата наистина ще ме пречукат, ако не направя нещо! Няма какво да се правя на надут полицай, защото ударите се засилват, нищо не действа така вдъхновяващо на побойника, както безпомощната, просната жертва. Добре, че разлях бензина... В този миг усети зашеметяващ удар в лявото око и помисли, че ще ослепее, пред него блесна ярка жълта светлина, зави му се свят и му се повдигна, после го сритаха в ребрата, те изпукаха и накрая почувства силен удар в лявото коляно. Опита се да стане, ала ръцете му...

– Гадно ченге такова – рече едно от момчетата.

Ченге... Усети, че започва да повръща, после залитна от силния ритник отзад в тила и падна с лице в локвата пред себе си.

Изгуби съзнание.

Дали не съм умрял?

Шибана нощ.

Боб О'Брайън спуска гума на път за Ерин Бар енд Грил на Крауфорд Авеню, където трябваше да се състои срещата между Тони Ла Бреска и Дом.

Когато смени гумата, ръцете му бяха измръзнали, кипеше от яд,

часът бе десет и трийсет и две, а заведението бе на десет минути път от мястото на произшествието. Ла Бреска и приятелчето му едва ли бяха все още в Ерин Бар, но О'Брайън реши да провери и влезе в бара в единнайсет без десет. Не само че ги нямаше, но барманът тутакси го попита:

– Какво ще пиете, господин офицер?

Шибана нощ.

6

В петък сутринта на осми март лейтенант Сам Гросман от полицейската лаборатория се обади в участъка и потърси Котън Хос. С още няколко детективи Хос бе на посещение на Стив Карела в болницата Буена Виста. Телефонът вдигна патрулиращият полицай Дженеро, който дежуреше, докато се върнат.

– Искате ли информацията или не? – попита Гросман.

– Упълномощен съм само да вдигам телефона, докато се върнат – отвърна Дженеро.

– По-късно ще бъде зает. Искам да ви я продиктувам.

– Добре, сър. – Дженеро взе молива и се почувства като истински детектив. Беше доволен, че не кръстосва улиците в този леденостуден ден. – Давайте – каза той и веднага добави: – ... сър.

– Става дума за бележките.

– Какви бележки?

– „Следващият е заместник-кметът Сканлън“ и „Една нова...“ и тъй нататък.

– Слушам, сър – каза Дженеро, без да разбира за какво говори Гросман.

– Хартията е „Уайтсайд Бонд“ и я има във всяка книжарница. Изрезките са от списания и вестници. Лепилото е за плочки.

– Ясно, сър. – Дженеро пишеше бързо.

– Няма никакви отпечатъци. Сто пъти проверихме, но няма никаква следа.

– Да, сър.

– Отгук нататък действате вие.

– Моля, сър?

– Ние даваме информация, а вие правите заключения.

Дженеро засия – и той беше включен във „вие“, един вид беше част от елита.

– Благодарим за информацията – отговори той. – Останалото е наша работа.

– Да ви изпратя ли бележките?

– Няма да е лошо.

– Добре. Дочуване.

Интересен разговор, помисли си Дженеро и остави слушалката с

повишено самочувствие.

– Къде е онова място? – дочу гласа на бояджията.

– Защо питаш? – рече Дженеро.

– Ще го боядисваме.

– Гледайте да не оплескате писоарите.

– Ние сме харвардски възпитаници. Никога не оплескваме писоарите.

Колегата му се засмя.

Третата бележка дойде в единайсет сутринта.

Донесе я седемнайсетгодишен младеж. Той мина покрай дежурното гише и влезе при Дженеро, който размишляваше върху загадката с лепилото за плочки.

– Останалите на курорт ли са? – подхвърли момчето. Лицето му беше цялото в младежки пъпки. Не беше за пръв път в участъка, тъй като преди време членуваше в бандата Страхотната десятка, която преследваше порториканците в квартала. Бандата се беше разпаднала преди Коледа, но не защото порториканците бяха успели да им разкажат играта, а защото седмина от десятката се бяха отдали на общия на порториканците и англосаксонците враг – наркотиците. Впоследствие арестуваха петима, а двама умряха. Един осъдиха за незаконно притежание на оръжие, друг се ожени, защото сгази лука с една млада ирландка, а третият, ей го на, разнасяше писма по участъците.

– Какво искаш? – попита го Дженеро.

– Трябваше да предам това на дежурния сержант, но на гишето няма никой. Ще го вземете ли?

– Какво е това?

– Нямам представа. Един ме спря на улицата и ми даде пет долара, за да ви го предам.

– Седни – каза Дженеро и взе плика. В този миг осъзна, че е оставил отпечатъци и тутакси го пусна на бюрото. Бояджиите пееха в тоалетната. Дженеро трябваше само да вдига телефона и да записва кого са търсили. Той погледна ядосано плика и каза: – Сядай.

– Защо?

– Ще чакаш някой от колегите да дойде.

– А бе що не си... – Момчето тръгна към вратата.

– Чу ли? – каза Дженеро и извади служебния си пистолет „Полис Спешъл“.

– Да си чувал за Миранда Ескобедо? – рече момчето, но се върна и

седна.

– Чувал съм – отвърна Дженеро.

Ченгетата не обичат да ги бият. Това ги изнервя. Кара ги да си дават сметка, че професията им не е от най-изисканите, въпреки бюрата, с които разполагат в участъка. Всеки миг можеха да станат жертва на побой, та дори и да бъдат застреляни. Явно не бяха всеобщи любимци.

Двамата юнаци, на които Карела не се понрави, бяха счупили три от ребрата и носа му. Главата му се пръскаше от болка вследствие на силните и точни удари в тила. Беше дошъл в съзнание, веднага след като го бяха закарали в болницата, но не изглеждаше и не се чувстваше добре, и нямаше никакво желание да говори. Теди седеше на леглото и държеше ръката му, а той внимателно си поемаше дъх, защото счупените ребра го боляха непоносимо. Колегите му опитваха да се шегуват, но не им се отдаваше. Защото бяха свидетели на жестокост, проявена не към непознат – такива случаи имаха всеки ден и бяха свикнали с тях – а към приятел и колега, който лежеше пребит и страдащ, а жена му го държеше за ръката и се насилваше да се усмихне на вялите им шеги. Четиримата детективи си тръгнаха в дванайсет часа. Браун и Уилис вървяха отпред, следвани в мълчание от Хос и Клинг.

– Добре са го подредили – промълви Браун.

Седемнайсетгодишният хлапак цитираше нервно, но с точността на адвокат Миранда Ескобедо. Дженеро се опитваше да го накара да млъкне, но въпреки раздадената информация, гой не беше разучил решението на Върховния съд и се боеше, че момчето знае повече от него. Идеше му да подскочи от радост, когато дочу стъпки по наскоро боядисаните стъпала с железни ланси пред вратата на участъка. Появиха се Уилис и Браун, а после Хос и Клинг. Идеше му да ги разцелува.

– Това ли са типове? – попита момчето.

– Млъкни – сръза го Дженеро.

– Какво става тук? – попита Браун.

– Кажу ми за приятеля си за Миранда Ескобедо – подхвана момчето.

– Ти кой си?

– Донесе един плик – отговори Дженеро.

– Как се казваш?

– Искам да си чуя правата – упорстваше младежът.

– Кажу ми името, докато не съм ти фраснал един – заяви Браун. – Харесва ли ти това право? – Карела беше още пред очите му и нямаше никакво настроение да търпи превземките на тоя лигльо.

– Майкъл Макфадън. Няма да отговарям на никакви въпроси в отсъствието на адвокат.

– Можеш ли да платиш за адвокат?

– Не.

– Нищо, доведете му адвокат.

– Но защо?

– Ами искаш адвокат, викаме ти адвокат.

– За какво ми е? Аз само донесох онзи плик.

– Не знам за какво ти е. Ти пожела адвокат. Хал, обади се и уреди адвокат на задържания.

– Задържан! Какво съм направил?!

– Не знам. И не мога да разбера, защото не искаш да отговаряш на въпросите ми без адвокат. Хайде, Хал, извикай адвокат.

Уилис се престори, че навърта някакъв номер и след малко каза:

– Заето.

– Ще почакаме тогава. Сядай, момче. След малко ще имаш адвокат.

– Но за какво ми е тоя адвокат?

– Нали каза, че искаш.

– Да, но ако не е толкова сериозно...

– Искаме да ти зададем няколко въпроса за този плик.

– Защо? Какво има в него?

– Да отворим плика и да видим – предложи Браун.

– Аз само го донесох – повтори момчето.

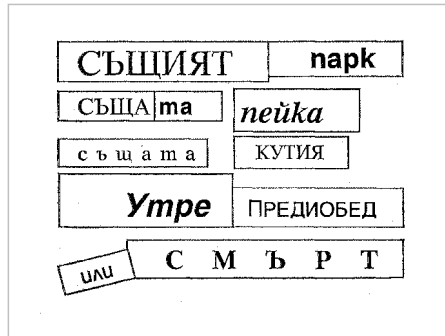
– Ами да го отворим тогава. – Браун хвана плика с носната си кърпа и го отвори с ножа на бюрото. Извади листа е пинсети.

– Ето, вземи – каза Клинг и му подаде чифт бели ръкавици от горното чекмедже на бюрото си.

Браун ги сложи, разпери пръсти и каза през смях:

– А-ла ба-ла-ница...

Колегите му също се засмяха и Макфадън, поуспокоен, се присъедини към тях. Браун го изгледа и смехът му секна. Браун разгърна внимателно листа и го сложи на бюрото.

- Какво ще рече това? – попита Макфадън.
- Ти ще ни кажеш.
- Да пукна, ако знам.
- Кой ти даде плика?
- Един висок мъж със слухово апаратче.
- Познаваш ли го?
- Не.
- Значи дойде до теб и ти подаде плика?
- Не, предложи ми мангизи, за да го донеса.
- А ти защо се съгласи?
- Че какво лошо има в това?
- Нищо. Но когато става дума за изнудване...
- За какво?
- Ти си от Страшната десятка, нали?
- Разпаднахме се.
- Но беше един от тях, нали?
- Да, откъде знаете? – попита Макфадън с нотка на гордост в гласа.
- Познаваме всички хулигани в района – отговори Уилис. – Свърши ли с него, Арти?
- Свърших.
- Чао, Макфадън.
- Обяснете ми онова за изнудването.
- Чао, казах – повтори Уилис.

За „опашка“ на Ла Бреска избраха Майър Майър. Избраха него, защото вече подозрителният Тони трудно щеше да го забележи. Решиха, че ако Ла Бреска е замесен в обмислен, предстоящ удар, най-добре ще бъде да се ходят по петите му, а да го чакат на местата, където най-често

посещава. Това създаваше допълнителни проблеми, но един от детективите си спомни, че Ла Бреска бе споменал игралния дом в Саут Лийри и Майър пристигна там в четири следобед.

Беше с широки кадифени панталони, кафяво кожено яке и кафяво спортно кепе. Приличаше на докер. Всъщност сам не знаеше на какъв точно прилича, важното беше да не му личи, че е ченге. Дъвчеше клечка за зъби. Така си мислеше, че има по-лекомислен вид. Имайки предвид наблюдателността на престъпниците, дори не носеше оръжие. Единственото му оръжие беше докерската кука, втъкната в колана на панталоните. Ако някой го попиташе защо му е, щеше да каже, че му трябва за работата. Дано не му се наложеше да използва това желязо.

Майър влезе в залата, която беше на втория етаж на една запусната тухлена сграда.

– Привет – подхвърли на мъжа ща гишето и попита: – Има ли свободни маси?

– За пул или за билиард? – Мъжът също дъвчеше клечка за зъби.

– За пул.

– Четвърта маса. – Мъжът се обърна да включи лампите от таблото на стената, – За пръв път ли идваш?

– Аха.

– Да знаеш, че не обичаме тарикатите.

– Не съм от тях.

– Дано.

Майър застана пред осветената маса. Около масата до прозорците имаше още седем мъже – четирима играеха, а другите зяпаха. Майър взе щеката, после топките и започна да играе. Хич не го биваше. От време на време поглеждаше към вратата. След десетина минути един от мъжете приближи и го поздрави.

– Здравсти. – Беше як, със спортно яке и вълнена спортна риза. Тъмните косми на гърдите му стърчаха над разкопчаната яка. Очите му бяха тъмнокафяви, а мустакът черен, сякаш отскубнат от косматите гърди. Имаше войнствен вид – вероятно беше кварталният юнак.

– За пръв път ли си тук?

– Да.

– Аз съм Тино.

– Здравсти, Тино.

– Не улучи.

– Не улучих.

– Да знаеш, че на тарикатите им чупим ръцете и ги изхвърляме на

улицата.

- И двете ръце ли?
- Нямам чувство за хумор.
- И аз. Разкарай се, проваляш ми играта.
- Виж какво, внимавай, защото това е игрална зала за приятели.
- Виждам, виждам.
- Тук няма място за разни тарикатчета.
- Колко пъти ще ми го повтаряш? – Майър се прицели, но не улучи.
- Къде си се учил на тая игра?
- Баща ми ме е учил.
- И той ли беше кривоглед като теб?

Майър не отговори.

- Какво е това в колана ти?
- Кука.
- И за какво ти е?
- Трябва ми.
- Докер ли си?
- Да.
- Къде работиш?
- На доковете.
- На кои докове?
- Виж какво, приятел... – подхвана Майър и остави щеката.
- Какво?
- Теб не те засяга къде работя, ясно ли е? – Аз трябва да знам кой

идва в залата.

- Защо? Да не е твоя собственост?
- На брат ми е.

– Е, добре. Казвам се Стю Ливайн, работя на доковете до Лийри Стрийт и разтоварвам кораба „Агда“ от Швеция. Живея в Риджуей, видях игралната зала и реших да се позабавлявам преди да се прибера. Това стига ли му на брат ти или трябва да си покажа кръщелното?

- Евреин ли си?
- Не приличам, нали?
- Напротив, приличаш.
- И какво от това?
- Нищо. Тук идват и други еврейчета.
- Ами хубаво. Може ли да играя вече?
- Не искаш ли да играеш с мен?
- Ами ако се окажеш тарикат?

– Ще играем на време.

– Ще ме биеш.

– И какво от това? По-интересно ли е да играеш сам?

– Виж какво, дойдох да се позабавлявам с топките, а не да играя с някой по-добър от мен. На време или не, всякак ще ме биеш.

– Приеми го като урок.

– Нямам нужда от уроци.

– Имаш, имаш. Срамота е да въртиш така щеката.

– Ако имах нужда, щях да помоля Минесота Фатс.

– Такъв човек няма. Той е измислен.

Майър изведнъж се сети за героя в книгата, който носеше неговото име, и че Роли Чабриър все още не му се беше обадил.

– То и без това не мога да играя, защото говориш и ми пречиш.

– Започваме ли?

– Добре, вземи си щеката – въздъхна Майър. Разговорът потръгна добре. Хем се държеше на положение, хем успя да завърже приказка с един от редовните посетители. Ако Ла Бреска случайно се появеше, щеше да завари Тино да играе с приятеля си Стю Ливайн от доковете на Лийри Стрийт. Заслужавам повишение, мислеше си Майър.

– Първо, държиш щеката не както трябва. Виж, ще ти покажа.

– Така ли? – попита Майър и се опита да я хване като Тино.

– А бе ти да не страдаш от артрит! – избухна в смях Тино, което доказа липсата на чувството му за хумор.

След десетина минути Тино показваше поредната хватка за движение на топката вляво, а Майър следеше часовника и вратата, когато най-после Ла Бреска се появи. Веднага го позна от описанията, но не го загледа, за да не предизвика подозрението му, а се заслуша в обясненията на Тино и поредната му тъпа шега – защо този удар се наричал „английски“: защото удариш ли англичанин по топките с щеката, те побелявали като топката на масата, ха, ха, ха. Майър също се засмя и Ла Бреска, който се запъти към четвърта маса, ги свари да се смеят – Тино и приятелите му от доковете на Лийри Стрийт. Гонят топките и се смеят в игралната зала за приятели.

– Здравсти, Тино.

– Здравсти, Тони.

– Как е?

– Горещо-долу. Запознай се. Стю Ливайн.

– Приятно ми е.

– И на мен. – Майър му подаде ръка.

- Това е Тони Ла Бреска. Страхотен играч.
- Ти си най-страхотният – каза Ла Бреска.
- Стю цели като Анджи, нали помниш Анджи, сакатият? Е, Стю се мъчи с щеката като него.
- Как да не го помня? – прихна Ла Бреска, а заедно с него и Тино. Майър се поколеба за миг, после се засмя и той.
- Баща му го е учил.
- А баща му кой го е учил? – попита Ла Бреска и двамата отново се захилиха.
- Разбрах, че си намерил работа – обърна се Тино към Ла Бреска.
- Да.
- Набързо ли минаваш?
- Само за една-две игри преди вечеря. Да си виждал Калуч?
- Ей го там, до прозореца.
- Ще поиграя с него.
- Защо не играеш с нас?
- А, не. Обещах на Калуч, пък и ти си истинска акула.
- Аз? Акула? Чуваш ли го, Стю?
- Хайде, после ще се видим – каза Ла Бреска и се запъти към другата маса.

Над нея се беше навел висок слаб мъж с раирана риза и се целеше. Ла Бреска го изчака да направи няколко удара и после се отправиха към гишетото до входа. След миг светнаха лампите на масата в другия край на залата. Ла Бреска и Калуч взеха щеките, извадиха топките и започнаха да играят.

- Кой е тоя Калуч? – попита Майър.
- О, това е Пийт Калучи.
- Приятел на Тони ли е?
- Да, стар приятел.

Калуч и Ла Бреска не спираха да говорят. Повече говореха, отколкото играеха. Спираха след всеки удар, разговаряха и така около час. После оставиха щеките и си подадоха ръка. Калуч се върна при масата до прозорците, а Ла Бреска отиде да провери колко дълго са играли.

– Шест часа! – възкликна Майър. – Трябва да се прибирам, че жената ще ме убие.

- Мини някой ден пак да поиграем – каза Тино.
- Бива – отговори Майър и излезе.

Навън бе легнал сивкав здрач, беше тихо, чуваше се само виенето на ледно студения, режещ вятър. Антъни Ла Бреска крачеше с ръце в

джобовете на три-четвъртото си кафяво палто, с вдигната яка, а силният вятър развяваше краищата на увития около врата му зелен шал. Майър се движеше на разстояние и внимаваше гафът с Клинг да не се повтори и с него, уж опитния детектив. Студеното време и безлюдната улица не му помагаша особено много. Ако имаше хора и движение, не би имал никакви проблеми, но когато по една улица вървят само двама души един зад друг, обикновено първият мерва с крайчеца на окото си онзи зад гърба си и се обръща, за да го види по-добре. Майър се спотайваше във всеки вход, ту се показваше, ту изчезваше и слава богу, защото не чувстваше студа от тези непрестанни движения. Беше убеден, че Ла Бреска няма да го забележи, но и не се отпускате за миг – щеше да го изгуби в мига, в който завиеше рязко зад близкия ъгъл или влезеше неочаквано в някой вход.

Момичето го чакаше в буик.

Колата беше черна. Майър бързо се приближи, но не можа да види номера, защото между нея и него имаше две пресечки. Моторът работеше. Ауспухът бълваше сиви отровни облаци сред сивата пуста улица. Ла Бреска спря до колата и Майър веднага се прислони в остъклената ниша на близката заложна къща. Заобиколен от саксофони, пишещи машини, фотоапарати, тенис ракети, вдици и купи, Майър се вираше през чупките на стъклата на витрината в номера на буика, но не можеше да го види добре. Момичето беше русо, с коси до раменете. То се наведе да отвори вратата на Ла Бреска.

Ла Бреска се качи в колата и затвори вратата.

Майър излезе от нишата, когато буикът се отлепи от тротоара и се понесе.

Така и не можа да види цифрите на номера.

7

Никой не обича да работи в събота.

В това има нещо обидно, противно на човешката природа. Събота е денят преди неделя, в който трябва да отдъхнеш от петдневната лудница. В гаден мартенски ден като тоя, който мирише на сняг от сутринта притиснат от монолитните студени сгради на сивия град, в един такъв гаден съботен ден няма нищо по-хубаво от това да запалиш огъня в камината на тристайния си апартамент и да се излежаваш пред пламъците. Ако пък нямаш камина, наливаш си порядъчна порция уиски и му лягаш с някое гадже или с книга в ръка – „Война и мир“, любов и мир... Шекспир сигурно е сътворил най-сполучливите си каламбури именно в събота, добре почерпен, с гадже в леглото.

Събота е спокоен ден. Можеш да се побъркаш от радост, че просто нямаш какво да правиш. Лежиш си завят и се чудиш как да прекараш толкова свободно време. Мотаеш се из стаите безцелно, в очакване на самотната нощ.

Никой не обича да работи в събота, защото в събота не се работи.

Но това не важи за ченгетата.

Бачкане, бачкане и пак бачкане. Водени от обществения дълг, посветили се на благото на човечеството, блюстителите на реда са винаги на своя пост, смели, с благородни сърца.

Анди Паркър спеше във въртящия се стол зад бюрото.

– Къде е народът? – сепна го гласът на бояджията.

– Какво? – стреснато попита Паркър, изправи се в стола, прокара огромната си длан по лицето и зяпна бояджията. – Умът ми изкара!

– Тръгваме си – каза бояджията.

– Свършихме – добави колегата му.

– Прибрахме си нещата и искаме да се сбогуваме.

– Къде са другите?

– На събрание в кабинета на лейтенанта.

– Ще влезем само да им кажем довиждане.

– Не е желателно.

– Защо?

– Обсъждат някакво убийство. И по-добре не ги прекъсвайте.

– Дори само за да им кажем довиждане?

– Кажете го на мен.

– Не е същото.

– Тогава почакайте да свършат. Трябва да свършат преди дванайсет.

– Какво ще правим до дванайсет?

– Ами сигурно сте пропуснали нещо. Боядисайте пишещите машини, хладилника, пищовите. Зелени пищови! Оплескайте навсякъде със зелено, а тях пропуснахте.

– Неблагодарници! Не стига, че им работим и в събота, ами...

Бояджиите си тръгнаха възмутени, а Паркър отново заспа във въртящия се стол.

– Що за участък е това – започна лейтенант Бърнс, – щом двама детективи с опит се провалят и губят следите – единият е тутакси забелязан, а другият изпуска обекта току под носа си. Пълен провал за двама способни детективи.

– Не очаквах, че ще се качи в кола – каза Майър. – Нали ползвал метрото...

– Така беше – обади се Клинг.

– Изобщо не очаквах, че някакво момиче ще го чака в кола.

– Ако Ла Бреска си беше отишъл вкъщи – добре – продължи Бърнс, – но О'Брайън беше на пост пред дома му в Ривърхед и той изобщо не се е прибрал. С други думи не знаем къде е. Не знаем къде е главният заподозрян в деня, в който заместник-кметът ще бъде убит.

– Така е, сър – каза Майър.

– Защото го изпусна.

– Ами...

– Прав ли съм?

– Да. Изпуснах го.

– Плачеш за награда.

– Благодаря, сър.

– Не е смешно, Майър.

– Извинете, сър.

– Ще ви видя как ще се шегувате, ако и Сканлън се сдобие с два куршума в главата.

– Надявам се да не...

– Тогава научи се да не изпускаш този, когото следиш!

– Да, сър.

– Какъв беше она, с когото разговаря Ла Бреска? Как се казваше...

– Калучи. Питър Калучи.

– Провери ли досието му?

– Да, сър. Ето справката.

Майър остави кафявия плик на бюрото на Бърнс и се върна в редицата на детективите, строени пред него. Никой не се усмихваше. Лейтенантът беше бесен, отнякъде трябваше да се намерят петдесет хиляди долара и то до обед, а на заместник-кмета му се очертаваше скоро небесен път, така че не им беше до смях. Лейтенантът извади фотокопии от отпечатъците, разгледа го и се зачете в полицейското досие на Калучи.

– Кога е излязъл? – попита лейтенантът.

– Не е от кратките. Поискал е да му намалят годините, след като е излежал една трета от присъдата, отказали са му, но всяка година след това е настоявал да го пуснат. Успял е да ги намали на седем.

– Какво работи? – попита Бърнс.

– Строителен работник.

– Там ли се е запознал с Ла Бреска?

– Дадох ми сведения, че е работил за строителната фирма „Абко“, където е работил и Ла Бреска.

– А Ла Бреска имаше ли досие?

– Не, сър.

– С Калучи всичко ли е наред?

– Според наблюдаващия полицай, да.

– А кой е тоя Дом, който се обадил на Ла Бреска?

– Не знаем, сър.

– Защото Ла Бреска те хвана, че го следиш, затова не знаеш.

– Така е, сър.

– Браун още ли подслушва?

– Да, сър.

ДОСИЕ

Име: Питър Винсът Калучи

Номер на досието: П 421904

Прякор: Калуч, Куч, Кук Цвят: бял

Дата на раждане: 2 октомври 1938

Години: 22

Месторождение: Изола

Височина: 5'9"

Тегло: 156

Коса: кестенява

Очи: кафяви

Цвят на лицето: мургав

Професия: строителен работник

Белези, татуировки: белег от операция от апендикс, няма татуировки

Арестуван от: полицаи Хенри Бътлър

Под номер: 63-Пл-1605-1960

Дата на арестуване: 3/14/60

Място на арестуване: 812 Норт Стрийт, Изола

Обвинен в: кражба

Кратко описание на престъплението: Калучи влязъл в бензиностанцията на Норт Стрийт 812 около полунощ и заплашил служителя, че ще го застреля, ако не отвори касата. Служителят казал, че не знае комбинацията. Калучи насочил пистолета и се приготвил да стреля, когато се намесил патрулиращият полицаи Бътлър от шейсет и трети участък и го арестувал.

Предшни нарушения на закона: няма

Предаден на: Криминалния съд, 15 март 1960

Осъден за: кражба първа степен

Окончателна присъда: виновен, дата 7/8/60, осъден на десет години в Касълвю.

– Говорихте ли с някой от информаторите ни?

– Не, не сме.

– Какво правите тогава? До дванайсет трябва да намерим петдесет хиляди долара, сега е десет и петнайсет, по дяволите!

– Опитваме се да намерим Калучи. Взехме адреса от наблюдаващия го полицаи, но хазайката каза, че не се е връщал от вчера сутринта.

– Защо ще се връща? – викна Бърнс. – С Ла Бреска и оная русата сигурно замислят как точно да пречукат Сканлън, докато ние се чудим откъде да вземем петдесет хиляди. Намерете Дани Джимп или Фатс Донър и разберете познават ли някакъв Дом, който е загубил в залагането преди две седмици – всъщност тогава шампионатът ли беше?

– Да, сър.

– Започвайте да действате. Освен Карела друг има ли връзка с Джимп?

– Не, сър.

– Кой работи с Донър?

- Аз.
- Веднага го намери, Уилис.
- Ама той обикновено прекарва зимата във Флорида.
- Живота си живеят тия дрънкала. А ние тук се чудим как да се оправим с разни откачени убийци. Хайде, Уилис, действай!
- Тръгвам, сър.
- Ами Глухия? Боже, дано не е негова тая работа! Дано да е работа на Да Бреска, Калучи и русата, дето ти го измъкна под носа, Майър...
- Да, сър.
- Тоя глухар! Вече говорих с главния инспектор, със заместник-кмета и с кмета и решихме, че няма да платим петдесет хиляди. Надяваме се да се натъкнем на следа, след като разпитаме човека, който ще вземе „откупа“. Ще охраняваме Сканлън и толкова. Вие двамата ще осигурите наблюдението на пейката. Искам още днес заподозреният да е в участъка, и да говори, докато посинее, да се осигури и адвокат в случай, че започне да се лигави с Миранда Ескобедо, всичко да бъде задвижено още днес, ясно ли е?
- Да, сър – отговори Майър.
- Да, сър – кимна и Клинг.
- Ще можете ли да се справите с оставянето на „откупа“ и да осигурите наблюдение на пейката, без да сътворите пак някой гаф?
- Да, сър.
- Действайте и най-после искам някакъв резултат!
- Да, сър.
- Клиг и Майър излязоха.
- Нещо да ми кажеш за оная, дето е посещавала убиенца в стаята? – обърна се Бърнс към Хос.
- За прикритие вероятно...
- Ами! Отивай да помогнеш на Майър и Клиг, обади се в болницата да видиш как е Карела и се задвижи да откриеш тия майстори, дето го направиха на пихтия! Направи нещо, за бога!
- Добре, сър – каза Хос и излезе от кабинета.
- Анди Паркър се събуди, прокара длан по лицето и издуха носа си.
- Бояджиите помолиха да ви кажа „довиждане“ от тяхно име.
- Слава богу, че се ометоха – рече Майър.
- Търсиха те и от прокуратурата.
- Кой?
- Роли Чабриър.
- Кога ме търси?

- Преди около половин час.
- Защо не ме свърза?
- Нали бяхте в кабинета, как така?
- Беше важно – каза Майър и веднага завъртя на Чабриър.
- Кабинетът на господин Чабриър – чу се свеж женски глас.
- Бърнис, обажда се Майър Майър от осемдесет и седми участък.

Роли ме е търсил.

- Да.
- Би ли ме свързала?
- Тръгна си.
- Как така? Толкова рано?
- Събота е. Никой не обича да работи в събота.

Детективът Котън Хос остави кутията с около петдесет хиляди хартийки на третата пейка на алеята откъм Клинтън Стрийт в парка Гроувър. Хос беше облечен с вълнено бельо, два пуловера, костюм, палто и носеше наушници. Запален скиор, Хос караше ски и в най-ледените дни, когато не чувстваше ръцете и краката си, и въпреки това атакуваше планинските върхове най-вече заради удоволствието в края на деня да се отпусне пред камината в хижата, отдаден на приятната умора. Никога преди не беше замръзвал така. Не стига че беше събота, ами и кръвта му постепенно се превръщаше в лед.

Сред другите хора, които противостояха на виещия вятър и ниската температура, този съботен ден бяха и:

1. Продавач на кифли на входа към алеята на Клинтън Стрийт.
2. Две монахини с броеници на втората пейка.
3. Страстна двойка в спален чувал зад третата пейка.
4. Слепец, който галеше на четвъртата пейка зрящата си немска овчарка и хранеше трохи гълъбите.

Кифладжията беше детективът Стаили Фолк от осемдесет и осми участък до парка. Фолк беше петдесет и осемгодишен, с голям бял мустак. С този мустак лицето му лесно се запомняше и рядко го използваша за „опашка“. Но благодарение на него той беше известен в криминалния свят – зърнеха ли го, всички съмнителни типове изтръпваха – сякаш виждаха патрулната кола в зелено и бяло. Фолк никак не се зарадва на тая „командировка“ от осемдесет и седми участък в ден като този, но какво да се прави, навлече се с няколко пуловера и дебела плетена жилетка, върза и бяла престилка. Стоеше зад количката с кифли до уокитото.

Двете монахини бяха Майър Майър и Бърт Клинг. Те ругаеха Бърнс, задето им се беше карал и излагал пред Хос и Уилис.

- Толкова тъпо се чувствам – прошепна Майър.
- Що тъй? – промълви Клинг.
- От дрешките трябва да е.

Страстната двойка беше оформена, след като Хос и Уилис хвърлиха чоп. Имаше защо да хвърлят чоп – нежната половинка беше колежката Айлин Бърк, с която Уилис беше работил преди години по някакво улично нападение. Айлин беше червенокоса, със зелени очи и дълги, стройни крака с тънки глезени. Бюстът ѝ си го биваше и макар да беше по-висока от Уилис (той за малко да не отговори на изискването за ръст, когато постъпваше в полицията), тя го привличаше – едрите момичета си падаха по него и той по тях.

- Хубава роля – каза Уилис и я прегърна в спалния чувал.
- Устните ми се напукаха.
- Хубави устни...
- Тук сме по работа.
- Аха...
- Не ме пипай по задника.
- Не знам къде са ми ръцете.
- Виж какво! – закани му се Айлин.
- Някой идва! Трябва да се целуваме!

Уилис следеше пейката с едно око. Мина бавачка с количка. Бебе на разходка в ден от ледииковия период! Луди хора. Уилис не откъсваше устни от детектив втора степен Айлин Бърк.

- М-м-м, май че? – промълви Айлин.
- Май че какво?
- Май че вече отминаха.
- Това какво е? – Уилис беше целият нащрек.
- Пистолетът ми, спокойно – засмя се Айлин.
- Не, чуй, някой идва.

Стъпки приближаваха пейката.

Ричард Дженеро седеше с черни очила на четвъртата пейка и галеше по главата немската овчарка, хвърляше трохи на гълъбите и си мечтаеше за лятото. Веднага забеляза младия мъж, който вървеше бързо към третата пейка. Той взе кутията, хвърли поглед през рамо и тръгна към центъра на парка.

Дженеро не знаеше как да постъпи.

Извикаха го, защото в събота никога не достигаха хора (предотвратяването на престъпления е тежка задача особено в събота), и го сложиха уж на най-лесния пост, тъй като предполагаша, че този, който вземе кутията, ще тръгне да излиза от парка, а Фолк кифладжията и Хос (в собствената си кола, паркирана до тротоара) тутакси ще го приберат „на топло“. Но ето че мъжът се отправи към парка и към пейката на Дженеро, а Дженеро никак не си падаше по насилието – как му се искаше да си е вкъщи, в леглото, а майка му да готви вкусна супа и да пее италиански арии...

Кучето беше полицейско и Дженеро беше научил няколко знаци и подсвирквания преди да се настанят на четвъртата пейка. Винаги се беше страхувал от кучета, особено от големи кучета, и умираше от страх да не обърка командите за нападение. Ами ако кучето не разбере и се хвърлеше върху него – оня младеж бързо се отдалечаваше, как ли щеше да го стигне? Та ако се хвърлеше върху него, щеше да го направи на нищо и какво щеше да каже майка му – *che bella cosa*, ще ми ставаш полицай, а!

Уилис намести уоки-токито между гърдите на Айлин и съобщи новината на Хос – добре си беше той на топло в колата, в посока обратна на тази, в която се беше запътил оня с кутията. Уилис се опита да свали ципа на спалния чувал, по той заяде и не искаше да помръдне. Не че беше неприятно да си с Айлин натясно в чувала – тя се увиваше и притискаше в него, опитвайки се да се измъкне от проклетата торба – но като си помисли, че го чака същата разправа с Бърнс, каквато отнесоха Клинг и Майър, отново се залови здравата с идиотския цип. На Айлин можеше и да ѝ харесва това боричкане, но... Дженеро не знаеше, че Хос е вече предупреден, затова стана, свали черните очила и разкопча третото копче на палтото си – така, както беше виждал да правят по филмите, грабчи пистолета и... *пă їдїпдăдăеу â êдăдă.???*

Младежът хукна.

Дженеро падна и кучето го близна по лицето.

Уилис се измъкна от спалния чувал, Айлин закопча блузата и палтото си, оправи си жартиерите, в това време Хос се затича по алеята, но се подхлъзна на леда пред третата пейка и за малко не си счупи врата.

– Стой, полиция! – извика Уилис.

О, чудо на чудесата! Младежът веднага спря и изчака Уилис, който вървеше към него със следи от червило по лицето и насочен пистолет.

Младежът се казваше Алан Пари.

Уведомиха го за правата му и той се съгласи да говори без адвокат, въпреки че му го бяха осигурили.

– Къде живееш, Алан? – попита Уилис.

– Зад ъгъла. И ви познавам всички. Толкова пъти сме се срещали.

– Някой да го познава? – попита Уилис колегите си.

Те поклатиха глави. Бяха го заобиколили – кифладжията, монахините, страстната двойка и червенокосият левент с бял кичур и прострелян туптящ глезен.

– Защо се затича, Алан?

– Защото чух да се стреля. В нашия квартал бягаме, когато се стреля.

– Другият кой е?

– Кой другият?

– С когото действате.

– Какво да действате?

– По заговора за убийство.

– Какво?!

– Хайде, Алан, не ни мотай.

– Нещо грешите – отговори Алан.

– Как щяхте да си разпределите плячката?

– Коя плячка?

– Тая в кутията.

– Кутията виждам за пръв път.

– В нея има трийсет хиляди долара. Престани да се правиш на идиот.

Пари или умишлено не се хвана на уловката, или наистина не знаеше, че в кутията трябваше да има петдесет хиляди. Той поклати глава и каза:

– Нищо не знам, помолиха ме да взема кутията, това и направих.

– И искаш да ти повярваме? – попита Уилис.

Тази реплика бе сигнална – в участъка я използваша често, когато разпитваха заподозрени. Майър веднага взе другата роля.

– Спокойно, Хал – рече той.

Тези думи означаваша за Уилис началото на играта с двама герои – той щеше да бъде гадното копеле, което ще обвинява и напада Пари, а Майър щеше да играе противоположната роля на негов защитник. Останалите детективи, включително Фолк, който също беше участвал в подобни шаради в своя участък, щяха да играят ролята на безпристрастен гръцки хор.

Без дори да поглежда Майър, Уилис каза:

– Как така спокойно? Тоя ни лъже непрекъснато!

– Онзи може наистина да е висок и рус, със слухово апаратче. Оста-
ви човека спокойно да ни разкаже – рече Майър.

– Да, да, знаем ги тия бабини деветини. Казвай с кого работиш,
веднага!

– С никого! – Пари помоли Майър с отчаян глас: – Бихте ли му ка-
зали, че нямам съдружник?

– Хайде, Хал, успокой се – каза Майър. Алан, разкажи ни всичко.

– Прибирах се вкъщи, когато...

– Откъде? – прекъсна го Уилис.

– А?

– Откъде се прибираще?

– От дома на гаджето ми.

– Къде живее тя?

– Зад ъгъла. Точно срещу нас.

– Какво правихте там?

– Ами... Нали знаете...

– Не, не знаем.

– Е, Хал, не се рови в интимния живот на момчето – обади се
Майър.

– Благодаря – каза Пари.

– Значи отиде да видиш приятелката си – продължи Майър. – По
кое време беше това?

– Около девет и трийсет. Майка ѝ отива на работа в девет. Затова
отидох към девет и половина.

– Ти не работиш ли? – заяде го отново Уилис.

– Безработен съм.

– Откога?

– Ами...

– Отговаряй!

– Хал, остави момчето.

– Мотае ме!

– Сега ще ти отговори. Защо остана без работа, Алан? – внимателно
попита Майър.

– Защото изпуснах яйцата.

– Какво?

– Работех в магазина на Осемдесета улица. В склада. Получихме
яйца и както ги носех към хладилника, изпуснах няколко картоня и ме

уволниха.

- Колко време работи в магазина?
- Откакто завърших училище.
- Ще рече?
- От месец юни.
- Завърши ли гимназия?
- Да, сър, имам диплома.
- И какво правиш, откакто остана без работа?
- Нищо.
- На колко си години?
- Ще стана на деветнайсет... Днес коя дата е?
- Девети.
- Другата седмица ще стана на деветнайсет. На петнайсети.
- Ще си прекараш рождения ден в затвора – заяви Уилис.
- Стига, стига – прекъсна го Майър. – Не заплашвай човека. Какво стана, след като излезе от дома на приятелката си, Алан?
- Срещнах онзи човек.
- Къде?
- Пред „Корона“.
- Къде?
- Пред „Корона“. Киното, дето е на три пресечки оттук.
- Да, да.
- Е, там.
- И какво правеше онзи човек?
- Нищо, стоеше, сякаш чакаше някого.
- И какво?
- Попита ме дали бързам. Отговорих: „Зависи“. После ми предложи пет долара. Попитах го за какво. Забравил си кутията с обяда на една пейка в парка. Ако му я занеса, щял да ми даде пет долара. Рекох му да иде сам да си я вземе, но той каза, че имал среща пред киното и не искал да се размине с приятеля си. Та, ако можело да взема кутията и да му я занеса пред киното. Знаете къде е киното, пали? Преди време там застреляха един полицай.
- Казах ти, че знам къде е – рече Уилис.
- Попитах го какво има в кутията. Обядът ми, каза той. Но и някои други неща. Какви неща, попитах. А той се ядоса и ме попита искам ли петте долара, или не. Взех парите и дойдох в парка...
- Значи взе петте долара?
- Да.

– Преди да му занесеш кутията?

– Да.

– После?

– Тоя пак лъже – обади се Уилис.

– Това е истината, кълна се.

– Ти какво си мислеше, че има в кутията?

– Сандвичи – сви рамене Пари. – И някои други неща, нали така казва той.

– А бе ти смяташ ли, че ще ти повярваме? – повиши глас Уилис.

– Кажу ми, какво наистина мислеше, че има в кутията? – тихо попита Майър.

– Вие не можете да ми направите нищо, ако ви кажа какво си мислех, че има вътре, нали?

– Така е. Ако затваряхме хората заради мислите им, всички трябваше да сме в затвора, нали?

– Да – отвърна Пари и се засмя.

Майър също се засмя. Гръцкият хор се присъедини. Всички се засмяха с изключение на Уилис, който продължаваше да гледа Пари с каменен поглед.

– И така, какво мислеше, че има в кутията? – отново попита Майър.

– Трева.

– Често ли се дрогираш?

– Не, никога не съм опитвал.

– Запретни си ръкава – заяви Уилис.

Пари запретна ръкава.

– Свали го – нареди Уилис.

– Аз не лъжа – рече Пари.

– Добре де, не лъжеш, а какво смяташ да правиш с тази кутийка?

– Как какво?

– „Корона“ е на три пресечки източно от парка. Ти взе кутията и пое на запад! Защо?

– Ами така.

– Как така? Защо в обратна посока на тази, където те е чакал глухият тип?

– Не съм се замислял за посоката.

– Тръгна на запад!

– Объркал съм се.

– И забрави откъде влезе в парка? Забрави, че входът е зад гърба ти.

– Не...

- Защо тогава се отдалечи от входа?
- Казах ви, объркал съм се.
- Ах, че лъжец! Майър, разправяй си каквото искаш, но аз ще го арестувам!
- Чакай малко – намеси се Майър. – Алан, ти разбираш, че си загази, ако в кутията има дрога, нали?
- Че защо? Да не е моя?
- И да не е твоя, това го знам аз, а законът е безмилостен към онези, които притежават наркотици. Всеки заловен търговец на наркотици твърди, че отровата не е негова, че не знае кой и кога му я е набутал и така нататък. Петя една и съща песен, макар всичко да е ясно като бял ден.
- Сигурно.
- Така че няма да мога да ти помогна, ако в тази кутия има подобно нещо.
- Ясно.
- Но той знае, че в кутията няма наркотици. Неговото другарче му е казало, че вътре има пари.
- О, не – поклати глава Пари.
- Значи не знаеш за трийсетте хиляди долара? – внимателно попита Майър.
- Не, не знам – отново поклати глава Пари. – Даде ми петара и ми каза да донеса кутията.
- А ти реши да я откраднеш – подхвърли Уилис.
- Моля?
- Щеше ли да му я занесеш?
- Ами... – Пари погледна въпросително Майър и той му кимна окуражително. – Не, нямаше да му я занеса, защото се надявах, че вътре има трева и че мога да спечеля някой и друг долар. В квартала много се търси.
- Хайде, отвори кутията – каза Уилис.
- Не искам – поклати глава Пари.
- Защо?
- Не искам да имам нищо общо с тревата – ако вътре има трева. А ако има трийсет хиляди, не искам и да ги виждам. Няма да отговарям повече на въпросите ви.
- Добре.
- Ясно, Хал – каза Майър.
- Върви си вкъщи – рече Уилис.

– Може ли?

– Може, може – уморено го подкани Уилис.

Пари бързо се отправи към вратата на участъка. За секунди се озова в коридора и стъпките му се дочуха да потропват по металните лайсни на външните стълби.

– Е, какво ще кажеш? – попита Уилис.

– Сгафихме я – отговори Хос. – Трябваше да го проследим, можеше и да ни заведе до Глухия.

– Лейтенантът не мисли така. Той смята, че никой луд не би изпратил непознат да му донесе кутия с петдесет хиляди долара. Според него този, който взима кутията е задължително член на бандата.

– Ето че греша.

– Знаеш ли какво си мисля?

– Какво?

– Глухия е знаел, че в кутията няма да има петдесет хиляди. Затова и праща този непознат. Знаел е, че няма пари, знаел е и че ще подгоним момчето.

– Ако е така... – подхвана Уилис.

– Ако е така, той иска да убие Сканлън.

Детективите се спогледаха. Фолк се почеса по главата и каза:

– Е, аз да тръгвам, ако не ви трябва повече.

– Благодарим ти, Стан – рече Майър.

– Няма защо – отвърна Фолк и излезе.

– Тази акция много ми допадна – подхвърли Айлин Бърк, закачливо изгледа Уилис и също излезе.

– „Вягърът подухна... – запя Майър.

– ... и нещо ми подшушна?“ – подзе Клинг.

– Педераста! – рече Уилис с престорено обиден Глас.

Никой не обича да работи в събота, да не говорим за събота вечер.

Събота вечер, бейби, е вечер за забава. В събота излизаш и го удряш на живот. В събота се слагат официални пътци, шик рокли и ризи с монограм, после се заливаш с парфюм и веселбата започва.

Идиотският град е различен в събота вечер, издокаран в черно, напудрен и напарфюмирай, изискан и сияещ в ослепителните си светлини. Червени и оранжеви, електрикови и яркозелени, те искрят и омайват като наркотик, събуждат видения от островърхи стъклени кули и бляскави куполи. Градът ври и кипи в събота и всичко е някак романтично. Това не е същият тъп делничен град. Не и в събота.

Ако, разбира се, можеш да се порадваш на вечерта.

Никой не обича да работи в събота вечер и затова детективите от осемдесет и седми участък трябваше да са много радостни, когато главният инспектор се обади и каза на Бърнс, че е наредил с охраната на заместник-кмета Сканлън да се заемат детективите от прокуратурата. Ако имаха поне малко ум в главата, детективите от осемдесет и седми участък, трябваше да са истински щастливи от този факт.

Ала това, че не им възложиха тази задача, ги засегна и те се разпърснаха с гнетящото чувство на преживян провал – кой към дома си, кой на дежурство в района. Всъщност на никой не му хрумна, че трябва да подскочат от радост, заедно се отърваха от тази задача.

Двамата детективи от прокуратурата бяха със солиден стаж и не за пръв път им предстоеше подобен случай. Шофьорът на заместник-кмета ги взе от Криминалния съд, който беше на ъгъла до прокуратурата. Чакаха го на тротоара. Беше точно осем. Шофьорът беше взел кадилака преди половин час. Изчисти набързо седалките, избърса праха на капаката, изтри прозорците с мек кожен парцал, изпразни пепелниците. Детективите бяха точни и това го зарадва, защото не обичаше хората, които закъсняват.

Стигнаха Смоук Райз, където живееше Сканлън. Единият детектив позвъни на вратата на голямата тухлена къща. Отвори му прислужница в черна униформа. Заместник-кметът слезе по широкото бяло стълбище и се ръкува с детектива, извини се, че ангажира съботната му вечер, подхвърли „Колко глупаво е всичко това“, после извика жена си и тя слезе. Сканлън ги запозна и те се отправиха към колата.

Детективът излезе пръв, огледа храстите около алеята и поведе заместник-кмета и съпругата му към колата. Отвори вратата и ги изчака да се качат. Колегата му стоеше до отсрещната врата. Щом заместник-кметът и жена му се настаниха, двамата детективи се качиха и седнаха на съгъваемите столчета с лице срещу тях.

Часовникът на таблото показваше 8.30.

Шофьорът подкара колата, а заместник-кметът подхвърли няколко шегички, докато пътуваха по виещите се улици на богатия квартал Смоук Райз, покрай северния край на реката и после, по служебния път към Ривър Хайуей. Седмица по-рано вестниците бяха обявили, че тази вечер заместник-кметът ще говори в Бнай Брит, в най-голямата синагога в града, в девет часа. Домът му бе на петнайсетина минути път от синагогата и шофьорът караше бавно и внимателно, а детективите оглеждаха минаващите коли.

Точно в 8.45 кадилакът експлодира.

Бомбата беше мощна.

Поставена под покрива. Той отхвърча досущ лист хартия, вратите полетяха над шосето заедно с куп желяза, а колата полегна на една страна като убит звяр и пламна.

Минаващата наблизо кола се опита да заобиколи горящия кадилак. Последва втора експлозия. Колата се завъртя като пумпал и се блъсна в перилата край брега.

Когато дойде полиция, единственият жив пътник бе окървавено седемнайсетгодишно момиче, което бе излетяло от предното стъкло на случайно минаващата кола.

8

Неделните посещения в болницата Буена Виста са от десет до два-найсет. В неделя настъпва истинско стълпотворение, защото в събота вечер се чупят най-много ръце, крака, глави и ребра. Спешните отделения в събота вечер представляват малка лудница – и така е във всяка болница в големите градове. В неделя прииждат роднините и приятели-те на пострадалите през предишната нощ.

Стийв Карела беше „пострадал“ в четвъртък. В неделя лежеше под-пряк на възглавниците и чакаше Теди. Чувстваше се зле, изтощен и ся-каш неизбръснат, макар да се беше бръснал преди десетина минути. Бе-ше отслабнал няколко килограма (как се яде с бинтован и тампониран нос!), навсякъде го болеше и мръднеше ли, откриваше пови натъртени места, а това го караше да се чувства още по-зле.

От четвъртък все мислеше. Първо се чувстваше глупаво, после по-бесня и му идеше да скочи и да даде воля на гнева си, докато накрая стигна до заключението, че в основата на всичко бе Глухия. Тази мисъл го успокои. Така подозренията отпаднаха от опия двама хлапаци – боже господи, как можа, уж оправно ченге, а да се даде на двама хулигани! – и се стовариха върху един закоравял престъпник. Чудесно извинение, мислеше си Карела, така поне не се чувствам кръгъл глупак. Майър му беше разказвал една еврейска смешка. Майка казва на сина си: „Върви, намери си работа, не се дръж като мързелив евреин!“ А той отговаря: „Не мога, защото съм мързелив евреин.“ Та положението сега беше по-добно с малки промени: „Как можа да се дадеш на тоя печен престъп-ник?“ „Лесно, защото е печен престъпник.“

Можеше да се поспори за това дали Глухия беше чак толкова печен. Да излезе веднъж от болницата и ще организира семинар на тая те-ма. По всяка вероятност щяха да го изпишат в четвъртък, защото лека-рите смятаха, че загубата на съзнание е причинена от сътресение, а сът-ресението винаги крие опасност за вътрешен кръвоизлив и в такива слу-чайи обичайната практика налага поне едноседмично наблюдение в бол-ницата, иди че се разправяй с докторите?

Може би Глухия не беше чак такъв специалист. Може би само беше по-умен от полицаите, но това всъщност будеше сериозна тревога. Ако той наистина беше по-умен, как можеше да се досетят какъв е следва-щият му пъклен план? Чак пък пъклен? Ами да! Малък номер ли е да

поискаш пет хиляди и да пречукаш инспектора, после да поискаш петдесет хиляди и да пречукаш заместник-кмета, не му се мислеше какво може да последва и коя би била поредната жертва. Сигурно пак щеше да поиска откуп, а ако не изпълнеха условията му, щеше да има и жертва. Кой знае? Можеш ли да предположиш какво ще му хрумне на един печен престъпник? Не можеш, инак няма да е печен.

Но той също е човек, мислеше Карела, и разчита на слабостите на другите. Надява се да наложи системата си за предупреждение и изпълнение на заплахата, сигурен е, че всеки път ще се опитваме да му попречим, но няма да успяваме и така ще осъществява поредния си план. С други думи двете убийства бяха подготовка за големия удар. Всяка следваща жертва беше на по-висок служебен пост, а откупът беше десетократно по-голям. Значи следващият обект беше кметът Джеймс Мартин Вейл, а откупът щеше да възлезе на петстотин хиляди. Глухия не си играеше на дребно.

А може би това са само предположения, чудеше се Карела.

Може би греша?

Дали Глухия подготвяше следващото убийство, или пък в главата му йазряваше друг пъклен (ето пак същите подозрения) план?

В този миг влезе Теди Карела.

Искаше му се да я целуне, но реши да изчака нейната целувка, защото носът му беше целият бинтован. Тя долепи устни до неговите и той усети, че го обземат „пъклени“ желания, които, уви, бяха неизпълними в Буена Виста, пък дори и да беше сам в стая.

Ричард Дженеро беше в същата болница, но за разлика от Карела, в главата му не се въртяха еротични желания, а мечти за повишение.

Макар сведенията, свързани с убийства, да се пазеха под строга тайна, тази сутрин някакъв журналист бе писал за евентуалната връзка между убийството на Сканлън и раняването на Дженеро. Полицията и служебно информираните лица пазеха в тайна телефонните обаждания и заплашителните бележки, но журналистът питаше в статията си „дали полицаите от участъка в близост с парка не са били предупреждени за покушението над живота на заместник-кмета и следователно са организирали капан, в който един смел полицай е бил ранен в крака, опитвайки се да залови заподозрения престъпник.“ С други думи журналистът изобщо не споменаваше, че Дженеро се беше самонаранил, защото се страхуваше от кучета и от престъпници, пък и защото не беше много добър в стрелбата по бягащи типове.

От двайсет години бащата на Дженеро беше служител в Министерството на здравеопазването. Той не знаеше, че синът му сам се е прострелял. И смяташе, че Ричард е герой. Затова му беше донесъл голяма кутия с „каноли“. Баща, майка и син, седяха в болничната стая с две легла на четвъртия етаж и опустошавана вкусотиите, обсъждайки евентуално повишение на Дженеро в детектив трета степен.

На Дженеро не му беше идвала наум мисълта за повишение, по баща му говори дълго за героизма в постъпката в парка и Дженеро реши, че всъщност той бе спрял оня тип. Ако не беше стрелял в крака си, Алан Пари надали щеше да спре да бяга. Е, наистина Пари се оказа случайно заангажиран в цялата история, но какво от това? Сега беше ясно, че той не е опасен престъпник, но къде бяха останалите полицаи, когато Пари тичаше с прословутата кутия под мишница, къде бяха, а? И кой знаеше, когато стреля, че момчето ще се окаже поредният невинен глупак, никой!

– Проявил си голяма смелост – каза баща му и облиза сиренето от пръстите си. – Не друг, а ти си го спрял!

– Така е – съгласи се Дженеро.

– Затова трябва да те повишат.

– Трябва.

– Ще се обадя на шефа ти – каза майка му.

– Недей, мамо.

– Perché no?

– Perché... Мамо, моля ти се не говори на италиански, знаеш, че не разбирам всичко.

– Боже! Италианец, а не разбира италиански! Ще се обадя на шефа ти!

– Не, мамо, не е редно.

– А кое е редно? – попита баща му.

– Ами може да се подметне...

– На кого?

– На този, на онзи...

– На кого все пак?

– Карела е на горния етаж и...

– Ma chi è questa Carella? – попита майка му.

– Мамо, помолих те!

– Кой е този Карела?

– Колега от участъка.

– Където работиш, sì?

- Си, мама.
- Той ли ти е шеф?
- Не, колега ми е.
- И в него ли са стреляли?
- Не, пребиха го.
- Кой? Същият, който стреля по теб?
- Не.
- Тогава защо го споменавах?
- Защото има влияние.
- Над шефа ли?

– Не. Капитан Фрик е шефът и отговаря за целия район. А лейтенант Бърнс отговаря за участъка. Карела е детектив втора степен и е близък с Бърнс, така че ако поговоря с Карела за вчерашния случай, той може да спомене пред Бърнс, че аз съм този, който...

- Нека майка ти се обади на шефа.
- Не, по-добре чрез Карела.
- Колко получават детективите? – попита майка му.
- Цяло състояние.

Машинарийките бяха слабостта на лейтенант Сам Гросман, пък било то и бомби. Или по-точно – особено когато бяха бомби. Беше ясно като бял ден (всъщност, имайки предвид раздробената кола и петимата мъртъвци, нямаше място за съмнение), та беше ясно като бял ден, че в колата на заместник-кмета е била поставена бомба. Бомбата беше с часовников механизъм и съответно беше избухнала не с превъртането на ключа при тръгване, а по-късно. Този факт заинтригува Гросман, защото бомбите с часовников механизъм не бяха така прости като онези, де-то избухват при включването на двигателя. Тази бомба беше специална. Не беше свързана с часовника на колата.

А откъде знаеше Гросман всичко това?

Знаеше го, защото в полицейската лаборатория някога не спят. Работят дори в неделя. Освен това намериха два циферблата в развалините на автомобила.

Единият беше от таблото на кадилака. Другият беше от широко разпространена марка електрически будилници. Намериха и още нещо важно: предната част на преобразувател от постоянен към променлив ток – ПТ–ПРТ, на която личеше името на производителя.

Трите части се мъдреха на бюрото на Гросман в лабораторията като важни елементи от сложна мозайка. Той трябваше да ги подреди и да

направи заключение. Гросман се чувстваше особено умен тази неделна утрин, защото в петък синът му беше донесъл висока оценка на годишния изпит по химия. Гросман се чувстваше по този начин винаги. Винаги, когато синът му успееше. Ето какво раждаше умната му мисъл.

Значи имаме три части от бомба за взривяване ма кола или по-точно две части, защото часовникът на колата не беше изиграл фатална роля. Този, който бе включил бомбата, не бе разчитал на ръчния си часовник, защото в случая и минутата е от значение. За една минута заместник-кметът би могъл да излезе и да се отдалечи от колата на път за синагогата. Електрическият часовник бе нагласен според часовника на таблото на колата. А защо електрическият часовник? Защото не е искал часовникът да тиктака. Тиктакането би могло да се чуе под покрива на тихо придвижващия се кадилак. Така... Значи имаме електрически будилник, преобразовател ПТ–ПРТ, което ще рече, че някой е искал да преобразува постоянния в променлив ток. Акумулаторът на кадилака е дванайсетволтов ПТ, а електрическият часовник всякак е бил за ПРТ. Значи някой е искал да свърже часовника с акумулатора и е имал нужда от преобразувател.

Имал е нужда и от проводник от положителния полюс на акумулатора, и от отрицателния към коя да е метална част на колата. Останалото е лесно, тъй като самата тя служи за заземяване. Значи има захранване на часовника и той работи. Нужен е електронен детонатор, необходима е и достатъчна мощност, за да бъде задействан. Повечето електронни детонатори могат да бъдат взривени при преминаване на постоянен ток 0.3, 0.4 ампера. Акумулаторът е източник на енергия към преобразувателя и задейства електрическият часовник, който е нагласен на около осем часа. Вместо да се включи будилникът, трябва да се затвори ключ. Така веригата се затваря. Необходим е и проводник към акумулатора, друг към детонатора и проводник от детонатора към някоя метална част на колата. Механизмът може да се приготви предварително вкъщи. Извършителят го е сложил в кутия с инструменти и го е включил към колата за много кратко време, като се е уверил, че всички жици са изолирани, за да предотврати навременна експлозия. Как ли обаче си е осигурил достъп до колата?

Но за щастие Гросман не трябваше да отговаря на този въпрос.

Той си засвирка умно и позвъни на детектива Майър Майър в участъка.

Общественият гараж беше в центъра на Док Стрийт, на около седем

пресечки от Градския съвет. Майър Майър взе Бърт Клинг в десет и половина. Двайсетина минути пътуваха покрай река Дикс. Паркираха до една колонка срещу голямата бетонна сграда на Съвета и Майър веднага постави табелката „Полиция“, макар да беше неделя и такси за престой не се събираха.

Спенсър Коил беше дежурен на пропуската на гаража. Той четеше Дик Трейси и двамата детективи не му направиха впечатление – така беше погълнат от любимите си смешни случки. Дори не се надигна от стола, облегнат на облицованата с плочки стена. Като че ли всички обществени сгради бяха облицовани с тези отвратителни жълти плочки. Според Майър това се дължеше или на съмнителна, но изгодна сделка на някой търговец през трийсетте години, или същият този глупак нямаше никакъв вкус, та беше накупил огромни количества. Спенсър Коил се облегна на фо-на на плочките, без да изпуска четивото от ръка, макар да спря да помръдва устни сведен над книгата. Лицето му беше издължено, пепеляво и смръщено. В кафеникавозеленикавата униформа на служител в транспорта и с наперено стърчаща островърха шапка, той приличаше на майор от авиацията. На детективи-те им стана ясно, че Дик Трейси не обича да бъде обезпокояван, особено в неделя.

Това ги дразнеше.

– Господин Коил, току-що разговарях с лабораторията, откъдето ми казаха, че бомбата... – започна Майър.

– Каква бомба? – прекъсна го Коил и плю на сантиметър от излъсканите обувки на Майър.

– Бомбата в колата на заместник-кмета – отговори Клинг. Само да имаше късмет да се изплюе още веднъж!

– О, да – небрежно рече Коил, сякаш всеки ден избухваха бомби в кадилаци и това беше нещо естествено. – И какво?

– Според изследванията в лабораторията бомбата е била със сложен механизъм, но ако е била предварително направена, свързането ѝ с колата не би отнело много време. Бихме искали да знаем...

– Да, да, явно сложна бомба... – Коил не гледаше детективите. Сияният му поглед се рееше някъде зад тях. Клинг се обърна, за да види къде гледа, но видя само още една облицована с жълти плочки стена.

– Имате ли представа кой би могъл да постави бомбата?

– Не съм аз.

– Никой не казва, че сте вие.

– Вижте какво, аз пазя гаража, грижа се колите да вървят, уреждам даването им под наем и това е всичко.

– Колко коли има в гаража?
– Двайсет кадилака, дванайсет в редовна употреба, а другите пазим за по-специални случаи. Имаме и четиринайсет автобуса и осем мотора. Също няколко коли на „Паркове и градини“, но това между другото, само защото имаме свободно място.

– Кой обслужва колите?

– Кои коли?

– Кадилаците.

– Кой по-точно от кадилаците? – Койл отново плю.

– Господин Койл, плюенето на улицата е забранено! – не се съдържа
Клинг.

– Тук не е улица, това е моят гараж.

– Да, но той е градска собственост, все едно че е улица. Тротоарът продължава във входа на гаража.

– И какво, ще ме арестувате ли?

– Ще продължаваш ли да ни мотаеш? – рече Клинг.

– Кой ви мотае?

– И на нас ни се четат смехории. Но вместо това си спукваме гъона да разследвам; убийство с бомба. Отговаряй на въпросите ни!

– Никой от нашите монтьори не с сложил бомба в тази кола.

– Откъде си толкова сигурен?

– Сигурен съм, защото ги познавам.

– Вчера кой беше тук?

– Аз.

– Само ти?

– Не, и момчетата бяха тук.

– Кои момчета?

– Монтьорите.

– Колко монтьора?

– Двама.

– Смяната обикновено от двама ли е?

– Не, от шестима, но вчера беше събота и работим с намален състав.

– Някой друг идва ли в гаража?

– Да. Шофьорите на колите непрекъснато влизат и излизат. Вчера трябваше да има рибарско състезание в парка Гроувър. Дойдоха и доста шофьори на автобуси, които трябваше да вземат децата от крайните квартали и да ги закарат на състезанието – риболов през леда на езерото – а после да ги върнат. Но състезанието беше отложено.

– Защо?

- Заради студа.
- По кое време бяха тук тия шофьори?
- Дойдоха рано сутринта и си тръгнаха, когато им съобщиха, че състезанието се отлага.
- Някой от тях да се е навъртал около кадилака?
- Не. Вижте какво, само си губите времето. Вчера всички коли минаха на проверка и бяха в идеална форма. Бомбата е била поставена, след като колата е излязла от гаража.
- Невъзможно.
- Тук не е била поставена!
- Сигурен си, така ли?
- Нали ви казах, че колите минаха на проверка.
- Ти ли ги огледа?
- Не, аз си имам достатъчно други задължения.
- А кой извърши проверката? Някой от автомонтърите ли?
- Не. Инспекторът от автобюрото.
- И той ти каза, че колите са тип-топ?
- Да, огледа ги отгоре до долу и ни уведоми, че всичко е наред.
- Проверил ли е и вътре?
- Вътре, вън, трансмисии, всичко. Оглежда ги шест часа.
- Значи всякак би открил една такава бомба?
- Всякак.
- А даде ли ти писмено доказателство за това, че колите са минали проверка и че всичко е наред?
- Защо да ми дава? А, вие май искате да го натопите...
- Не, ние...
- Да натопите автобюрото, това искате, нали?
- Искаме да разберем как така не е видял бомбата под покрива на колата, това искаме!
- Просто там не е имало бомба!
- Господин Койл, в лабораторията ни доказаха, че...
- Пет пари не давам за тая ваша лаборатория. Повтарям ви, че всички коли минаха вчера през имена ухо и в колата на заместник-кмета не е имало бомба! Ясно ли е?
- Койл отново се изплю, този път ядосано. Клинг попита:
- А ти лично видя ли го да проверява колата на заместник-кмета?
- Да, видях го.
- И ще се закълнеш, че покривът е бил внимателно проверен?
- Моля?

- Видя ли инспектора да оглежда покрива?
- Е, не съм го гледал в ръцете.
- Ти къде стоеше, докато той си вършеше работата?
- Ето тук.
- На това място?
- Не, в офиса. Но през стъклото се вижда целият гараж.
- И оттам видя как инспекторът оглежда покрива на колата?
- Точно така.
- В гаража има над двайсет кадилака. Как така си сигурен, че точно това е била колата на заместник-кмета?
- Ами по номера. Преди номера има ЗК – заместник-кмет...
- Ясно. Значи, сигурен си, че...
- Вижте какво, човекът отдели по половин час за всяка кола, така че проверката е била наистина цялостна.
- Отдели половин час и за колата на заместник-кмета, така ли?
- Така.
- Ще трябва да разговаряме с него – въздъхна Майър.
- Как се казва?
- Кой как се казва?
- Инспекторът. От автобюрото.
- Не знам.
- Как така?
- Показа ми служебна карта и се залови за работа.
- Каква служебна карта?
- Ами като всички други служебни карти.
- Господин Койл, друг път идвал ли е инспектор от автобюрото?
- Не, това беше за първи път.
- Никога по-рано не са изпращали инспектори?
- Не.
- И така, как изглеждаше този човек? – бавно и уморено попита Майър.
- Висок, рус, със слухово апаратче.

Доносникът Фатс Донър беше едър мъжага със слабост към по-топлите климати и с нежна кожа като на ирландска девственица. Кожата му беше призрачно, болезнено бледа и навеждаше Уилис на мисълта, че наркотиците не са чужди на Фатс. Но това изобщо не го засягаше. Рече ли, всяко ченге може за един неделен ден да арестува поне стотина наркомани, деветдесет и девет от които с дрога в джобовете. А хора като

Фатс рядко се намираха – той беше източник на ценна информация, стига да се задържеше в града. Защото зимните месеци заминаваше за Вегас, Маями Бийч или Пуерто Рико и седеше под чадърите като някой Буда, потеше се от топлина и внимаваше да не изгори бялата си кожа.

Каква беше изненадата на Уилис, когато го намери в града през този рекордно студен месец март! Намери го навлечен, в една стая досуш като сауна – с два пуснати докрай радиатора и три нажежени електрически печки. Донър седеше сред тая фурна, облечен с палто, ръкавици и два чифта вълнени чорапи, вдигал крака на близкия радиатор. В стаята имаше а едно петнайсетгодишно момиче по сутиен на цветя, бикини и разкопчано пенюарче. Полуголото момиче се разхождаше из стаята и очевидно не се притесняваше от присъствието на непознатия мъж. Когато Уилис влезе, тя почти не го удостои с поглед, сновеше насам-натам и изобщо не се интересуваеше от онова, което си шептяха двамата мъже под процеждащите се зимни лъчи до прозореца.

– Кое е това момиче?

– Дъщеря ми – захили се Донър.

Тоя Фатс Донър хич не беше свят, ама като доносник си го биваше. Според Уилис момичето проституираше за него, защото макар и да бе „стабилен“ доносник, той се нуждаеше от допълнителни средства и си ги осигуряваше, като хващаше някое момиче от Охайо, научаваше го на каквото трябва и после го пускаше на улицата. Да, яма по земята и небето неща Хорацио, които нашата нещастна философия дори не е сънувала. Уилис не се интересуваеше от това дали Донър е наркоман, нито пък от момичето, което проституираше незаконно. Според закона той можеше да обвини Донър в „извличане на изгоди от проституция“, но и това не беше целта на посещението му. Уилис само искаше да свали колкото може по-бързо палтото и шапката си и да разбере дали Донър може да му даде информация за Дом.

– Как му е второто име? – попита Донър.

– Не го знаем.

– Че да не е само един Дом в този град? – Донър се обърна към момичето, което пренареждаше хладилника. – Мърси, според теб, колко Домовци има в града, а?

– Не знам – отговори момичето, без да се обръща. – Ти колко познаваш?

– Не познавам нито един. – Гласът на момичето бе тих и тънък, с ярко изразен южняшки акцент. Охайо отпада, помисли си Уилис, или е от Арканзас, или от Тенеси.

- Не познава нито един Дом – засмя се Донър.
- А ти, Фатс? Ти познаваш ли?
- Друго не знаеш ли за този човек? Много ти е подробна информацията, няма що!
- Загубил е доста пари на мача преди две седмици.
- Че кой не загуби тогава много пари!
- Няма пукнат долар и се опитва да се сдобие с мангизи.
- Значи Дом...
- Да.
- В този район ли живее?
- Има приятел, който живее в Ривърхед.
- Как се казва приятелят му?
- Ла Бреска. Тони Ла Бреска.
- Нещо за него?
- Нищо особено.
- Тоя Дом лежал ли е в пандиза?
- Нямам представа. Подразбрал е за някакъв предстоящ голям удар...
- Интересува те този голям удар, така ли?
- Да. Според него мълвата вече е плъзнала.
- Не една и две мълви пълзят. Мърси, какво си се разтропала?
- Подреждам едно-друго.
- Престани, лазиш ми по нервите!
- Подреждам хладилника, какво толкова!
- Как мразя тоя акцент! Ти мразиш ли го? – обърна се Донър към Уилис.
- Все ми е тая.
- Не мога да я разбера какво ми говори. Сякаш в устата си има гуди.
- Момичето затвори хладилника и отвори гардероба. Започна да мести закачалките и Донър отново викна:
 - Какво правиш?
 - Казах ти, подреждам едно-друго.
 - Ще те изхвърля на улицата по гол задник! Чу ли?
 - Добре, спирам.
 - Спри веднага!
 - Спрых.
 - Време е да излезеш.
 - Знам.

- Хайде, обличай се. Колко е часът?
- Вече е обяд – отвърна Уилис.
- Хайде, обличай се! – повтори Донър.
- Добре де – каза момичето и отиде в другата стая.
- Мръсница такава! – процеди през зъби Донър. – Чудя се защо ли я

търпя.

- Мислех, че ти е дъщеря.
 - Хайде бе! – захили се Донър.
- Уилис се въздържа от коментар, въздъхна и попита Донър:

- Какво мислиш по въпроса?
- Още нищо не мисля. Съвсем нищо.
- Давам ти малко време.
- Бързате ли я тая работа?
- Да. Много.
- Ударът с какво е свързан?

- Може би с изнудване.
- Дом значи...
- Дом – повтори Уилис.
- Съкратено от Доминик?
- Да.

– Е добре, ще се поопслушам, пък ще видим. Момичето се появи в минижуп, яркочервена блуза с голямо деколте и бели чорапи. Червилото ѝ беше светлочервено, сенките – зелени.

- Тръгваш ли? – попита Донър.

- Да.
- Облечи си палтото.
- Добре.
- Не си забравяй чантата.
- Няма.
- И да не я върнеш празна, ей!

- Ще се постарая.
- И аз тръгвам – каза Уилис.
- Ще ти се обадя.

- Действай бързо – рече Уилис.

– Само дето мразя да излизам в такова шибано време – промърмори Донър.

Уилис настигна момичето на стъпалата във входа. То вървеше бавно и си закопчаваше палтото с праметната през рамо чанта.

- Откъде си, Мърси? – попита Уилис.

- Питай Фатс.
- Ти не можеш ли да ми кажеш?
- Ченге ли си?
- Ченге.
- От Джорджия.
- Кога дойде тук?
- Преди два месеца.
- На колко си години?
- На шестнайсет.
- И какво правиш в компанията на Фатс?
- Не знам...

Момичето не вдигаше очи. Излязоха на улицата. Блъсна ги леден вятър.

- Защо не го напуснеш?
- Къде да отида?

Момичето вдигна очи, после закрачи по улицата със заучена походка. Чантата се полюшваше на рамото ѝ, а токчетата ѝ потракваха по тротоара.

Малко след два следобед седемнайсетгодишното момиче от блъснатата се в бариерата кола почина, без да дойде в съзнание.

В смъртния акт, издаден в болницата Буена Виста, пишеше: „Смъртта настъпи вследствие на удар в главата.“

9

Телефонът в участъка зазвъня рано в понеделник сутринта.

Първото обаждане беше на журналист от злободневния градски сутрешен вестник. Той искаше да говори с шефа на участъка и когато разбра, че лейтенант Бърнс още не е дошъл, попита кой го замества.

– На телефона е детектив Майър Майър. В момента го замествам аз.

– Обажда ви се Карлайл Бътърфорд, искам да проверя някои факти, които смятаме да отразим.

В първия миг Майър реши, че някой се заная – що за име е това Бътърфорд! Но се сети, че в тоя вестник всички бяха с идиотски имена – Мастърфийл, Фингърлейвър, разни такива.

– Какво ви интересува? – попита той.

– Тази сутрин ни се обади по телефона...

– Кой ви се обади?

– Анонимно обаждане.

– И?

– Казаха ни да позвъним в осемдесет и седми участък във връзка с изпратените там предупреждения по повод на последвалата смърт на господин Каупър и заместник-кмета господин Сканлън.

Последва дълго мълчание.

– Господин Майър, има ли истина във всичко това?

– Обадете се на завеждащия „Връзки с обществеността“ в главното управление. Казва се Глен, номерът е 6–0800.

– Той знае ли за тези предупреждения?

– Попитайте него.

– А вие знаете ли за тях?

– Казах ви, че лейтенантът го няма, а само той е упълномощен да дава информация на журналистите.

– А вашата информация каква е?

– Вижте, аз имам информация за много неща. За убийства, нападения, кражби, обири, изнасилвания, изнудвания, за какво ли не. Но вие отлично знаете, че детективите в полицията са обществени служители и не е редно да настоявате за каквато и да е информация. Ако желаете да разговаряте с лейтенанта, тон ще бъде тук към десет часа.

– Влезте ми в положението – подхвана отново Бътърфорд.

- Съжалявам, не мога да ви помогна.
- Нали трябва да си помагаме.
- Ще ви помогне лейтенантът.

Второто обаждане беше в девет и половина. Мърчисън дежуреше на телефоните. Той веднага предаде разговора на Майър.

– На телефона е Клиф Савидж. Помните ли ме?

– О, да. Какво искаш, Савидж?

– Карела там ли е?

– Не.

– Къде е?

– Не е на работа.

– Искях да говоря с него.

– Но той не иска да говори с теб. Преди време за малко да загуби жена си заради вашите идиотски жълти сплетни. По-добре стой надалеч от него.

– Тогава ще разговарям с теб.

– Да ти кажа истината, и на мен не ми е приятно да говоря с теб.

– Много ѝ здраве на истината. Става дума за друго.

– За какво?

– Тази сутрин имахме анонимно телефонно обаждане. Научихме нещо много интересно. Сещаш ли се за какво?

Сърцето на Майър биеше силно, но той каза със спокоен глас:

– Не чета чужди мисли, Савидж.

– Аз пък мислех, че ще се сетиш?

– Савидж, вече ми изгуби пет ценни минути. Казвай, каквото имаш да казваш.

– Добре, слушай. Човекът ме уведоми, че осемдесет и седми участък е получил няколко предупредителни бележки и обаждания, предшестващи смъртта на Каупър и Сканлън. Знаеш ли нещо за това?

– Защо не се обърнеш към телефонната палата и към отдел „Документация“ на градската библиотека?

– Говоря ти сериозно, Майър.

– Не ни е разрешено да даваме информация на журналисти.

– Колко? – попита Савидж.

– Какво колко?

– Колко искаш, Майър?

– Колко даваш?

– Стотачка?

– А, не.

– Две стотачки?

– Кварталният търговец на дрога ми дава повече.

– Мога да ти дам най-много три стотачки.

– Хайде сега, повтори го, та да го запиша на магнетофона. Ще ми трябва доказателство, когато те обвиня в опит за подкупване на полицейски служител.

– Но аз ти предлагам заем.

– Няма да стане – заяви Майър и затвори телефона.

Положението беше напечено. Дори много напечено. Тъкмо се канеше да се обади на лейтенанта, когато телефонът отново иззвъня.

– Осемдесет и седми участък. Детектив Майър.

Обаждана се от единия от двата следобедни вестника. Разговаряха за същото, за което стана дума в двете предишни обаждания. Майър заяви, че това са секретни сведения и че полицаите са длъжни да спазват служебна тайна. И отново каза, че трябва да разговарят не с друг, а с лейтенанта. Когато затвори телефона, той погледна часовника и реши да изчака следващото обаждане преди да позвъни на лейтенанта. За щастие в града имаше само четири дневни вестника – последица от решението на вестникарските синдикати и съюзи, целящо да осигури по-високи заплати и постоянни работни места, като с изискванията си разпартушилни и унищожи един по един мнозина от вестниците. Майър не чака дълго. Представителят на четвъртия вестник се обади след пет минути. С бодро напористо гласче. Но не можа да изкопчи нищо от Майър и бързо-бързо приключи разговора, завладян от съдържан гняв.

Беше десет без пет. Бърнс вече пътуваше към участъка.

Докато чакаше лейтенанта, Майър нарисова мъж с широкопола шапка и колт 45 в ръката. Мъжът приличаше на него, само дето имаше много коса на главата. Преди години косата му беше доста буйна. Кога ли беше това... Май че, когато беше десетгодишен. Майър се усмихна горчиво на собствената си шега и в този миг влезе лейтенантът. Явно не беше в настроение. Сигурно му липсваха бояджиите. Момчетата липсваха на всички с техния свеж, приятен дух, с онова тяхно *je ne sais quoi*.

– Имаме проблеми – каза веднага Майър, но преди да успее да продължи, телефонът отново иззвъня. Майър вдигна слушалката, представи се и след миг погледна Бърнс.

– Големият шеф – каза той, а Бърнс въздъхна и влезе в кабинета, за да разговарят.

Тази сутрин жиците прегряха – лейтенант Бърнс проведе трийсет и

три телефонни разговори с полицейски и обществени служители, като всички се чудеха как да постъпят при новосъздалото се положение. Никой не искаше тази публичност – тя само би ги изложила. И все пак, след като информацията бе изтекла, най-добре щеше да бъде да се разберат с журналистите преди да съобщят сензационната новина. Може би този, който им се обаждаше, бе само един блъфьор, може би той нямаше доказателства за тези предупреждения. В такъв случай всяка тяхна информация би направила положението още по-опасно. Как да постъпят? Как?

Телефоните звъняха, вероятностите се множаха. Главите пулсираха, страстите се разгорещяваха. Кметът Джеймс Мартин Вейл отложи кратката разходка от градския съвет до парка и се обади лично на лейтенант Бърнс, за да разбере „опасно ли е положението“. Лейтенантът го помоли да говори с шефа, той го препрати към капитан Фрик. Фрик пък каза на секретарката на кмета да звъгне на главния полицейски инспектор, но той кой знае защо я насочи към инспектора по транспорта, а той от своя страна ѝ каза, че трябва да говорят с военното комендантство и оттам вече позвъниха да питат кмета за какво става дума.

След двучасови лутаници и главоблъсканици решиха да хванат бика за рогата и да предоставят на вестниците текста на телефонните разговори и копие от трите бележки. Пръв съобщи новината либералният градски вестник – на първа страница бяха поместени снимки на трите бележки. Другият следобеден вестник, наскоро преименуван „Пиърс Ероу Юнивърсал Интернашънъл Хроникъл“ или нещо подобно, също публикува бележките на първа страница заедно с текста на разговорите с големи букви.

През нощта ранните издания на двата сутрешни вестника подготвиха подобни материали. С други думи четири милиона читатели узнаха за предупредителните заплахи.

Въпросът беше – отсега нататък накъде?

Антъни Ла Бреска и приятелят му от залата зч пул Питър Винсънт Калучи (Калуч, Куч или Кук) се срещнаха в понеделник, в седем вечерта на едно комедийно представление.

Ла Бреска бе следен от работното му място – събаряне на стари сгради във финансовия квартал-от трима детективи, които използваша метода АВС. Имайки предвид предишните провали, те не искаха да рискуват и затова използваша този изпитан, безгрешен метод.

Детектив Боб О'Брайън беше А, той вървеше след Ла Бреска,

детектив Анди Паркър беше В и внимаваше да не изпусне А от очи, детектив Карл Капек беше С и следеше Ла Бреска от отсрещния тротоар, като се придвижваше успоредно с него. Това означаваше, че ако Ла Бреска внезапно хлътне в някое кафене или завие, Капек моментално си разменяше мястото с О'Брайън и поемаше позиция А, докато О'Брайън пресичаше улицата и се залавяше с позиция С. Ще рече, че детективите можах да сменят позиции и така да се придвижват като ВСА, СВА или САВ. Тази раздвижена схема не позволяваше на Ла Бреска да ги запомни и да се усъмни в тях – поне за известно време.

Тримата не изпуснаха Ла Бреска от очи. Дори в най-оживената част на града. Понякога Капек дори пресичаше улицата и вървеше пред него и тогава схемата беше: С, Ла Бреска, А, В. Както казваха в полицията, бяха се „лепнали за гърба му като мокра риза“, неотклонно и безпроблемно го следяха, въпреки студеното време и твърде дългата екскурзия, на която ги подлагаше следеният – той явно убиваше свободното си време преди срещата с Калучи.

Двамата седнаха на десетия ред. Представлението беше започнало. Двама комици с широки панталони разправяха за някакъв пътен инцидент, в който имаше замесена и секси блондинка:

- Значи се чукна право в ауспуха ти! – възкликна единият комик.
- Да бе, така ме подпря с фаровете, че свят ми се зави!
- И се наниза на ауспуха ти!
- За малко да ми го отнесе!

Капек седна от другата страна на пътеката и докато ги слушаше, си спомни за бояджиите – те наистина му липсваха. О'Брайън седна зад преследваните мъже, а Анди Паркър се настани през две места до Калучи.

- Спокойно ли дойде? – прошепна Калучи.
- Да – отговори Ла Бреска.
- Какво иска Дом?
- Иска да участва.
- Нали искаше само пари?
- Това беше миналата седмица.
- А сега?
- Сега държи да делим.
- А може ли да си го на чука, а!
- Да, но той знае всичко.
- Откъде е разбрал?
- Не знам. о всичко му е ясно.

Последва залп от тромпетите на квартета. Лампите на тавана блеснаха в пурпурночервено, прожекторът освети светло петно върху спуснатата завеса. След тромпетите се изви саксофон, който искаше да събуди далечни спомени или желания. Завесата се отдръпна от ръка в ръкавица.

– А сега – дочу се глас по микрофона, съпроводен от бързото биене на барабаните, – а сега за пръв път в Америка, направо от родния край, за вас и вашето приятно настроение – госпожица Фрида Панцер.

Зад завесата се показа крак.

Вдигна се нагоре, лъсна черна обувка с висок ток, прасецът се опъна, пръстите се изпружиха в шпиц. Черният чорап проблясваше на светлината на прожекторите, виждаше се и изкусителната бяла плът под впитите черни жартиери. Фетишистите в залата по-тръпнаха, да не говорим за няколко присъстващи детективи. Фрида се появи на сцената, обляна в червена светлина, облечена в дълга червена рокля с цепки до кръста. При всяко пристъпяме на дългите ѝ крака, публиката спираше поглед върху черните чорапи и черни жартиери.

– Майчице, какви крака! – прошепна Калучи.

– Аха – кимна Ла Бреска.

О'Брайън също зяпаше краката ѝ.

– Не искам друг да участва – отново зашептя Калучи.

– И аз не искам. По ако не се съгласим, той ще изпее всичко на ченгетата.

– Така ли каза?

– Намекна го.

– Копеле гадно.

– Какво смяташ да правим?

– Играем с много пари! – рече Калучи.

– Мислил, че не знам ли?

– Ще ни се натриса, след като измислихме всичко!

– Добре де, какво можем да направим?

– Трябва да го елиминираме.

Момичето започна да се съблича.

Оркестърът засили музикалната експресивност, барабанът ознаменуваха с удар свалянето на поредната червена част от тоалета, която се отронваше като лист на капеща роза, тромпетът съпровождаше с извивки въртенето на задника, саксофонът стенеше, следейки изкусителните жестове на ръцете, а пианото удряше клавиш подир клавиш в унисон със стъпките на дългите крака и еротичните движения, съпроводени от

многозначителна усмивка и секси поглед.

– Ама че цици – възхити се Калучи.

– Да бе – съгласи се Ла Бреска.

После замълчаха.

Музиката премина в кресчендо. Барабанът засили темпото, тромпетът записука до прегракване, саксофонът изви възбог, пианото премина в горен регистър в забързан закачлив ритъм, дочуха се цимбали, тромпетът отново изцвили прегракнало. Прожекторите кръстосваха светлини на сцената, настъпи истинска какофония от звуци и цветове. В залата се долавяше мирис на пот и лъст. Със заучени и практикувани на много подобни сцени жестове момичето изпрати своето греховно „послание“. Хайде, бейби, давай, давай, още, още, още...

Сцената потъна в мрак.

– Ти какво мислиш по въпроса? – обърна се Калучи към Ла Бреска.

На сцената се появи единият от комиците. В сценката участваше и едрогърда блондинка, която се оплакваше от затруднения в дишането – нещо я затискало...

– Не ми се ще да го... – прошепна Ла Бреска.

– Налага се.

– И все пак.

– Не забравяй, че печалбата е огромна.

– Ще има достатъчно и за трима ни.

– Защо да я делим на три, като може и на две!

– Защото Дом ще раздрънка всичко, ако не го включим. Няма какво повече да обсъждаме. Трябва да го включим и толкова.

– Ще си помисля.

– Няма време за мислене. Датата е петнайсети. Дом иска бърз отговор.

– Добре, кажи му, че е включен. Пък после ще решим включен ли е, или не. Ще му се на копелето гадно, ама ще си получи заслуженото!

– А сега, дами и господа – чу се отново гласът по микрофона, – с удоволствие ви представяме Халата на Сан Франциско, една млада дама, подлудила с екзотичните си танци жителите на този град, една млада дама, довела до небивал екстаз най-благодарчивите служители в Хонконг... На сцената е госпожица Ана Мей Цонг!

Настъпи полумрак. Оркестърът засвири блус. Отекна цимбал и едно момиче с дръпнати очи и роба на мандарин заситни по сцената е наведена глава и допрени като за молитва длани.

– Става за чукане – обяви Калучи.

– Няма ли да спрете да бърборите! – обърна се един плешив мъж от предния ред. – Не мога да гледам спокойно момичетата от вашите приказки.

– Млъкни бе, рошав! – тресна му се Калучи.

Но двамата с Ла Бреска млъкнаха. О'Брайън се наведе към тях. Паркър – също. Не продумваха. Капек и без това нищо не чуваше от другата страна на пътеката и затова се съсредоточи върху стриптийзборката.

На края на номера, Калучи и Ла Бреска станаха и излязоха от зала-та. Разделиха се на изхода. Паркър проследи Калучи до дома му, а Капек – Ла Бреска. О'Брайън се върна в участъка, за да напише отчета.

Детективите се срещнаха към единайсет вечерта, когато Ла Бреска и Калучи вече похъркваха. Срещнаха, се в едно кафене на пет пресечки от участъка и докато пиеха кафе и ядяха сандвичи, заключиха, че същественото, което бяха научили от преследването па Ла Бреска и Калучи, бе датата на удара – петнайсети март. Бяха единодушни, че циците на Фрида са по-големи от циците на Ана Мей Цонг.

В хола на луксозен апартамент с изглед към реката, на около три мили от кафенето, където детективите обсъждаха размерите на стриптийзборките, Глухия седеше на дивана срещу подвижен стъклен портал и с удоволствие посрббваше уиски с газирана вода. Пердетата бяха дръпнати и разкриваха приятните блещукащи сияния на гирляндите от лампи по високите перила на моста и далечните приглушено червени и жълтеникави светлини на отвъдния бряг, създаващи лъжлива представа за пролетна нощ. Термометърът на терасата сочеше едва няколко граду-са над нулата.

На масичката пред огромния, тапициран с черна кожа диван, имаше две бутилки скъпо уиски. Едната беше вече празна. На стената срещу дивана висеше оригинал на Руо, макар и гваш. Сред стаята се мъдреше огромно пиано, на което дребна brunетка с минижуп и бяла плетена блуза повтаряше „Сърце и душа“.

Момичето беше дваисет и две, дваисет и три годишно, носът му наскоро бе претърпял пластична операция, а очите му бяха големи и кафяви. Дългата черна коса се стелеше почти до кръста му, а изкуствените мигли пърхаха при удрянето на всеки клавиш. Глухия не се дразнеше от дрънкането по пианото, Може би наистина бе глух или достатъчно пиян, за да не чува. Другите двама мъже в стаята също не се дразнеха от тази какофония. Единият дори припяваше на фалшивото свирене, докато момичето не обърка съвсем нотите и започна песента отначало.

– Ох, нещо не мога да я налучкам – рече то.

– Докарваш я, скъпа, още малко ти трябва – обади се Глухия.

Единият мъж беше нисък и слаб, с тъмна и матова кожа на индиец. Панталоните му бяха черни, тесни, ризата бяла, а върху нея носеше разкопчан черен елек. Той пишеше на машина, поставена върху подвижен плот. Другият беше висок и едър, със сини очи, червеникава коса и мустак. Бузите и челото му бяха осеяни с лунички, а припыващият му глас бе плътен и дълбок. Червенокосият бе с тесни джинси и синьо поло.

Момичето свиреше „Сърце и душа“, а Глухия се бе отдал на размишления. Втората част на плана му се превръщаше в реалност, план за чудо и приказ, изпипана работа. Той погледна момичето, а то отново обърка нотите, после спря очи на пишещия Ахмад.

– Хубавото на тази част от плана е, че никой няма да ни повярва – рече той.

– Ще ни повярват – каза Ахмад с лека усмивка.

– Но не и на тази фаза.

– Да, за това има още време – съгласи се Ахмад, хвърли поглед към бедрата на момичето, отпи от уискито и продължи да печата.

– Колко ще ни струва цялата тази кореспонденция? – обади се ниският мъж.

– Ами, Бък, сто писма бърза поща по пет цента марката правят петстотин долара, прав ли съм? – каза Глухия.

– Ти си винаги прав в сметките – усмихна се Ахмад.

– Това тук не мога да го изсвирия – заяви момичето и заудря клавиша, опитвайки се да усъвършенства трудната извивка.

– С повече упражнения, ще успееш, Рошел – насърчи я Глухия.

Бък вдигна чашата си и като видя, че е празна, се запъти към масичката. Пристъпяше като атлет, изправен, със свободно отпуснати ръце.

– Ще ти наляя – каза Глухия.

– Благодаря – кимна Бък.

– Пийни си, заслужаваш го. – Глухия напълни чашата догоре.

– Не ми се иска да се отрежа – заяви Бък.

– Защо? Нали си сред приятели – усмихна се Глухия.

Тази вечер беше особено доволен от таланта на Бък – без него плащът едва ли не щеше да се провали. Примитивна бомба винаги може да се измайстори и набързо да се свърже със стартера, но изобретателността му бе несъмнена. А сериозността, с която подходи към проблема, бе трогателна. Механизмът му бе компактен, лесно преносим и се свързваше за много кратко време. Беше подбрал подходящ, макар и по-скъп

преобразувател. А как възхитително разясни действието на динамита и детонатора! Биваше си го тоя Бък. Умението му идваше от това, че разрушавал не една и две сгради при разчистване на градски терени, а на Глухия му трябваше точно такъв специалист. В техния щат бе забранена покупката на експлозиви без специално разрешение, а Бък имаше такова разрешение. Глухия бе много доволен от него.

Ахмад също беше незаменим. Той работеше като чертожник в Бюрото по градско планиране за сто и петдесет долара на седмица. Възнаграждението на Глухия му допадна и той с удоволствие предостави информацията, необходима за последната фаза на плана. Ахмад изпипваше всичко и ето защо настоя да напишат писмата на качествена хартия и да изпратят сто оригинала, а не техните копия. Това трябваше да покаже, че писмото в никакъв случай не е шега. Глухия знаеше, че успехът често се дължи именно на такива детайли. Той се усмихна на Ахмад, отпи от уискито и попита:

– Колко написа?

– Петдесет и две.

– Май цяла нощ ще ги пишеш. – Кога трябва да ги изпратим?

– Надявам се да си готов до сряда.

– Много преди това.

– Ама ти наистина ли ще работиш цяла нощ? – обърна се Рошел към Глухия.

– Ако искаш, лягай си – отговори той.

– Не мога да си лягам без теб – нацупено рече Рошел, а Бък и Ахмад си размениха погледи.

– Ще си легна по-късно.

– И без това не ми се спи.

– Тогава пийни едно и ни изсвири още нещо.

– Не знам друга песен.

– Чети тогава.

Рошел не отговори.

– Или зяпай телевизия.

– Дават само стари филми.

– Понякога са много полезни.

– А също и много тъпи.

– Искаш ли да оближеш сто плика, а мила? – за-хили се Глухия.

– Не, не обичам да ближа пликове.

– Хайде бе!

– Кажу, какво да правя?

- Слагай си нощницата и си лягай.
- Хм-м... – измърка тя и го изгледа недоволно.
- Това е положението – заяви той.
- Е, добре. Лека нощ, момчета!
- Лека нощ – каза Бък.

– Лека нощ, госпожице! – кимна Ахмад. Рошел хвърли още един поглед на Глухия и се запъти към спалнята.

- Глупава малка мръсница – рече той.
- Присъствието ѝ не е ли опасно? – попита Бък.

– Напротив – отвърна Глухия. – Тя успокоява нервите и охлажда напрежението. Пък и ни има за почтени джентълмени, които се занимават с достойни дела. Няма никаква представа с какво се занимаваме.

- Понякога и аз нямам никаква представа – сбърчи вежди Бък.

– Защо, толкова е просто – каза Глухия. – Използваме един изпитан метод, с който си служат бизнесмените на тази процъфтяваща страна – кореспонденцията. Ние, естествено, не го използваме в неограничен мащаб, защото изпращаме само сто писма. Но, надявам се, резултатът си заслужава!

- А ако ни излезе крива сметката?

– Добре. Бък, да приемем, че се случи най-лошото, че печалбата ни е в границите на един процент, което е присъщо на този вид бизнес – на бизнеса чрез кореспонденция. Дотук сме похарчили осемдесет и шест долара и деветдесет и пет цента за карабината, три и седемдесет и пет за кутия патрони, шейсет и четири и деветдесет и пет за преобразувател, седем за електрическият часовник, девет и шейсет за дузина динамит, шейсет цента за детонатора, десет за лепенки и пет за пощенски разноски. Ако смятам правилно? – усмихна се Глухия на Ахмад. – Всичко сто осемдесет и седем долара и осемдесет и пет цента. Другите разноски – за волтметъра, за писъмцата, за уни-формата – не си заслужава да споменавам. И така, ако печалбата ни е един процент, ако само един човек от стоте се хване, ние пак ще се радваме на много изгодна печалба.

- Пет хиляди долара за две убийства? – поклати глава Бък.

- За три убийства – поправи го Глухия.

- Е, заслужава ли си? – намръщи се Бък.

– Уверявам те, че печалбата ще е по-голяма от един процент. В петък гърмим – май се получи игра на думи, а? – последния патрон. В събота сутринта вече всички ще са убедени, че не се шегуваме.

- Колцина смяташ, че ще се хванат?

- Много ще се хванат. Ако не и всичките.

- А ченгетата?
- Какво ченгетата? Те не знаят кои сме, няма и да ни разкрият.
- Дано си прав.
- Знам, че съм прав.
- Нали знаеш, пусти навик – все те ме плашат?
- Чудя ти се на акъла. Знаеш ли защо им викат ченгета?
- Защо?

– Защото само знаят да висят като тъпи ченгели и нищо повече. Методите им са от паметивека и не вършат никаква работа. Щъкат като играчки с ключета на гърба, малки човечета с ограничени действия, които се въртят в безцелни кръгове. Сложиш ли препятствие на пътя им – стена или, да речем, щайга, и те се заковават на място, развиват пружинката и са напълно безпомощни. Та, приятелю – усмихна се Глухия. – аз за тях съм именно тази стена.

- Или тази щайга – рече Бък.
- О, не – намеси се Ахмад. – Той е стена.

Първото просветляване дойде в десет на другата сутрин, когато Фатс Донър се обади в участъка.

Дотогава вече бяха възникнали две хиляди вероятности за онова, което Ла Бреска и Калучи планираха.

Освен по-маловажните въпросителни, свързани с мястото и часа на предполагаемото престъпление, замислено за петнайсети март, съществуваша и някои неизвестни личности – Дом, чието фамилно име все още не успяваха да научат, и русото момиче, возило Ла Бреска миналия петък. Полицията предполагаша, че ако открият единия от двамата, може би щяха да изкопчат нещо повече за предстоящия удар. Вероятно щеше да стане ясно дали убийствата са свързани с този удар, както и дали Ла Бреска работи в комбина с Глухия. С други думи висяха безброй въпроси – само дето нямаше па кого да ги зададат.

Свързаха веднага Донър.

– Май че открих твоя Дом – каза той на Уилис.

– Браво. Как му е фамилното име?

– Ди Филипи. Доминик. Живее в Ривърхед, близо до стария Колизеум, пали познаваш квартала?

– Да. Друго какво научи?

– Към „Коаксиалния кабел“ е.

– Така ли?

– Така.

– Това какво е?

– Кое?

– Какво означава?

– Това, което току-що каза. Някакъв код ли е?

– Кое да е код?

– Този „коаксиален кабел“.

– Не, това е група.

– Каква група?

– Група музиканти.

– Оркестър, така ли?

– Да. Днес им казват групи.

– Какво общо имат коаксиалните кабели?

– Така се казва групата.

- Занасяш ме.
- Не, наистина така се казва.
- И на какво свири Ди Филипи?
- На ритъм китара. – Кажи адреса.
- Норт Андерсън, номер 365.
- Значи в Ривърхед.
- Точно така.
- Откъде си сигурен, че това е именно той?
- Ами ходи и разправя насам-натам, че е загубил на онова състезание цяло състояние. Всъщност май е загубил само петдесет долара, голяма сума, няма що...
- Давай нататък.
- Разправя също, че знае за някакъв голям удар.
- На кого го е казал?
- Едно от момчетата в групата си пада открай време по тревата. Та чрез тая му слабост се добрах и до Ди Филипи. Преди няколко дни пушили заедно и Ди Филипи му разказал за предстоящия удар.
- Нещо по-конкретно?
- Не.
- Значи пушили трева?
- Да. По една цигарка, колкото да върви приказката.
- Ди Филипи дали не си въобразява?
- От тревата ли? О, не.
- А спомена ли нещо за Ла Бреска?
- Не.
- Фатс, нищо особено не ми казваш.
- Струва си поне петдесетачка.
- Струва най-много десетачка.
- Но аз имам много разноски, докато събирам сведения!
- Което ми напомня...
- Какво ти напомня?
- Да оставиш на мира момичето, дето работи за теб.
- Моля?
- Следващия път да я няма.
- Защо?
- Защото тая работа не ми харесва.
- Два пъти съм я гонил. И все се връща.
- С десетте долара ще ѝ купиш билет за Джорджия.
- Браво бе, а дали да не дам десет и на Армията на спасението?

- Остави момичето на мира и повече да не се разправяме.
- Откога стана такъв праведен?
- От днес.
- Мислех те за бизнесмен.
- Такъв съм. Оставяш момичето, а аз забравям всичко, което знам за теб, и което ще науча в бъдеще, окей?
- За мен никой никога нищо не може да научи. Аз съм Невидимия!
- Невидимия е друг.
- Ама ти сериозно ли говориш?
- Ако не си оставил момичето, следващия път, когато те видя, мисли му.
- Ще загубиш ценен сътрудник.
- Все ще се справим и без теб.
- Понякога се чудя защо ли изобщо ви помагам.
- Веднага ще ти обясня защо, искаш ли?
- Добре де, добре.
- Разбрахме ли се за момичето?
- Да, ако ми изпратиш петдесетачка.
- Казах – десетачка.
- Хайде да са дващсет, а?
- За трохите, които ми подхвърли?
- Но това е следа!
- Да, но само следа.
- Една следа струва поне дващсет и пет долара.
- Ще ти дам петнайсет – заяви Уилис и затвори телефона.
- Той извънтя миг след това.
- Осемдесет и седми участък. Уилис на телефона.
- Хал, обажда се Арти, от училището.
- Здрасти.
- Мисля, че се добрахме до нещо конкретно.
- Казвай.
- Преди пет минути Ла Бреска говори с майка си по телефона.
- На италиански ли?
- Не, на английски. Очаквал да му се обади Ди Филипи. Нашият човек, нали?
- Да.
- Каза й да му предаде, че ще го чака в обедната почивка на ъгъла на катедралата и Седмо Авеню.
- Ди Филипи обади ли се?

- Не още. Не са минали и пет минути.
- Добре. В колко часа е срещата?
- В дванайсет и половина.
- Дванайсет и половина на ъгъла на катедралата и Седмо.
- Точно така.
- Ще пратим хора.
- Ще ти позвъня след малко, защото имам клиент. След няколко минути Браун отново се обади.
- Беше Ди Филипи. Госпожата му предаде за срещата. Най-последно раздвижане, а?
- Дано – отвърна Уилис.

Майър и Клинг седяха в колата, паркирана до катедралата, и наблюдаваха Тони Ла Бреска, който чакаше на ъгъла, близо до автобусната спирка. Часовникът на върха на издигащата се над улицата катедрала показваше дванайсет и двайсет. Ла Бреска беше подранил и очевидно нервничеше. Той кръстосваше тротоара, палеше цигара след цигара, през няколко минути поглеждаше към часовника на върха и към ръчния си часовник.

- Вълнуващ момент, а? – каза Клинг.
- Среща на високо равнище – добави Майър.
- Аха. Ла Бреска ще зарадва Дом с подялбата на три. А после Калучи ще реши дали да го бухнат в реката, или не.
- Басирам се, че Дом ще нахлузи циментовите ботуши.
- Не обичам басовете.

Часовникът удари дванайсет и половина. Камбаните отекнаха над улицата. Някои от минавачите вдигнаха поглед към катедралата. Повечето бяха излезли в обедна почивка и бързаха със сгушени и приведени срещу вятъра глави.

- Дом нещо закъснява – отбеляза Майър.
- А Тони нещо се притеснява. Ще припадне от притеснение.
- Аха – засмя се Майър. Парното работеше и в колата беше топло, уютно и унасяше на дрямка. Горкият Ла Бреска, как ли зъзнеше на тоя студ.
- Значи какво правим? – попита Клинг.
- Щом се разделят, тръгваме след Дом.
- Трябва и двамата да хванем – каза Клинг.
- На какво основание?
- Чухме Ла Бреска да урежда някаква игра, нали? Според закона

това е „конспиративен акт“.

– И какво от това? Предпочитам да разбере какво е намислил и да го сгача на местопрестъплението.

– Ако е комбина с Глухия, той е вече вътре за две нарушения. И то големи нарушения.

– Да, но ако са комбина.

– Ти как мислиш?

– Не съм сигурен.

– Може би Дом ще ни каже, а?

– Ако дойде.

– Колко стана часът?

– Без двайсет.

– Хм-м.

Не сваляха очи от Ла Бреска. Той крачеше още по-нервно и потупваше с ръце тялото си, за да се стопли. Беше със същото бежово палто, с което беше облечен, когато взе кутията в парка, със същия зелен шал, завит около врата и със същите обувки с дебели подметки.

– Виж! – възкликна Майър.

– Какво да видя?

– Виж кой спря отсреща до тротоара.

– Кой?

– Русото маце! В същия черен буик!

– Тя пък откъде се взе?

Майър запали колата. Ла Бреска вървеше бързо към буика. Момичето метна назад коси и се наведе да му отвори вратата. Ла Бреска се качи. Колата се отлепи от бордюра.

– Сега какво ще правим? – попита Клинг.

– Тръгваме след тях.

– Ами Дом?

– Може да отиват при него.

– А може и да не отиват.

– Какво губим? – попита Майър.

– Губим Дом.

– Слава богу, че не вървят пеша.

Майър подкара крайслера. Намираха се в най-старата част на града. Улиците бяха тесни, сградите наблъскани една до друга, пешеходците пресичаха, заобикаляйки пъргаво колите, без да поглеждат към светофарите и без да си дават сметка за грозящите ги опасности.

– Иде ми всичките да ги глобя за неправилно пресичане –

промърмори Майър.

- Гледай да не изпуснем буика – каза Клинг.
- Да не съм вчерашен!
- Не си, ама как изпусна оная кола миналата седмица.
- Тогава не бях с кола.
- Завиват наляво.
- Виждам.

Буикът зави и излезе на широкия кей на брега на река Дикс. Ледове бяха сковали водите ѝ – а това се беше случвало само два пъти в миналото. Речното движение беше замряло и тя се ширеше като канзаска равнина с дебела снежна покривка над спотайващия се лед. Голите дървета край кея се огъваха от силния вятър. Дори тежкият буик като че ли се бореше с пристъпите му, докато блондинката въртеше кормилото. Най-сетне тя спря и изгаси мотора. Чуваше се само свистенето на вятъра. Във въздуха прелитаха вестници като огромни птици без глави. По средата на улицата се търкаляше боклукчийско кошче.

Майър и Клинг спряха на една пресечка зад буика и впериха поглед в колата през прозореца на крайслера, на който бяха свалили табелата „Полиция“. Вятърът фучеше и заглушаваше обажданията по радиовръзката. Клинг засили звука.

- Сега какво правим? – попита той.
- Чакаме.
- Ще приберем ли девойката, когато свършат разговора?
- Да.
- Мислиш ли, че знае нещо?
- Надявам се. Според мен, тя е замесена.
- Вероятно. Според приказките на Калучи, става дума за делене между трима...
- Може да е гадже на Дом.
- И да е дошла вместо него?
- Да. Ако Дом има някакви подозрения, защо да не изпрати момичето, докато подрънка на китарката си?
- Възможно е.
- Съвсем възможно.
- Всичко е възможно.
- Много умно!
- Виж, Ла Бреска излиза от колата.
- Доста бързо се разбраха. Хайде, момичето ни трябва!
- Ла Бреска се запъти нагоре по улицата, а Майър и Клинг излязоха

от крайслера. Вятърът едва не ги събори. Те приведоха глави и хукнаха, за да стигнат колата преди да се е отлепила от бордюра. Никак не им се преследваше из града. Майър тичаше пръв, когато чу мотора на буика.

– Бързо! – извика той на Клинг и те спринтираха последните пет-шест ярда. Клинг отвори вратата на шофьора, а Майър препречи срещу-положната врата.

Блондинката беше с панталони и късо сиво палто. Погледна Клинг и какво беше неговото учудване, когато видя, че тя е без грим и със съвсем не женски черти. Клинг замига учудено, вперил очи в наболата по лицето ѝ брада.

Вратата зееше отворена.

Майър също се загледа в „момичето“ и после каза:

– Господин Доминик Ди Филипи?

Доминик беше много горд с дългата си руса коса.

Той се среса няколко пъти в участъка и обясни на ченгетата, че всеки групар трябва да си има имидж, загряват или не? В неговата група всички изглеждали различно. Барабанистът носел очила а ла Бен Франклин, соло китаристът си решил косата отзад напред, пианистът ходел с червени ризи и с червени чорапи, загряват ли? Дългата руса коса не била негова идея, защото и други групари ходели с дълги коси, та затова си пускал и брада. Брадата беше рижа, но като станела по-дълга, щяла да си пасва страхотно с косата, загряват ли какво има предвид или не, а?

– Какъв е случаят, та ме домъкнахте в участъка? – попита накрая той.

– Значи ти си музикант – рече Майър.

– Точно така.

– И се прехранваш със свирене?

– Групата е съвсем отскоро...

– Откога?

– От три месеца.

– Значи свирите и печелите, така ли?

– Нещо такава.

– Къде свирите?

– Всъщност били сме само на прослушвания.

– Получавали ли сте пари от тая работа досега?

– Е, не, не сме. И Биитълс в началото не са получавали.

– Тъй, тъй.

– Свирили са в кръчмата на Ливърпул за фартинг, нали така?

- Какво знаеш ти за фаринга!
- Е, нали така се казва.
- Виж какво, Дом, хайде стига сме си приказвали за музика, а да преминем към същественото.
- Добре. Защо ме докарахте тук?
- Я го запознай с правата му – обърна се Клинг към Майър.
- Дадено – рече Майър и изпя Миранда Ескобедо. Ди Филипи слушаше внимателно. Когато Майър свърши, той отметна русите си кичури и попита:
- Значи мога да си взема адвокат?
- Да.
- Искам адвокат.
- Имаш ли, или искаш ние да ти осигурим?
- Имам.

Докато детективите в участъка висяха като ченгели и чакаха адвокатата на Ди Филипи, Стийв Карела, вече позакрепнал, реши да се разходи до четвъртия етаж и да посети Дженеро.

Дженеро седеше в леглото. Бинтованият му крак бързо заздравяваше. Изненада се, когато видя Карела.

- На какво дължа тази чест? Трогнат съм от вниманието!
- Как си? – попита Карела.
- Горедолу. Боли ме. Не съм допускал, че може да боли толкова от куршум. Тия по филмите се стрелят, падат, стават, но човек не остава с впечатление, че ги боли, нали?
- Боли и още как – усмихна се Карела и седна на ръба на леглото. – Имаш си телевизор.
- Да, на колегата от съседното легло. – Дженеро понижи глас. – Ама той не гледа. Май е доста зле. Или спи, или стене. Няма да го бъде.
- От какво е болен?
- Не знам. Но само спи или охка. Сестрите непрекъснато му дават лекарства, бодат го, денонощна манифестация.
- Е, не е чак толкова лошо.
- Кое?
- Ами да гледаш парад на сестрите.
- Така е. Някои са много готини.
- Как стана тая работа? – Карела кимна към крака на Дженеро.
- Не знаеш ли?
- Само чух, че си ранен.

– Да бе – Дженеро млъкна за миг и продължи:

– Значи преследвахме оня и когато мина покрай мен, аз извадих пишо̀ва, за да дам предупредителен изстрел. – Дженеро се поколеба и добави: – Ето така стана.

– Кофти.

– Какво да се прави, и това се случва. Щом професията ни е такава, трябва да очакваме всичко, нали?

– Да, така е.

– Виж и ти как я загази.

– Аха.

– Все пак ти си детектив.

– Е?

– Ами, нормално е...

– Кое е нормално?

– Нормално е детективите да са подложени на по-голям риск, отколкото обикновените полицаи. Ако един обикновен полицай не е решил наистина да се посвети на работата си, защо ще рискува живота си?

– Как да ти кажа... – усмихна се Карела.

– Не би рискувал, нали?

– Всички започват като обикновени полицаи – скромно каза Карела.

– Да, но те помагат при улични задръствания, превеждат деца през улицата или записват сведения, когато е станала катастрофа. Не рискуват живота си, когато е станала катастрофа. Не рискуват живота си, когато преследват заподозрени типове, нали?

– Често обаче се случва да загиват при изпълнение на служебния дълг.

– Така е, но това са изключения, които рядко се случват.

– Искаш да кажеш, че не си очаквал да се случи с теб?

– Да.

Настъпи тишина.

– Ама как боли само – каза Дженеро. – Дано ме пуснат по-скоро. Горя от желание да тръгна на работа.

– Гледай първо да се излекуваш.

– А теб кога те изписват?

– Утре.

– Добре ли се чувстваш?

– О, да.

– Колко бяха счупените ребра?

- Три.
- А и носът ти.
- Да.
- Лоша работа. Но все пак, ти си детектив.
- Е, да.
- Оня ден бях дежурен в участъка, защото момчетата дойдоха при теб на свиждане. Това беше преди да ми се случи тази случка.
- Как се справи с лудницата? – усмихна се Карела.
- Справих се добре. Е, имам да уча още много, но то, предполагам, идва с практиката.
- Така е.
- Обсъдих едно-друго със Сам Гросман.
- Симпатяга е Сам.
- Разни работи, свързани с лабораторията. Поточно поговорихме за предупрежденията. Готин е, наистина.
- Да.
- Дойде едно хлапе с поредната бележка и аз го задържах, докато момчетата се върнат. Мисля, че добре се справих.
- Убеден съм.
- Щом си се посветил на работата си, трябва да работиш съзнателно – заяви Дженеро.
- Не ще и дума.
- Карела се надигна, понамръщи се от болката в ребрата и каза:
- Е, видях как си, ще тръгвам.
- Благодаря ти, че дойде.
- Няма защо – усмихна се Карела.
- Поздрави всички – каза Дженеро. Карела го погледна леко учудено. – Поздрави момчетата от мен – Котън, Хал, Майър и Бърт. Нали с тях действвахме!
- Добре, ще ги поздравя.
- И благодаря още веднъж, че дойде...
- Моля те, няма защо.
- ... Стийв – пристраши се да добави Дженеро, след като Карела беше вече излязъл.

Адвокатът на Ди Филипи се казваше Ърлин Баум.

Той пристигна в участъка задъхан и първото нещо, което попита, бе дали клиентът му знае правата си. Когато се увери, че всичко е наред, той кимна, свали кафявата си мека шапка и дебелият кафяво палто, внимателно ги постави на бюрото на Майър и попита за какво всъщност

става въпрос. Баум беше приятен мъж, с бяла коса и мустак, топли кафяви очи и дружелюбно кимаше, докато слушаше обясненията на детективите, сякаш се съгласяваше с всичко. Майър веднага уточни, че целта им е не да арестуват Ди Филипи, а да получат информация. Баум смяташе, че е редно да им помогне с каквото може и затова каза на Ди Филипи:

- Доминик, отговаряй на въпросите.
- Добре – съгласи се Ди Филипи.
- Име и адрес? – попита Майър.
- Доминик Америко Ди Филипи, Ривърхед, Норт Андерсън Стрийт

№ 365.

- Професия?
- Нали ви казах, Музикант.
- Един момент! – намеси се Баум. – Разпитвали сте го преди да дойда.

- Спокойно, господине. Само го попитахме какво работи.
- Ясно. – Браун наклони глава, сякаш обмисляше дали са нарушили закона, или не. – Добре, продължавайте – добави след малко той.

- Години?
- Двайсет и осем.
- Женен?
- Неженен.
- Най-близък роднина?
- Ако искате някаква информация от него, за какво ви е тази статистика? – намеси се Баум.

- Господин Баум вие сте негов адвокат и присъствате на разговора. Успокойте се – рече Уилис. – Все още не е казал нищо, заради което да го пратим в затвора.

- Това са обичайни въпроси, сър – добави Майър. – Предполагам, знаете...

- Добре, добре, давайте нататък.
- Най-близък роднина?
- Баща ми. Анджело Ди Филипи.
- Какво работи баща ти?
- Зидар.
- Днес трудно се намират добри зидари – обади се Майър.
- Да.
- Дом, какъв ти е Тони Да Бреска? – попита Уилис.
- Приятел.

- Защо се срещнахте днес?
- Ей така, просто по приятелски.
- Много кратка среща, не мислиш ли?
- Е, да, видяхме се набързо.
- Всеки път ли изминаваш огромни разстояния, само за да се видиш с някого за пет минути?
- Ами нали ми е приятел.
- Какво говорихте?
- Говорихме си за музика.
- Какво по-точно?
- Някакъв негов братовчед ще се жени, та се интересувахте от нашата група.
- Ти какво му каза?
- Казах му, че ще свирим на сватбата.
- Кога е сватбата?
- Ами... май че през юни.
- На коя дата?
- Не помня.
- И откъде знаеш, че ще сте свободни?
- Как откъде? През юни нямаме никакви ангажименти.
- Ти ли си мениджър на групата?
- Не.
- Тогавя защо Ла Бреска се обръща към теб?
- Защото сме приятели.
- Значи говорихте за сватбата.
- Да.
- Каква цена му каза?
- Седемдесет долара.
- Групата от колко музиканти се състои?
- От петима.
- Значи по колко на човек?
- Като разделим седемдесет на пет?
- Прави колко?
- Ами... пет в седем един път, пет от двайсет е четири, значи – по четиринайсет долара на човек.
- Беше ли го сметнал предварително?
- Да.
- Тогавя защо го сметна пред нас?
- Ей така, за да проверя още веднъж.

– Значи каза на Ла Бреска, че сте свободни и че ще струва седемдесет долара. После?

– Той отговори, че ще попита братовчед си дали е съгласен и си тръгна.

– И нищо повече.

– Нищо.

– Защо не разговаряхте по телефона?

– Защо пък по телефона?

– Да, именно, защо?

– Ами защото ми е приятно да се виждам с Тони от време на време, нали ми е приятел.

– Значи дойде от вас чак в центъра, за да го видиш?

– Да.

– А колко загуби на оня прословут мач?

– О, не много.

– Колко?

– Десетина долара. Вие откъде знаете?

– Не бяха ли петдесет долара?

– Може и петдесет да са били. Не помня. Но откъде знаете всичко това? – Той се обърна към Ба-ум. – Откъде знаят?

– Откъде знаете? – повтори въпроса Баум.

– Това е наша работа. Ние задаваме въпроси, а вие се намесвате само ако забележите, че превишаваме правата си, нали така? – каза Майър.

– Да, засега всичко е както трябва, но не мога да разбера каква е целта ви.

– И това ще стане ясно.

– Детектив Майър, искам веднага да ми кажете за какво е целият този разпит, иначе ще посъветвам клиента си да мълчи! – заяви Баум.

Майър въздъхна. Уилис сви примирено рамене.

– Смятаме, че клиентът ви има сведения за предстоящо престъпление – каза Майър.

– Какво престъпление?

– Ако ни разрешите да го разпитаем...

– Първо ще отговорите на въпроса ми.

– Господин Баум, ние можем да задържим клиента ви за укриване на престъпление – заяви Уилис. – Според наказателния кодекс, на основание?

– Един момент! Обяснете ми по-точно – прекъсна го Баум.

– Сър, имаме основание да смятаме, че на клиента ви е обещана сума или друго възнаграждение, за да прикрие престъпление. В зависимост от неговото естество, тази постъпка е наказуема, в някои случаи дори и като углавно престъпление. Мисля, че няма нужда аз да ви го казвам.

– И какво е това престъпление, което той прикрива?

– Можем да го арестуваме и за „заговорничество“, ако, разбира се, е замесен в предстоящото престъпление.

– Вие сигурни ли сте, че такова престъпление наистина предстои?

– Имаме сериозни основания за това.

– Надявам се, разбирате, че споразумението не е равносилно на „заговорничество“ дотогава, докато освен споразумение няма никакъв конкретен резултат от извършени действия.

– Господин Баум – подхвана Майър, – тук не е съд и ще ви моля да не водим юридически спорове. Ако вашият клиент отговаря на въпросите ни, ние няма да го арестуваме...

– Вярвам думите ми не са прозвучали като заплаха – каза Баум.

– О, чуйте ме какво ще ви кажа – не издържа Майър. – Имаме сведения, че лицето Антъни Ла Бреска и лицето Питър Калучи са замислили нарушение на закона, ако искате, можете да го наречете и углавно престъпление. Датата е петнайсети март. Имаме сериозни основания да вярваме, че вашият клиент знае точно какво са замислили и за да не ги издаде на полицията би искал да получи от тях известна сума пари. Господин Баум, ние не искаме да арестуваме Ла Бреска и Калучи и да ги обвиним в „заговорничество“, защото а) не е налице резултатът, за който споменахте и б) така, както са нещата, бихме приключили само с обвинение в незначително нарушение на закона. А вие вероятно се досещате, че ако са замислили убийство, отвличане, грабеж, търговия с наркотици, изнудване или палеж, и ако в допълнение е налице и действие, различно от замисъла да извършат такова престъпление, всеки от тях ще бъде обвинен в углавно престъпление. Вероятно знаете, че наскоро бяха убити и някои видни личности, и нищо чудно Ла Бреска и Калучи да са замесени – предстоящият им удар може да е свързан с изнудване, с убийство или и с двете. При това положение заговорът автоматически се превръща в углавно престъпление. Ние не се занимаваме с клиента ви от немай-къде, пие се опитваме да предотвратим престъпление. Затова предлагаме да си спестим юридическите приказки и да получим необходимата информация – особено от него.

– Според мен той ви казва всичко, което знае – рече Баум.

- И най-вече лъжи – заяви Майър.
- Имайки предвид обстоятелствата?
- Господин Баум, бихте ли??
- ... Мисля, че ще е най-добре да обвините господин Ди Филипи в каквото смятате за необходимо. Нека съдът прецени виновен ли е, или невинен.
- Докато ония двамата си свършат работата, а?
- Мисля, че приказвахме достатъчно – отсече Баум. – Бих посъветвал клиента си да не отговаря повече на въпросите ви, възползвайки се от правата си според...
- Благодаря, господин Баум.
- Ще го задържите ли?
- Да, ще го задържим.
- Въз основа на...?
- Въз основа на наказателния кодекс за укриване на престъпление, според петстотин и седемдесети...
- Да, направете го, защото твърде дълго държите клиента ми без каквото и да е основание. А това, нали знаете...
- Знаем, знаем, и то много добре. Хайде, Хал, води го.
- Ама как така? – обади се Ди Филипи.
- Не се тревожи – каза Баум. – Ще те освободя под гаранция преди да те призоват в съда. Ще излезеш...
- Да, ама ако ония двамата предприемат... – прекъсна го Ди Филипи.
- Доминик, повече не бива да говориш.
- И какво ще ми тръснат за... укриване на престъпление?
- Зависи от престъплението – обади се Майър.
- Доминик...
- Ако извършат престъпление, за което присъдата е смърт или доживотен затвор, ще получиш пет години. Ако...
- А при нападение с грабеж?
- Доминик, като твой адвокат те съветвам повече да не...
- Какво е положението в такъв случай? – повтори Доминик.
- Те това ли са замислили? – попита Майър.
- Не ми отговорихте.
- А ти ще отговориш ли на моите въпроси?
- Ако отговоря, ще ме пуснете ли?
- Доминик, предупреждавам те да мълчиш.
- Защо, да не би ти да отидеш в затвора за три години, а?

– Те нямат основания да...

– Тъй ли? Откъде тогава знаят, че датата е петнайсети март? Откъде? Може би от едно птиченце?

– Доминик, с теб вече се разбрахме – каза Уилис. – Имаме достатъчно сведения, иначе нямаше да си тук, нали? Избери си – или ще ни помогнеш, или ще те арестуваме и така ще се сдобиеш с досие за цял живот. Хайде, избирай!

– Но вие го принуждавате! – повиши глас Баум.

– И така да е. Фактът обаче си е факт – каза Уилис.

– Ще ви кажа всичко, което знам – рече Ди Филипи.

А той знаеше много. И го разказа отначало докрай.

Нападението било планирано за осем вечерта в петък, а жертвата бe собственикът на шивашкото ателие на Кълвър Авеню. Собственикът Марио Виченцо си тръгвал всяка петъчна вечер със седмичната печалба, която носел в метална кутия. В събота сутринта жена му Лаура занасяла парите в кварталната банка – за разлика от повечето банки, които не обичат да работят в събота, тя била отворена до обед през почивния ден.

Джон Марио Виченцо, известен на Кълвър Авеню като Джон Шивача, бил прехвърлил седемдесетте – с други думи лесна жертва. Ди Филипи подчерта, че очаквали много голяма сума, пък дори и разделена на три. По план трябвало да влязат в ателието в осем без десет – минути преди Джон да спусне щорите на витрината. Щорите щял да спусне Ла Бреска, а след това да заключи вратата, докато Калучи закара Джон Шивача в задната стая, с насочен в гърба пистолет. Там щял да го върже и остави на пода до машината за парно гладене. После – парите, цял куп, събиран през седмицата и – беж да ги няма. Животът на Джон Шивача зависел от поведението му.

Ди Филипи научил за плана една вечер в пицарията на Трето Авеню. Седял с гръб към Ла Бреска и Калучи, а те говорели малко по-високо, отколкото трябва. Отначало му станало неприятно – значи двама италианци нападат и ограбват друг италианец, но размислил и си казал – по дяволите, какво ме засяга, да правят каквото щат, но няма да ги издам, защото не ми е в характера. Това било преди оня мач и преди да остане без пукната пара. Както се чудел какво да направи, та да се сдобие с малко пари, изведнъж се сетил за тия двамата. Не смятал, че ще се опънат на „предложението“ му да делят, защото парите били достатъчно много.

– За казва сума става дума? – попита Уилис.

– Ами поне за четиристотин долара, ако не и за повече.

Сряда беше ден, изпълнен със събития.

В сряда откриха, че някой е откраднал от участъка:

Пишеща машина Шест химикалки

Електрически вентилатор

Термос

Кутия с тютюн за лула

Четири сапуна

Пълна загадка.

Дори за Стийв Карела, който беше вече изписан и бавно се движеше из участъка с бинтовани ребра. Поради деликатното му състояние имаше предложение да остане в участъка и да се занимава с разкритието на Голямата мистериозна кражба. Но лейтенант Бърнс реши, че ще е по-добре да възложи на него и на Хал Уилис случая с шивашкото ателие. В сряда, в дванайсет на обед, двойката се отправи към ателието на Джон Шивача.

Но преди това се случиха много други неща. Беше наистина страхотен ден.

В осем сутринта патрулиращият полицаи се обади, за да докладва, че е намерил в един вход вкочанен труп – по всичко личеше, че човекът е бил запален. Значи ония двамата пак се бяха развихрили и трябваше да предприемат нещо, докато не са запалили всички градски скитници. Клинг, който разговаря с полицаия, му нареди да остане при трупа, докато изпратят кола, но оня се оплака, че входът и целият квартал вонели непоносимо. Ала Клинг не даваше пет пари за подобни неприятности и го посъветва да се обърне, ако желае, към капитан Фрик.

В девет и петнайсет в участъка довтаса Шантавата Сейди. За да разкаже за пореден път как един мъж се опитал да ѝ отнеме девствеността. Сейди беше на седемдесет и осем години, беззъба баба, която от около четири години се оплакваше всяка сряда сутрин в участъка – по телефона или лично, че предишната нощ в апартамента ѝ влязъл мъж, който се опитал да разкъса нощницата ѝ и да я изнасили. Когато се оплака за пръв път преди четири години, те ѝ повярваха и решиха, че под сами носа им се е появил един нов Бостънски удушвач. Веднага изпратиха Анди

Паркър в апартамента на старата дама. Следващата сряда тя отново се оплака, че изнасилвачът се появил – макар Анди да бе прекарал цялата предишна нощ буден и нащрек в кухнята. В участъка дълго го подиграваха, че сигурно той е изнасилвачът, но Анди не намираше шегата за смешна. Ето как разбраха, че Сейди е откачалка и че често ще ги посещава с едно и също оплакване. В началото само не знаеха, че посетенията ѝ ще бъдат винаги в сряда сутрин и че фантазията ѝ е толкова лишена от въображение, както и атмосферата в самия участък. Изнасилвачът беше винаги един и същ – висок, мургав, приличаше на Рудолф Валентино и неизменно бе облечен с черна пелерина над смокинга, с бяла официална риза, черна папионка и черни обувки за танци. Панталоните му не бяха с цип, а с копчета. Пет копчета. Разкопчавал ги бавно и предизвикателно и предупреждавал Сейди да не вика, защото щял само да я „опознае“. Сейди мълчала и чак когато разкопчавал и последното копче и изваждал „онова нещо“ започвала да пици. Тогава изнасилвачът се втурвал към аварийното стълбище и като Дъглас Феърбанкс мигновено изчезвал през задния двор.

Опитът за изнасилване, за който им разказа тази сряда, не се отличаваше от предишните разкази през последните четири години. Уилис записа всичко и ѝ обеща да вземат мерки, та най-после този извратен тип да си получи заслуженото.

В десет без петнайсет в участъка дойде една жена – изчезнал съпругът ѝ. Жената беше около трийсет и пет годишна хубава брюнетка, със зелено палто, което подчертаваше зеленикавите ѝ очи. Лицето ѝ беше порозовяло от студа и от нея струеше жизненост, макар да беше разстроена от изчезването на съпруга. След като я разпита, Майър разбра, че съпругът всъщност не е неин съпруг, а съпруг на най-добрата ѝ приятелка, и че те живеели в съседния апартамент на Ейнсли Авеню. От разговора се разбира, че от три години и четири месеца зеленооката госпожа има „връзка“ с въпросния съпруг – помежду им царели прекрасни отношения, една дума накриво не си били казали. Предишната вечер обаче, когато най-добрата приятелка отишла да играе бинго, те двамата се скарали ужасно, тъй като той искал да го „правят“ на дивана в хола, а в съседната стая спели четирите му дечица! Тя отказала, защото предложението ѝ се видяло твърде неприлично, а той си нахлупил шапката, грабнал палтото и излязъл в студената нощ. До този момент от него няма и следа. Приятелката ѝ смятала, че е отишъл да се почерпи, тъй като обичал да си пийва, но за зеленооката красавица неговото отсъствие било истинско мъчение, според нея той бил излязал, за да ѝ отмъсти. Да

знаела, че ще стане така, щяла да му позволи... Защото всички мъже са еднакви, нали така?

Да, съгласи се Майър.

Та, значи, съпругата не смятала за необходимо да търсят помощта на полицията, по зеленооката госпожа се бояла, че в отчаянието си той може да извърши нещо необмислено и затова решила да се обърне за съдействие към представителите на закона, та дано го открият и върнат в семейното гнездо, при обичните нему хора... Мъже, такива онакива, все едни и същи, нали?

Да, отново се съгласи Майър.

Той записа всичко необходимо и се замисли откога не е чукал Сара на дивана в хола, докато децата спят. В крайна сметка стигна до заключението, че никога не го беше правил. Реши да опита вечерта, щом се прибере, а после увери зеленооката госпожа, че ще направят всичко възможно да открият съпруга на най-добрата ѝ приятелка. Успокои я, че няма защо да се тревожи, тъй като съпругът сигурно е отишъл при някой приятел.

Точно това ме безпокои, въздъхна зеленооката госпожа. А Майър можа само да каже „О!“.

Жената си тръгна и Майър подреди листовите със сведенията в папка. Не му се искаше отсега да се обръща за съдействие към Бюрото за безследно изчезнали. Тъкмо започна да печата отчета за един грабеж, когато в стаята влезе Анди Паркър с Луис Джебчията. Паркър се кискаше неудържимо, но на Луис явно не му беше до смях. Той беше висок, слаб, с рядка русолява коса, кожата под челюстта му синееше, а очите му бяха сини и пронизателни. Палтото му беше спортно, бежово, ръкавиците кафяви, кожени, носеше и чадър в сгъвката на лакътя. Луис бе свъсил вежди, а Паркър не спираше да се залива от смях.

– Виж кой е тук! – рече Паркър, задавяйки се от смях.

– Голяма изненада, няма що – каза Майър. – Здравсти, Луис, как е бизнесът?

Луис се намръщи още повече, Майър сви рамене.

– Най-печеният джебчия в града!

– Кажй де, какво стана? – попита Карела.

– Ами стоя си аз на тезгяха в закусвалнята на Джери и...

– И?

– И както стоя с гръб към вратата, усещам какво?

– Какво?

– Усещам нечия ръка в джоба си! Сграбчвам ръката за китката,

обръщам се с пицов в другата ръка и кого да видя?

– Казвай!

– Виждам Луис! – Паркър отново избухна в кикот. – Най-печеният джебчия! Иска да се сдобие с портфейл на детектив!!!

– Грешка – промълви Луис, сбърчил чело.

– И то голяма! – хилеше се Паркър.

– Беше с гръб – добави Луис.

– Луис, приятелю, отиваш в пандиза! – с усмивка заяви Паркър. – Хайде, идвай да те заключа, докато не си свил портфейла на Майър.

– Не виждам какво толкова смешно има – рече Луис и последва Паркър.

– Е как да не е смешно! – не се сдържа Майър.

На прага застана непознат мъж и на развален английски понита дали някой не знае италиански. Карела каза, че знае и го покапи да седне. Мъжът благодари на италиански, свали шапката си, сложи я върху коленете и заговори. Оплака се, че някой пълнел колата му с боклук.

– С боклук! – учуди се Карела.

– Sì, с боклук.

Вече цяла седмица някой отключвал колата му нощем и засипвал предната седалка с боклуци. Празни тенекиени кутии, останки от храни, кори от ябълки, утайка от кафе, какво ли не.

– Perché non lo chiude a chiave? – попита Карела.

Човекът му отговори, че си заключвал колата всяка вечер, но нищо не помагало. Оня тип бил счупил страничното прозорче оттам отключвал колата, за да изсипва гадостите на предната седалка. Така че и да заключва и да не заключва, оня мръсник си промушвал ръката през счупеното прозорче, отварял и засипвал предната седалка с гадости. Колата вече миришела непоносимо.

– Вие подозирате ли някого? – попита Карела.

– Не.

– Някой, който да иска да ви отмъсти?

– Не, мен всички ме обичат и уважават.

– Ще изпратим човек – заключи Карела.

– Per piacere – каза мъжът, нахлупи шапката си, стисна ръката на Карела и излезе.

Беше 10.33.

В 10.35 Майър се обади на Раул Чабриър, побъбри празни приказки с Бърнис и най-сетне тя го свърза с Раул.

– Здравсти Роли, какво откри?

– За кое?

– За книгата.

– О...

– Забрави ли? – попита Майър с леден тон.

– Да ти се е случвало да се занимаваш с две дела едновременно? – попита Чабриър.

– Никога – отвърна Майър.

– Главата ми се е запалила. Подготвям едното, а на другото се опитвам да направя заключение. А ти искаш да се занимавам с някакъв тъп роман!

– Да, но...

– Знам, знам. Обещах ти...

– Тогава...

– Ще видя какво мога да направя, Майър Щом съм обещал! Аз винаги спазвам думата си. Как се казваше книгата?

– „Майър, Майър“.

– Да бе, ей сега ще проверя как стоят нещата. Бърнис – извика Чабриър, – запиши си да се обадим пак на Майър.

– Кога? – попита Майър.

Часът беше 10.39.

В единайсет без пет в пощата на Хейл Стрийт влезе висок рус мъж със слухово апаратче и кашоп в ръцете. Остави кашона на гише „Пратки“. Вътре имаше сто запечатани писма.

– Градска поща? – попита мъжът зад гишето.

– Да.

– Бърза поща?

– Да.

– Всичките ли имат марки?

– Всичките.

– Добре – каза служителят обърна кашона и в единайсет писмата заминаха.

Глухия се върна в апартамента. Вратата отвори Рошел.

– Изпрати ли хартийките? – попита тя.

– Да – захили се той.

Джон Шивача се опъваше.

– Не искам ченгета в магазина – категорично заяви той на развален английски.

Карела спокойно обясни на английски, че имат сведения за

предстоящо нападение в петък вечерта, в осем часа, и че лейтенантът е решил да ги изпрати на пост тази вечер, в случай, че нападателите подранят. Той увери Джон Шивача, че двамата с колегата му ще стоят незабележимо зад завесата, разделяща предната от задната част на магазина, няма да му пречат, няма да шукнат дори, и ще се впуснат в акция само ако нападателите се появят.

– Lei e pazzo! – каза Джон Шивача, убеден, че Карела е луд.

Тогава Карела заговори на италиански. Беше го учил като дете, но напоследък не му се отдаваше често възможност да практикува езика. Наскоро бе разговарял на италиански с оня човек, на когото пълнеха колата с боклуци. Джон Шивача се слиса като разбра, че и ченгето е италианец.

Преди време Джон Шивача бе писал писмо до едно популярно телевизионно шоу, в което се възмущаваше, че много често представят италианците като мошеници. Неговият род се състоял от седемдесет и четири души, всички живеели в този град и до един били честни хора, които се трепят от зори до мрак. Тогава защо телевизията внушава на хората, че всички крадци са италианци? Отговориха му, че не всички мошеници в шоуто са представяни като италианци – имало и евреи, и ирландци. От ясно по-ясно – не всички, и все пак повечето... С други думи на Джон Шивача му стана приятно, че ателието ще бъде пазено от ченге италианец, Джон не обичаше непознати хора в ателието, пък били те и ченгета италианци. Оня с него, niskият, определено не беше италианец, кой го знае какъв беше!

Джон Шивача въртеше добре бизнеса, но Карела се съмняваше да печели по четиристотин долара на седмица – сметките на Калучи и Ла Бреска май бяха криви. Чудна работа, да рискуват от десет до трийсет години затвор за четиристотин долара!

Никога нямаше да разбере психиката на такива хора.

Не можеше да разбере и що за човек е Глухия.

Петдесет хиляди долара срещу вероятността да получи доживотна присъда. Пълна лудост! Човек с неговия ум и възможности не можеше да не си дава сметка че никой няма да му даде петдесет хиляди от градския трезор само защото заплашва с убийство. Шансовете му бяха почти никакви и всеки прозорлив манипулатор би го разбрал. Следователно целта на Глухия беше не да получи парите, а да убие заместник-кмета, както уби инспектор Каупър. И защо всичко това? Карела беше убеден, че Глухия не е маниакален убиец. Не, той беше делови бизнесмен, който предприемаше обмислен риск. Бизнесмените не предприемат рискове,

без да са сигурни, че ще се сдобият с печалба. Първия път не получи парите и уби човека. Втория вдигна цената, като знаеше, че отново ще удари на камък, след което отново извърши убийство. Уведоми вестниците за предупредителните закани, останали без ответ, и из-чезна.

Къде беше печалбата от всичко това?

Ще изникне, бейби, няма начин, мислеше си Карела, докато седеше в задната част на ателието на Джон Шивача и се чудеше колко ли получава гладач-ката на парната машина.

12

До господин Карл Уолър
Маршал Авеню № 1121
Изола

Господин Уолър,

Ако се отнесете към това писмо като към шега, ще умрете.

Следват фактите. Прочетете ги внимателно. Те могат да спасят живота Ви.

1. Главният инспектор по градоустройството Каупър не обърна внимание на предупрежденията и умря.

2. Заместник-кметът Сканлън също пренебрегна предупрежденията а умря.

3. Дж. М. В. е следващият. Той ще умре в петък вечерта

Какво общо имате Ви?

1. Това е предупреждение към **Вас**. То е **единствено**. Друго няма да има. Запомнете го!

2. Изтеглете пет хиляди (небелязани) банкноти от сметката си.

3. Следващата седмица ще ви се обадим по телефона, за да ви уведомим къде и как ще ни предадете парите.

4. Ако не изпълните тези условия, ще бъдете убит **без предупреждение**.

Не хранете напразни надежди!

Полицията беше предупредена и въпреки това не можа да спаси живота на Каупър и Сканлън. Няма да може да спаси и Дж. М. В. Можете да прецените какви са шансовете **Ви**, ако не осигурите споменатата сума, нали? Ще действаме **без предупреждение!**

Изтеглете парите. Ще ви се обадим. Скоро.

Подобни писма бяха изпратени на сто адреса в четвъртък. Глухия цъфтеше. Свирукаше си в апартамента, където обмисляше плана за пореден път. Изпитваше удоволствие от мисълта, че сто богаташи ще полудеят от шубе.

До пет вечерта щяха да са получили писмата и да са взели първоначалното решение. Някои щяха да му хвърлят любопитен поглед и да го пуснат на топка в кошчето. Други, паникьорите, щяха да позвънят в полицията или щяха да отидат до районния участък с писмото в ръка, за да настояват за закрила. Тази част от плана беше много изпитана, мислеше си Глухия. Кметът беше предупреден, но не директно! Той щеше да научи за надвисналата над живота му заплаха от паникьосаните граждани, уведомили полицията.

А утре вечер предупреденият кмет щеше всякак да умре.

Преди шест месеца, когато започна подготовката на плана, Глухия разбра някои много интересни неща. Разбра например, че всеки, който иска да научи откъде минава подземния градски водопровод, трябва само да поиска плана в стая 1720 на Градския съвет. С плана на канализацията гражданите можеха да се запознаят в друга стая на същата сграда. Глухия, уви, не го интересуваха нито тръби, нито канали. Той се интересуваше от електрическите инсталации. Не беше трудно да научи, че за съжаление, до схемата на подземните електрически кабели не бе лесно да се добереш. Картите се пазеха в Картографското бюро на градската електрокомпания, където сред другите чертожници работеше и Ахмад.

Първата карта, която Ахмад показва на Глухия, бе на част от района Изола. Глухия се интересуваше от квартала, наречен Комплекс Меридиан. Къщата на кмета беше на ъгъла на Саут Меридиан и Вандерхоф. Подстанцията, обслужваща комплекса, се наричаше Саут Меридиан № 3. В подстанцията имаше високоволтажни кабели (Ахмад ги наричаше „захранващи“), които идваха от друга станция в градската електро-система. За да потъне къщата на кмета в тъмнина, в деня на убийството тези кабели трябваше да бъдат прекъснати.

Ахмад донесе още една карта – „Връзки“. На нея ясно, и подробно бяха отбелязани захранвачите към всяка подстанция. Подстанцията на първата карта се наричаше Саут Меридиан № 3. Глухия съпостави първата и втората карта и намери захранвача на подстанцията – 65СА3. Това наложи измъкването и на трета карта 65СА3 с подзаглавие Подстанция Саут Меридиан. Тя представляваше дълга диаграма на пътя на захранвача под градските улици с означения на местата, където имаше достъп до кабелите. 65СА3 минаваше през тринайсет такива места по криволичещия надземен път до подстанцията. Глухия се спря на едно от тринайсетте – на половин миля от дома на кмета и записа означението му: М 3860–120 Ул. Ц.

Последната и най-важна карта бе с точното означение на

местонахождението на капака, под който се намираха кабелите. М3860 беше на Факсън Драйв, на 120 фута южно от тротоара, в центъра на улицата – оттам и съкращението Ул. Ц. Високоволтажните кабели минаваха на пет фута под тежкия капак.

Утре вечер Ахмад, Бък и Глухия щяха да вдигнат капака и една от бомбите на Бък щеше да се погрижи за кабелчетата.

И после...

Ах, после...

После предстоеше най-хубавото и Глухия се усмихваше всеки път, когато си представяше тази част от плана.

Представяше си къщата на кмета на другия ден, в десет вечерта, заобиколена от полицаи и детективи, заети със специалната задача да осигурят охрана на достопочтения Дж. М. В. Значи той спира черната кола точно пред тъмната сграда. Фенерчето на дежурния полицай осветява предните врати, а на тях проблясват светочувствителни златисти надписи, залепени от-Ахмад. – Градска електрокомпания (осем цента за буква, всичко – долар и двадесет и шест цента). Вратите на колата се отварят. Трима мъже излизат. Двама са с работни гашеризони (по 6.95 всеки). Третият е с униформа на полицейски сержант, взета от „Театрални костюми под наем“ (75 долара депозит плюс десет долара на ден) и в добавка жълта лента на ръкава с надпис „Спешен полицейски отряд“ за 1.25 долара.

– Кой сте вие? – пита полицаят. Фенерчето му осветява триото. Бък, който е в сержантската униформа, пристъпя напред.

– Сержант Пиърс от спешната служба. Техниците ще проверят на какво се дължи прекъсването на тока.

– Окей, сержант.

– Всичко спокойно ли е? – пита Бък.

– Засега да, сержант.

– Прегледайте чантите на техниците. После не искам неприятности.

– Добра идея – казва полицаят и насочва фенерчето към отворената чанта на Ахмад. Вътре има четири отверки, френски ключ. Чук, ножче за оголване на жици, изолирбанд, линия, скоба, нивелир, плоски клещи, фазомер, ножовка, злодейка, бушони... – Затвори си чантата – кима полицаят и се обръща към Глухия: – А ти какво носиш?

– Волтметър.

– Може ли да го видя?

– Разбира се.

Волтметърът представлява черна кожена кутия дълга около

дванайсет инча, широка – осем, и дълбока – пет. Глухия отваря капака. Виждат се два циферблата, на единия пише „Волтметър“, на другия „Амперметър“. Под циферблатите има три копчета. Фабрични надписи сочат предназначението им. Отляво вертикално са разположени няколко гнезда за 600 В, 300 В, 150... Отдясно са разположени подобни гнезда: 60 Амп, 30 Амп, 15 Амп... Полицаят оглежда още малко лампичките и надписите и казва:

– Добре, затваряй.

Глухия затваря капака.

– Можем да влизаме, нали?

– Да, сержант – отговаря дежурният полицай и триото се отправя към вратата. На пътя им се изпречва детектив.

– Сержант Пиърс от спешната служба – казва Бък. – Водя двама техници да оправят аварията.

– Добре.

– Ще бъда с тях, но друга отговорност не поемам – заявява Бък.

– Какво искате да кажете?

– Искам да кажа, че ако кметът се спъне и си счупи глезена в тъмницата, не искам после шефът да ми трие сол на главата.

– Не се безпокойте за кмета – усмихва се детективът.

– Хайде, момчета – казва Бък, – откъде ще започнете?

Влизат. Сградата има собствено осветление, но то е слабо и навсякъде цари полумрак. Сякаш се движат не хора, а призраци. Тримата тръгват от приземния етаж, уж проверяват електрическите вериги. Минават през всички стаи, но не се натъкват на кмета. В спалнята Глухия търси усилено повредата под леглото. Когато излиза от стаята, той не носи нищо. Кутията е останала под леглото.

Вътрешността на кутията под всички надписи, копчета и гнезда крие една от бомбите на Бък, която ще избухне в два след полунощ.

Тогава кметът ще умре.

Обречените ще научат новината в събота сутрин. Ще отворят вестниците, ще прочетат заглавията и ще разберат, че предупреждението е сериозно. Те ще вземат писмото и ще го прочетат отново, този път потресени от заплахата. Ако смърт грози живота ти, всъщност какво са пет хиляди долара? Всеки от стотите лица в списъка печелеше поне по двеста хиляди годишно. Жертвите бяха много внимателно подбрани – между четиристотин и двайсет „кандидати“. Стотите избраници бяха от ония богаташи, които с лека ръка профукват пет хиляди в Лас Вегас, инвестират в съмнителни сделки и предстоящи премиери на Бродуей и всякак

биха пожертвали пет хиляди, за да живеят.

Ще платят, няма начин да не платят, мислеше си Глухия.

Е, сигурно не всички. Но достатъчно. Може би щеше да се наложи да организират още някое и друго убийство, може би няколко тузарчета щяха да бъдат елиминирани, и така щяха да уверят останалите, че не се шегуват, та бързо-бързо да си платят за живота.

След утрешното убийство ще разберат, че не се шегуваме и ще дадат парите, къде ще ходят.

Глухия се усмихна.

Предстоеше интересен уикенд.

– Това е положението – обърна се лейтенант Бърно към Карела. – Следващият е кметът.

– Няма да успее – заяви Хос.

– Трябва да не успее! – рече Бърнс. – Защото успее ли, има да събира пари като гъби след дъжд. Колко ли писма е разпратил?

– Можем да пресметнем – каза Карела. – Първо предупреди Каупър и поиска пет хиляди. После – заместник-кмета, този път сумата беше петдесет хиляди. Сега заяви, че ще убие кмета в петък вечерта. Както покачва цената, този път тя ще възлезе на десет пъти по петдесет хиляди, което прави...

– Остави – прекъсна го Бърнс.

– Можем да пресметнем.

– Какво има да смятаме, след като се е закарал да убие кмета!

– Не знам – отвърна Карела, но си мисля, че ако пресметнем парите, може да се натъкнем на някое слабо местенце в плановете на този тип.

Бърнс го гледаше втренчено.

– Защото този човек не цели само убийството на кмета.

– На мен и това ми стига.

– На теб – да, но не и на Глухия. Той се гордее с изобретателността си. – Карела погледна писмото на бюрото. – Кой е този Карл Уолър?

– Фабрикант на конфекция. Живее в района на седемнайсети участък. Донесе писмото сутринта. Капитан Бънди смята, че трябва и ние да го видим. Нали се занимавахме с предишните убийства.

– Отново в негов стил – обади се Хос. – Той предупреди и за предишните убийства.

– Да, но тук нещо липсва – каза Карела.

– Какво?

– Липсва личният момент. Всичко започва от осемдесет и седми

участък като вендета за оня случай преди години, когато слагаше бомби в целия град, за да отвлече вниманието от банковия обир. Питам – защо сега реши да остави на мира осемдесети и седми участък? Ако убие кмета, глупаци излизат именно полицаите, които са отговаряли за охраната. И ето че ние се оказваме освободени от тази опасност, ние сме свободни! Ето това не мога да разбера, с нищо не мога да си го обясня!

– Няма нищо неясно – заяви Бърнс. – Ако може да убие кмета, след като е предупредил за това, шансовете да го стори без предупреждение са много по-големи. В писмото повтаря няколко пъти – без предупреждение!

– И все пак... – уклончиво рече Карела.

– Няма все пак – прекъсна го Бърнс. – Ясно е като две и две четири. Този човек е самият Сатана!

Хос и Карела замалко да прихнат. Беше необичайно полицаи да нарича някого Сатана – пък бил той и извратен тип със слабост към малки деца или масов убиец. Такава дума може да употреби някой съдия или политик. Изобщо красноречивият речник не бе присъщ за Бърнс. Ала изражението му беше такова, че смехът на двамата мъже тутакси секна. Лейтенантът беше в пълна безизходица, изглеждаше състарен и много угрижен. Той въздъхна дълбоко и попита:

– Как ще го спрем, момчета?

Гласът му беше като на отчаян колежанин първокурсник, на който му предстои мач с по-големите.

– С божия помощ – отговори Карела.

Макар Джеймс Мартин Вейл ревностно да изповядваше епископалната вяра, той реши, че този следобед може да свърши много по-полезни неща, отколкото да се моли.

Той свика специално заседание в кабинета си в Градския съвет (Бърнс не беше поканен), на което решиха да вземат всички мерки срещу Глухия (както го наричаха в осемдесет и седми участък), за да му попречат да изпълни заплахата си. Дж. М. В. беше чаровен и остроумен, и успя да убеди присъстващите, че сигурността на гражданите е много по-важна от неговата собствена сигурност.

– Трябва да се постареем да спасим моя живот най-вече, за да попечим на този човек да граби спечелените с пот пари на хората в града ни. Ако му позволим да посегне на живота ми, той ще ги изнудва до безкрай. Затова именно се нуждаем от охрана.

– Уважаеми господин кмете – взе думата областният прокурор, –

предлагам охраната да продължи и след петък вечерта. Защото не бива да му даваме възможност да посегне на живота ви.

– Прав сте – кимна кметът.

– Господин кмете – обади се градският военен комендант, – предлагам да отложите появите си пред публика поне до април.

– Не е много разумно да се скрия съвсем от света – каза Дж. М. В., имайки предвид, че годината е изборна.

– Ограничете ги тогава – съгласи се комендантът, който също си спомни, че изборите наблизават и че името му е в една бюлетина с името на почитаемия господин кмет.

– Ти, Слим, какво мислиш? – обърна се Дж. М. В. към главния полицейски инспектор.

Той беше доста висок и над сто килограма, и бавно се размърда в стола срещу бюрото на кмета.

– От ченгета няма да можете да се почешете – заяви той, с което, макар и не особено изискано изявление, каза най-важното.

– Колкото хора искате, имате ги от мен – рече областният прокурор и в този миг си спомни, че двама от най-добрите му детективи бяха хвъркнали съвсем скоро във въздуха и заминали за Полицейското небесно царство.

– Бих ви препоръчал веднага след заседанието да минете на пълен преглед – обади се медицинският съветник в екипа на кмета.

– Защо?

– За всеки случай. Знаете има отрови, които?

– Е, това вече е малко вероятно – възрази Дж. М. В.

– Акумулирането на малки дози отрова за дълъг период от време може да доведе до смърт – отговори съветникът. – Имаме работа с човек, чиито планове са дългосрочни...

– Добре, ще мина на преглед – съгласи се Дж. М. В. – Тъкмо може да излекувате и настинката ми – чаровно се усмихна той.

– Не е лошо да се направи оглед и на превозните средства – каза председателят на градския съвет. – Защото онази бомба беше?

– Ще направим веднага оглед – прекъсна го областният прокурор.

– Господин кмете – дойде ред и на пресекретарят, – налага се да спрем всички съобщения за посещенията и речите ви, докато не премине опасността.

– Да, добре, аз и без това нямам намерение да се отдалечавам твърде много от къщи, нали Стан? – обърна се кметът към прокурора.

– Съветвам ви поне един месец да се задържате по-вече въщи.

– Е, то и тук може да има бомба, нали така? – малко нетактично подхвърли полицейският инспектор и всички млъкнаха. Часовникът на стената изнервящо тиктакаше.

– Ами тогава трябва да се претърсва не само дома ми, а н тази сграда – отново чаровно се усмихна кметът. – Трябва да се вземат всички необходими мерки.

– Да, сър – кимна прокурорът.

– Този глух човек най-после трябва да бъде открит.

– Да, сър, правим всичко възможно.

– И какво по-точно? – последва въпрос, придружен с чаровна усмивка.

– Дебнем го да сгреши някъде – отговори инспекторът.

– А ако не сгреши?

– Не може да не сгреши.

– И все пак, ако не сгреши?

– Няма начин.

– Имате ли някакви следи? – заинтересува се Дж. М. В.

– В работата на полиция често и най-несъвпадащите факти се навръзват – каза инспекторът и се намръщи, защото почувства, че не се изрази особено ясно. – Попадаме па различни инциденти в процеса на работа. Например след пет-шест месеца арестуваме лицето Х за грабеж, разпитваме го н откриваме, че преди няколко месеца е извършило убийство.

– Да се надяваме, че няма да се наложи да чакаме пет-шест месеца, докато нашият човек бъде заловен за поредното престъпление – чаровно подхвърли кметът.

– Не искам да бъда песимист, уважаеми господин кмете, аз само се опитвах да кажа, че в нашата работа се преливат минало, настояще н бъдеще. Имам всички основания да вярвам, че този човек ще бъде задържан в кратки срокове.

– Дай боже преди да ме убие – чаровно отбеляза Дж. М. В. – Ако няма други въпроси за решаване, всеки може да поеме задачите си по охраната. Хърб, изпрати доктора, готов съм за медицински преглед.

– Ще се свържа с групата по обезвреждане на бомби – надигна се полицейският инспектор.

– Да, това е може би най-важното. – Кметът стана. – Господа, благодаря ви за ценните предложения. Вярвам, че всичко ще бъде както трябва.

– Хората ми ще бъдат тук след няколко минути – обеща

прокурорът.

– Благодаря, Стан – кимна кметът.

Мъжете се отправиха към вратата, като още веднъж увериха кмета, че ще му бъде осигурена съвършена охрана. Чаровно усмихнат, той благодари на всеки един поотделно, изпрати ги и седна на големия тапициран стол зад бюрото с поглед, вперен в тиктакация стенен часовник.

Навън започна да вали сняг.

Отначало снегът само прехвърчаше.

Падаше от небето бавно и някак несигурно и застилаше улиците и тротоарите с тънка пухкава покривка. В осем вечерта, когато изписаха патрулиращия полицаи Дженеро от болницата, снеговалежът се беше засилил, но все още не представляваше пречка за движението, особено, ако като бащата на Дженеро, всички шофьори бяха със специални зимни гуми. Пътуваха доста шумно, но без произшествия. Майката на Дженеро не спря да увещава сина си да разговаря с капитана, а бащата непрестанно й крещеше да млъкне. Дженеро се чувстваше здрав и силен, и гореше от нетърпение да се върне на работа. Утре беше първото му дежурство. Имайки предвид здравословното му състояние, капитан Фрик беше наредил следващата седмица да не патрулира по улиците, а да дежури в една от обикалящите коли. Дженеро смяташе това за един вид повишение.

Снегът продължаваше да вали.

Петък.

Градът заприлича на истинска тундра. Толкова сняг никой никога не беше виждал – с изключение на родените в Аляска. Навсякъде – сняг. По покривите, оградите, тротоарите, улиците, боклукчийските кофи, колите, саксиите, дори по хората. Невероятно! По-страшно от снежната буря през осемдесет и осма, твърдыха хора, които не си спомняха снежната буря от онова време. Уважаемият кмет, сякаш си нямаше други главоболия, трябваше да организира заедно с Отдела по чистота наемането на хиляда и двеста временни работника, които да изринат снега и да го изхвърлят в река Дикс – работа за около седмица, а надниците надхвърляха петстотин хиляди долара. Ако, разбира се, не завалеше пак.

Започнаха да ринат, шом спря да вали. А спря да вали чак в три и половина следобед, петнайсет минути преди Дженеро да се качи в патрулиращата кола и час и половина преди Уилис и Карела да заемат позиция в задната стая на шивашкото ателие. Очакваше се снегориначите да работят на три смени, но никой не беше предвидил обездвижващия ефект на нетърпимия мраз, който намаляваше работоспособността. Студената вълна беше дошла някъде от Канада. Всъщност никой не се интересуваше откъде точно е дошла, стига да заминеше по-бързо и то най-добре към морето или към Бермуда, пък дори и към Флорида... С други думи, където и да е, пу да не е в моята къща.

Ала спасение явно нямаше.

Студът замрази и парализира града. По обяд спешните мерки влязоха в действие, а в четири часа цареше безлюдие. Повечето големи предприятия бяха затворени, коли почти не се виждаха, само от време на време минаваше някой автобус. По средата на улиците се мъдреха закъсали коли, затрупани със сняг като иглу-та. Снежни човечи се бореха със студа и с натрупаните лавини, топлеха се около запалените във варели огньове, после отново грабваха лопатите, а камионите, бълващи бял пушек в ледения здрач, чакаха да бъдат натоварени. Уличните лампи светнаха в пет и осяяха мъртвия бял пейзаж с хехлибарени кръгове. Свирият неуморим вятър виеше по булеварди и улици, а небето тъмнееше, докато накрая съвсем почерня.

В топлата и уютна задна стая на ателието на Джон Шивача, Карела

играеше на дама с Хал Уилис и непрекъснато губеше, защото Хал беше играл в елитния клуб на гимназията. Карела се чудеше как ще се прибере вкъщи, след като Ла Бреска и Калучи нападат ателието.

Кой знае, може би щяха да се откажат. Той, естествено, не можеше да проумее що за хора са типовете с криминални наклонности, но допускаше че всеки самоуважаващ се крадец не би се впуснал в акция на тоя студ и сняг. Е, ако работата опираше до кражба на милиони долари по предварителен план и изискваше подобно безумие – да, но за такъв дребен кокошкарски обир... С Хал научиха, че всеки петък Джон Шивача слага седмичната печалба в метална кутия и я занася у дома си. Всеки петък от хиляда години насам и вероятно всеки петък през следващите хиляда години. Ако, разбира се, този петък не... Защо не другия петък, а Джон? Или по-добре някой петък през май, когато дърветата разцъфнат и птичките зачуруликат, а крадците могат да си крадат без опасност от премръзване.

Но да предположим, че ония типове нападнат, мислеше Карела, докато Уилис отново печелеше играта, нападнат, двамата с Уилис се справят, извикват полицейската кола с вериги, за да откарат Ла Бреска и Калуч, и после – после как щеше да се прибере при жена си и при децата? Неговата кола беше със зимни гуми, но нямаше вериги, а зимните гуми надали щяха да са от полза върху ледената площадка отвън. Имаше възможност капитан Фрик да разреши някоя от патрулиращите коли да го закара до Ривърхед, но на използването на служебни коли, особено напоследък, когато се навъдиха разни луди глухи, които целят по градските големци, не се гледаше с добро око.

– Май те бих – каза Уилис.

Карела въздъхна и погледна часовника си. Беше седем и двацет. Ако ония двамата наистина нападнат, имаше още половин час чакане.

В стаята под наем на Калучи двамата се приготвиха за обира. Джон Шивача беше над седемдесетте, стар, прегърбен човечец с побеляла коса и отслабнало зрение, но Калучи и Ла Бреска не искаха да рискуват. Калучи беше въоръжен с колт модел 45, който тежеше трийсет и девет унции и беше с капацитет седем плюс един в патронника. Ла Бреска разчиташе па своя валтер П-38 с осем плюс един. Оръжията бяха автоматични. Валтерът минаваше за среднотежко оръжие, а колтът беше много по-опасен и с по-големи възможности. Всеки случай и с единия, и с другия, Джон Шивача щеше да е мъртъв, ако решише да им създава неприятности. Кобури нямаха. Калучи сложи пищова в десния джоб на

дебелото си палто, а Ла Бреска го пъкна в колана на панталоните.

Бяха решили да използват оръжие само ако Джон Шивача започне да крещи. В осем без десет влизат, изненадват стареца, връзват го в задната стая и се връщат у Калучи. Магазинът беше на пет минути път, но и двамата нямаха коли и заради падналия сняг тръгнаха в седем и два-сет и пет.

Изглеждаха доста внушително, а и сами се чувстваха непобедими с железата, които носеха. Жалко, че нямаше кой да забележи колко смели и страшни изглеждаха и се чувстваха.

Ричард Дженеро седеше на топло в уютната патрулираща кола и оглеждаше мрачните ветровити улици, заслушан в подрънкването на веригите па задните гуми и в непрекъснатото бърборене по радиовръзката. Шофьорът Филипс мърмореше ли мърмореше. Обикаляха от четири без петнайсет и вече беше седем и половина, а Филипс не спираше да се оплаква. Цяла седмица работел нон-стоп, дъх не можел да си поеме, защо му трябвало да става полицай, а радиовръзката му пригласяше: "Кола два-сет и едно, тринайсети сигнал, тук два-сет и едно, Уилко, сигнал?"

– Напомня ми за Коледа – обади се Дженеро.

– Да – съгласи се Филипс. – Знаеш ли, че па Коледа бях дежурен?

– Всичко е побеляло. Като на Коледа.

– Бяло! Като си помислиш, кому е нужно! – рече Филипс.

Дженеро скръсти ръце и мушна пъкнатите си в ръкавици длани под мишниците. Филипс си мърмореше, радиото прашеше и пукаше, веригите дрънкаха като звънчета на шейна.

На Дженеро му се приспа.

Глухия бе неспокоен.

Причината не бе обилният снеговалеж, затрупал капака, известен под номер М3860 в средата на Факсън Драйв. Той бе предвидил евентуално лошо време, пък и в багажника на паркираната долу кола имаше няколко лопати за сняг. Щяха да отделят около час повече, за да разри-нат снега над капака и толкова. Не това го безпокоеше.

– Какво му е? – попита Бък шепнешком. Той беше облечен с взета-та под наем синя полицейска униформа, която го изнервяше.

– Не знам – отговори Ахмад. – Само крачи напред-назад...

Глухия не спираше да обикаля стаята. В гащеризон на електротех-ник, той сновеше около бюрото и клатеше глава като старец, който се вайка за този безумен, самоунищожаваш се свят. Бък, може би добил

кураж от униформата, се приближи и го попита:

– Какво те тревожи?

– Осемдесет и седми – отговори Глухия.

– Какво?

– Осемдесет и седми, осемдесет и седми – повтори той притеснено.

– Убиваме кмета и какво? Какво от това?

– Не разбирам.

– Ами те се измъкват! Убиваме Дж. М. В. и кой е виновен, кажи ми кой?

– Кой? – зачуди се Бък.

– Не и осемдесет и седми участък!

– Хайде да слизаме – внимателно каза Бък. – Трябва да разчистим снега и...

– Дж. М. В. умира и какво от това? – прекъсна го Глухия. – Парите всичко ли са на този свят? Къде е удоволствието?

Бък го запна.

– Къде, питам, е удоволствието? Дж. М. В. ... – Глухия изведнъж ококори очи. – Дж. М. В.! – извика възбудено той, отвори средното чекмедже на бюрото и извади телефонния указател на Изола. Бързо го разгърна.

– Какво прави? – попита Ахмад.

– Не знам – прошепна Бък.

– Те са стотици! – извика Глухия. – Стотици, хиляди!

– Хиляди какво? – попита Бък.

Глухия не отговори. Той разгръщаше страниците, заглеждаше се в имената, и пак разгръщаше.

– Ето... А, не... – мърмореше той. – Я да видим тук... А, ето още един, не, чакай малко... Добре, да видим по-нататък... – Накрая изкрещя: – Кълвър Авеню! – Грабна молива, бързо записа нещо в тефтера на бюрото, откъсна листа, пхна го в джоба на гашеризона и заяви: – Тръгваме!

– Готов ли си? – попита Бък.

– Готов съм – отвърна Глухия и взе волтметъра, – Значи целта ни е Дж. М. В., нали?

– Да.

– Само че ще бъдат двама Дж. М. В. – захили се той. – И единият ще е от района на осемдесет и седми участък.

С въодушевена стъпка той ги поведе към колата.

Двамата младежи обикаляха улиците от обяд. Хапнаха близо до Ейнсли, а после купиха туба бензин от бензиностанцията на ъгъла на Ейнсли и Пето Авеню. По-високият носеше тубата и зъзнеше от студ. Непрекъснато повтаряше на по-ниския колко му е студено. Ниският му отговаряше, че не е единственият, че всички умират от студ в такава ледена нощ.

Високият каза, че иска да се прибира, че в такова време едва ли ще попаднат на подходящи типове и че напразно обикалят в студа. Ръцете му замръзвали. Краката му замръзвали.

– Защо не поносиш малко тая туба? – обърна се той към ниския.

Ниският му каза да си затваря устата. И добави, че нощта била идеална за целта и можело отново да попаднат на двама типа, стусени в някой вход.

Високият отвърна, че и на него му се иска да се стуши в някой вход.

Застанаха на ъгъла, поспориха още малко, повишиха тон и накрая високият се съгласи да обиколят още десетина минути. Ниският рече:

– Хайде да е половин час, ще ни провърви, ще видиш!

– Не! Десет минути!

– Голям си идиот, казвам ти, нощта е идеална!

Високият забеляза, че ниският го гледа с оня добре познат особен поглед, хвана го страх и кимна:

– О'кей, о'кей, но само половин час, Джими, защото наистина замръзвам!

– Да не се разреवेश! – подхвърли Джими.

– Умирам от студ и това е всичко.

– Хайде, ще намерим някой тип и ще си накладем хубаво огънче! И ще ти стане топличко!

Двамата се захиха.

После завиха и се запътиха към Кълвър Авеню, където като звънчета па шейна подрънкваха веригите на гумите на кола седемнайсет с патрулиращи полицаи Филипс и Дженеро.

Трудно е да се каже кой се оказа по-изненадан – ченгетата или обирджиите.

Главният полицейски инспектор беше казал на многоуважавания господин кмет, че в работата на полиция се „преливат минало, настояще и бъдеще“, но надали беше вложил в това дълбок философски смисъл. Той вероятно не намекваше за връзката между илюзия и реалност или за

връзката мечта – обективна действителност. Едва ли имаше предвид сложни философски категории. Той само искаше да каже, че в работата си полицаят се натъква на различни случки, които му помагат да разплита сложните понякога престъпления. И тогава ченгетата смятат, че им е провървяло.

На Карела и Уилис им провървя на петнайсети март, точно в осем без десет вечерта.

Те наблюдаваха предната врата на ателието, защото Доминик Ди Филипи (който никога не беше портил никого в живота си) им беше казал, че по план Ла Бреска и Калучи трябва да влязат в осем без десет, точно преди Джон Шивача да спусне щорите на витрината. Щорите щеше да спусне Ла Бреска, докато Калучи заведе Джон Шивача в задната стая с насочен в гърба пистолет. В разпалените обяснения на Ди Филипи като че ли доста се наблягаше именно на предната врата на ателието. Така че всички, при това съвсем естествено, решиха, че двамата ще нападнат ателието през предната врата, звънчето ще издрънка, после ще закарат Джон Шивача в задната стая и ще свият кутията с мангизите. Полицайте май изобщо не знаеха, че ателието има и задна врата.

Но Ла Бреска и Калучи знаеха.

Точно в осем без десет те отвориха с ритници гадната врата, отвори я с шум и трясък, без да дават пет пари дали ще изкарат ума на Джон Шивача, очаквайки той да се втурне, за да види какво става.

В задната стая двама мъже играеха на дама.

Ла Бреска извика:

– Ченгета!

По-ниският го беше разпитвал неведнъж. Не знаеше какъв е другия, но появата на мишка винаги означава, че наблизко има котило, или видиш ли ченге, бъди сигурен, че наоколо има още сто ченгета. Бяха попаднали на капан. В този миг завесата между предната и задната част на магазина се отдръпна и предната врата на ателието се отвори с трясък.

И ето че настъпи пълно объркване, минало, настояще и бъдеще се сляха и за десетина секунди на един и същ мъничък екран, като че ли се завъртяха седем различни филма едновременно. Дори след време Карела не можеше да си представи точната последователност на случилото се. Всичко стана страшно бързо и с Уилис наистина невероятно им провървя, без да имат каквато и да е заслуга за това.

Първата ужасна мисъл, която полази по гърба на Карела бе, че с Уилис са като на длан пред нападателите. Дори след като скочи от стола и го прекатури, дори след като извика: „Хал, зад теб!“ и извади

пистолета си, той съзнаваше, че са загубени – дулата на ония двамата зееха срещу тях и след миг щяха да са мъртви. Чу, че единият извика: „Ченгета!“, после видя, че бяха взети па прицел и в главата му нахлуха рояк прощални мисли. Уилис скочи, събаряйки дамата, извади пистолета си и в този миг Джон Шивача дръпна завесата между предната и задната част на ателието, а предната врата се отвори с трясък.

По-късно Джон Шивача разказа, че се затичал да види какъв е тоя шум, а като се обърнал видял онова, което и Карела бе видял след него – трима мъже с насочени пистолети на прага на предната врата.

Ла Бреска и Калучи също ги видяха, защото завесата беше вече дръпната и те се озоваха с лице към предната врата. Бяха изненадали ченгетата в задната стая, но как щяха да се справят с тези три ченгета с насочени пищови и свирепи изражения? Тримата не бяха ченгета, но Ла Бреска и Калучи не го знаеха. Сержантът на прага на предната врата извика: „Ченгета!“, тъй като взе Ла Бреска и Калучи за ченгета, а Ла Бреска и Калучи решиха, че сержантът иска да ги предупреди, че е полицай. Настана стрелба. Тримата на вратата, убедени, че са попаднали на полицейски капан, стреляха едновременно. Джон Шивача се хвърли на пода. Карела и Уилис знаеха що е това силен кръстосан огън и мигновено се прилепиха до стената. Уилис обаче се подхлъзна на една от разпилените пионки и се плъсна на пода, докато куршумите летяха над главата му.

Карела насочи пистолета си към единия от тримата стрелящи към задната стая мъже, защото забеляза, че макар да не беше със слухово апаратче, той беше висок и рус и място за колебание нямаше. Карела се прицели, гръмна и пистолетът подрипна в ръката му. Глухият се хвана за рамото и залитайки се обърна към отворената врата. Някой изкрещя зад Карела – Ла Бреска се стовари върху гладачната машина и обля в кръв белия плот. Чуха се още четири изстрела, изохкване, последваха още изстрели. Уилис се надигна и стреля... Ателието беше цялото в дим, гъст дим на няколко слоя, носеше се отвратителната, дразнеща носса миризма на кордит и се дочуваше тихата молитва на италиански, която Джон Шивача мълвеше на пода.

– На улицата! – изкрещя Карела и прескочи тезгяха наред ателието, подхлъзна се в локва кръв, но запази равновесие и хукна без палто навън.

Нямаше жив човек.

Вледеняващ мраз.

Пистолетът се залепи за дланта му от силния студ.

Кървава следа прекосяваше бялата улица и се губеше в незнайна

посока.

Карела тръгна подир следата.

Глухия тичаше колкото може по-бързо, но болката в рамото му бе непоносима.

Не можеше да си обясни какво всъщност бе станало.

Възможно ли е да са били разкрити? Не, това бе невъзможно. Но защо тогава ги чакаха? Откъде са научили? Та той самият го измисли преди петнайсетитина минути!

Откъде можеха да знаят? Откъде разбраха, че прицелът му бе Джон Марио Виченцо – Дж, М. В., шивач, чието ателие е в района на осемдесет и седми участък? Пълен абсурд! Да не оставиш никаква следа, да не оставиш нищо на шанса и – провал!

Но шансът му бе изиграл лош номер.

– Виж! – възкликна Джими.

Високото момче, което носеше тубата с бензин, вдигна глава, премига на вятъра и отново я приведе, защото леденият порив брулеше безмилостно лицето му. По средата на затрупаната със сняг улица се олюля-ваше висок рус мъж.

– Пиян е като дърво – рече Джими. – Хайде, Бей-би, след него!

Бейби кимна вяло, Бързо се запътиха към ъгъла. Вятърът ги блъсна с вихрена сила, когато излязоха на широкия булевард. Она никакъв го нямаше.

– Къде е? – каза Бейби, а зъбите му тракаха от студ.

– Сигурно я в някой вход Хайде огън, бий! – захили се Джими.

Дженеро наблюдаваше пустия булевард през малкото заскрежено кръгче на заледения прозорец. При всеки порив на вятъра във въздуха танцуваха снежни призраци, провиснали пътни знаци се олюляваха и дрънчаха, и сякаш духове виеха досами прозорците на колата. Булевардът беше безлюден, снегът се стелеше от тротоар до тротоар, прозорците блещукаха като сигнални огньове.

– Какво е това? – изведнъж попита Дженеро.

– Кое? – взря се Филипс.

– Оная двамата, виждаш ли ги?

– Да.

– Опитват заключени ли са вратите. След тях!

– А?

– Бързо след тях!

Чу гласовете им на тротоара пред вратата. Приближаваха. Лежеше във входа, а от рамото му се стичаше кръв. Трябва да се изкачи на покрива, да се прехвърли на съседната сграда и ако се наложи, да скача по покривите цяла нощ, но сега искаше да си почине за миг, само за миг преди да отворят вратата... Невероятно бързо го настигнаха. Като че ли градът гъмжеше от полицаи.

Не можеше да си обясни толкова много неща.

Гласовете бяха съвсем близко. Топката на дръжката се завъртя.

– Стой! – изкрещя Дженеро.

Момчетата се обърнаха.

– Ченгета! – извика Бейби, изпусна тубата и хукна.

Дженеро стреля във въздуха и малко със закъснение извика:

– Полиция! Спри или ще стрелям!

Стреля още веднъж. В този миг Филипс излезе от колата с пистолет в ръка. Дженеро стреля отново и се учуди, когато видя, че тичащото момче се строполи на снега. Улучих го помисли си той. Обърна се и видя, че другото момче тича в обратна посока. Боже мой, май че залових крадци!

– Стой! Ще стрелям! – извика той, но момчето зави и Дженеро хукна след него.

Тича след Джими три пресечки, газеше до коляно в снежни преспи, подхлъзваше се на заледени места, като през цялото време се бореше и с вятъра. Накрая настигна момчето, тъкмо когато се канеше да прескочи една ограда.

– Не мърдай, синко, защото ще ти припари задника!

Джими се поколеба с единия крак върху оградата, но реши, че това копеле с пищика ще вземе наистина да му палне задника с някой куршум и скочи долу.

– Какво има, господин полицай? – попита той.

– Ще видиш ти какво има и какво няма. Горے ръцете!

Филипс довтаса запъхтян, застана до Дженеро, отмести го с ръка, бутна Джими до оградата и го претърси. Дженеро беше достатъчно умен да сложи своите белезници на момчето, макар за миг да се смути, защото си помисли, че Филипс ще поеме щафетата в играта като победител.

Заведоха момчето в колата, после отидоха до другото момче, което все още беше живо, но береше душа, върнаха се до вратата, пред която ги бяха изненадали, и осветиха входа – на пода имаше само локва кръв.

Кървавата следа се виеше нагоре по стълбите.

И водеше към покрива. Дженеро го освети с фенерчето си.

Кървавите стъпки и петна криволичеха до ръба на покрива, после преминаха на съседния покрив по-долу и изчезваха в безкрайността.

Слязоха обратно и след две пресечки срещнаха Стийв Карела, който бродеше без палто в снега като доктор Живаго.

14

Резултатът от стрелбата в ателието бе доста печален.

Ла Бреска и Калучи бяха мъртви. Рижият гигант Бък също беше мъртъв. Ахмед беше жив и дишаше, когато го натовариха в колата, но в гърдите му се мъдреха два куршума от колта на Калучи, а в корема – един от валтера на Ла Бреска. От Ахмад се лееше кръв, той трепереше и мълвеше и надали щеше да стигне жив до болницата.

Карела също потреперваше.

Стоеше до радиото в ателието, загърнат с палтото си, но зъбите му тракаха. Той попита Джон Шивача колко долара има в металната кутия, която смяташе да занесе у дома.

– Due cento tre dollari – отговори Джон.

Двеста и три долара.

Ахмад знаеше името на Глухия.

– Орекио – промълви той и сестрата избърса кръв-1 та, която непрекъснато бликаше от устата му. – Морт Орекио.

– Това не е истинското му име – рече Уилис. – Кажете истинското му име.

– Орекио – повтори Ахмад. – Морт Орекио. – Някой знае ли истинското му име?

– Орекио – потрети Ахмад. – Има ли друг замесен?

– Момичето – отвърна Ахмад.

– Какво момиче?

– Рошел.

– Рошел чия? Ахмед поклати глава.

– Къде можем да я намерим?

– Три... три... осем... Ха... Ха... Ха... – Това беше всичко, което можа да каже и издъхна.

Но той не издъхна, смеейки се.

Издъхна, докато се опитваше да произнесе Харбърсайд.

В джоба на Бък намериха писмо, адресирано до Харбърсайд № 338. Писмото бе до Бък, който се казваше Андрю Бъкли, и беше изпратено до поискване чрез господин Морт Орекио. Карела и Уилис влязоха в апартамента и завариха една красива brunetka да свири по пижама „Сърце и душа“. Изчакаха я да се облече и я закараха в участъка, където

я разпитваха половин час в присъствието на адвокат. Оказа се, че Рошел Нюел познавала Глухия отскоро, само от два-три месеца. Тя също го знаеше като Морт Орекио.

– Той не се казва така – заяви Карела.

– Не, така се казва.

– Ти как се обръщаше към него?

– Морт – отговори момичето.

– А в леглото? – внезапно попита Уилис, разчитайки на спонтанен отговор.

– Сладурче – отвърна Рошел.

Джими не спираше да се киска.

Току-що му бяха казали, че най-добрият му приятел Бейби е мъртъв, но той не спираше да се киска.

– Знаеш в какво си се забъркал, нали? – обърна се към него Майър.

– В какво? – попита Джими през смях.

– Арестуван си за убийство.

– Дрън-дрън.

– Хич не е дрън-дрън. Приятелчето ти изпя всичко преди да умре и то в присъствието на адвокат. А в другата стая е полицаят, когото се опитахте да убиете и той веднага ви разпозна. Дрън-дрън, а?

– Точно тъй, дрън-дрън! – изкикоти се Джими.

Майър реши, че е луд.

Майър стигна до заключението, че и Роли Чабриър е луд.

Обади му се към полунощ.

– Малко е късно, но преди да си тръгна, реших да ти се обадя – каза Майър.

– Рано, късно, все съм в тоя гаден кабинет и работата край няма – отвърна Чабриър. – Лесно ви е на вас.

– Кое ни е лесното?

– Ами ето и тая книга сега...

– Какво за книгата?

– Искаш ли един съвет?

– Естествено, че искам. Защо мислиш ти се обаждам посред нощ?

– Добре. Съветвам те да спреш да се занимаваш със случая.

– Страхотен съвет!

– Има ли книга на името на Стийв Карела?

– Не, но...

- На името на Бърт Клинг?
- Не.
- Или на Котън Хос? Хал Уилис? Артър Браун?
- Виж какво, Роли...
- Та ти трябва да се радваш! Дори на мое име няма книга!
- Да, обаче...
- Знаеш ли колко много хора проживяват живота си ей така, без да имат това щастие?
- Колко?
- Милиони! Радвай се, че имаш тоя късмет!
- Е, ти пък...
- Сериозно ти говоря. Цяла книга носи твоето име! Кой се радва на такава известност!
- Хайде, хайде...
- Представи си само, отсега нататък, докато свят светува, в библиотеките ще има книга с твоето име! Майър! Цяла книга със заглавие „Майър Майър“! – Гласът му прозвуча тържествено и Майър си го представя как размахва ръка от възторг. – Та ти трябва да черпиш!
- Сериозно ли говориш?
- Сериозно! – Аз ти завиждам, искрено ти завиждам!
- Боже – въздъхна Майър. – Е, благодаря ти, Роли. Много ти благодаря.
- Няма защо – каза Чабриър и затвори телефона.
- Майър влезе в тоалетната и отправи поглед към огледалото.

Анди Паркър донесе сутрешните вестници в два след полунощ.

– Чети какви сме майстори! – хвърли ги той на бюрото на Клинг.

Клинг погледна заглавията.

– Голяма работа сме свършили! Страхотен отбор сме!

Клинг кимна, без да вдига очи от вестниците.

– Е, светът вече може да спи спокойно – продължи Паркър. – Пишат за целия план, как сме ги разпартушили и как тия сто нещастника най-после ще си откъхнат. И всичко това, благодарение на юнаците от осемдесет и седми участък! Вероятно Дженеро ще бъде повишен. Неговото име най-често се среща.

Клинг кимна мълчаливо.

Той всъщност мислеше за последното разкритие, свързано с Голямата мистериозна кражба в участъка. Откраднатият вентилатор бе намерен в една колбасарница в центъра. По него личаха ябълковозелени

отпечатъци от пръсти.

– Я ми кажи, кой според теб... – започна той, но млъкна, защото Паркър вече дремеше, изтегнат в стола зад бюрото с вестник върху лицето.

КРАЙ

© 1968 Ед Макбеин
© 1993 Красимира Абаджиева, превод от английски

Ed McBain
Fuzz, 1968

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:
An 87th Precinct Mystery
Pan Books London and Sydney
© 1968 by Hui Corporation

Издавателство „Свят“, София, 1993
Печат ДФ „Полиграфически комбинат“
ISBN 954-415-032-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3585>]